

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Simenon_Georges-Maigret_v Picratt_Baru.pdb

PDB Name: Maigret v Picratt Baru
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.6.2007
Modification Date: 12.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Georges SIMENON
Maigret v Picratt Baru

Z francouzského originálu
Maigret au Picratt's
(Presses de la Cité, 1951)
přeložil Jiří Pechar.
Vydal ODEON,
nakladatelství krásné literatury a umění, n. p.
jako svou 3398. publikaci
v redakci krásné literatury.
Praha 1976
Vydání druhé.

© by Georges Simenon, 1951
Translation © Jiří Pechar
/1/

Pro strážníka Jussiauma, který při noční službě procházel stejnými místy denně skoro ve stejnou dobu, s rozdílem leda několika minut, zapadaly takovéhle příchody a odchody lidí natolik do navykého pořádku, že je bral na vědomí zcela bezděčně, tak trochu jako lidé bydlící v sousedství nádraží berou na vědomí příjezdy a odjezdy vlaků.

Padal rozteklý sníh a Jussiaume se na chvíli schoval ve výklenku domu na rohu Fontainovy a Pigallové ulice. Červené návštěvní Picratt Baru bylo jedno z mála, které v tomto okrsku ještě svítilo a tvořilo na vlhkém dláždění jakoby krvavou kalužinu.

Bylo pondělí, na Montmartru hubený den. Jussiaume by byl mohl říci, v jakém pořadí většina lokálů zavírala. Spatřil, jak teď zhasíná i neónové návštěvní Picratt Baru, majitel lokálu, malý a tělnatý, ve smokingu, přes který si navlékl světle žlutý nepromokavý plášť, vyšel na chodník, aby otočil klikou, kterou se zavíraly okenice.

Podél zdi proklouzl něčí stín, který vypadal jako stín nějakého kluka, a zamířil ulicí Pigalle dolů k Blancheově ulici.

Potom dva muži, z nichž jeden nesl pod paží pouzdro na saxofon, kráčeli nahoru ke Clichyskému náměstí.

Jiný muž, s vyhrnutým límcem kabátu, zamířil skoro vzápětí k Svatojiřské křižovatce.

Strážník Jussiaume neznal jména, ba skoro ani obličej ne, ale tyto siluety a stovky jiných měly pro něj svůj význam. Věděl, že teď někdy vyjde žena ve světlém, velmi krátkém kožešinovém plášti, nadnášejíc se na přehnaně vysokých podpatcích, že bude kráčet velice rychle, jako kdyby pociťovala strach, že je teď ve čtyři hodiny ráno sama mimo dům. Potřebovala přeběhnout jen sto metrů, aby se dostala k domu, kde bydlila. Musela zazvonit, protože v tuhle dobu byly dveře zamčené.

Nakonec dvě poslední, vždycky pospolu; hovořily polohlasem, kráčely až na roh ulice a rozešly se několik kroků odtud. Jedna z nich, starší a vyšší, šla kolébavou chůzí ulicí Pigalle zpátky až k Lepicově ulici, kde ji někdy vídával, jak vchází domů. Druhá zaváhala, podívala se na něj, jako by mu chtěla něco říct, a potom, místo aby šla dolů Loretánskou ulicí, jak by měla udělat, vykročila k vinárně na rohu Douaiské ulice, kde ještě svítili.

Zdalo se, že má už nějakou sklenici v sobě. Byla prostovlasá. Když šla kolem lucerny, bylo vidět, jak se jí zlatisté vlasy třpytí. Kráčela pomalu a občas se zastavila, jako by mluvila sama k sobě.

Majitel vinárny se jí zeptal jako starý známý:

„Kávu, Arletto?“

„A něco do ní.“

A hned se kolem rozlila charakteristická vůně rumu nalitého do horké kávy. U pultu popíjeli dva nebo tři muži, ale ona se na ně ani nepodívala.

Vinárník později prohlásil:

„Vypadala hodně unaveně.“

Proto si asi taky dala ještě jednu kávu s dvojitou porcí rumu, a když vytahovala z kabelky peníze, měla nejistou ruku.

„Dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

Strážník Jussiaume ji viděl jít zase zpátky, a jak kráčela ulicí dolů, její chůze byla ještě méně jistá než předtím. Když přišla tam, kde stál, spatřila ho ve tmě, otočila se k němu a řekla:

„Chci na komisařství, udělat výpověď.“

Odpověděl:

„To je snadné. Víte přece, kde je.“

Bylo to skoro naproti, jaksi z druhé strany Picratt Baru v La Rochefoucauldově ulici. Z místa, kde stáli, mohli oba vidět modrou svítlnu a kola strážníků, opřená v řadě o zed'

Myslí si napřed, že nepůjde. Pak viděl, že kráčí přes ulici a vchází do policejní budovy.

Bylo půl páté, když vešla do špatně osvětlené kanceláře, kde byl jen strážmistr Simon a mladý výpomocný strážník.

Opakovala:

„Chci udělat výpověď.“

„Poslouchám tě, broučku,“ odpověděl Simon, který byl v zdejší čtvrti už dvacet let a uměl v tom chodit.

Byla hodně nalíčená a barvy líčidel byly trochu rozmazané. Na sobě měla plášť z imitace norkové kožešiny a pod ní šaty z černého atlasu; nohy jí maličko kolísaly, přidržovala se přepážky, která odděluje strážníky od části vyhrazené stranám.

„Jde o zločin.“

„Byl spáchán nějaký zločin?“

Na zdi visely velké elektrické hodiny a pohlédla na ně, jako kdyby poloha ručiček měla určitý význam.

„Nevím, jestli byl spáchán.“

„Tak to teda není zločin.“

Strážmistr mrkl na mladého kolegu.

„Pravděpodobně spáchán bude. Určitě bude spáchán.“

„Kdo ti to řekl?“

Vypadala, jako by s námahou sledovala nějakou myšlenku.

„Tamti dva muži, teď před chvílkou.“

„Kterí muži?“

„Hosti. Pracuji v Picratt Baru.“

„Vždyť jsem si to myslel, že jsem tě už někde viděl. Ty jsi ta, co se svlíká, že?“

Strážmistr představení v Picratt Baru nikdy neshlédl, ale chodil kolem každé ráno a každý večer a ve výkladní skříni vídal zvětšenou fotografii ženy, která tu teď stála před ním, spolu s menšími fotografiemi dvou dalších.

„Tak hosté ti tedy vykládali o nějakém zločinu?“

„Mně ne.“

„Komu?“

„Mluvili o něm mezi sebou.“

„A ty jsi poslouchala?“

„Ano. Neslyšela jsem všechno. Bylo to za přepážkou.“

Další detail, který byl strážmistru Simonovi srozumitelný. Jestliže šel kolem baru v době, kdy se tam uklízelo, dveře bývaly otevřené. Bylo vidět tmavou místnost, celou v rudém, s lesklou taneční plochou, a podle zdi přepážky, oddělující jednotlivé stoly.

„Povídej. Kdy to bylo?“

„Dneska v noci. Asi před dvěma hodinami. Ano, mohly být asi dvě po půlnoci. V té chvíli jsem měla za sebou teprve první vystoupení.“

„Co říkali ti dva hosté?“

„Ten starší řekl, že chce zabít hraběnku.“

„Jakou hraběnku?“

„Nevím.“

„Kdy?“

„Pravděpodobně dneska.“

„To se nebál, že ho zaslechneš?“

„Nevěděl, že jsem za přepážkou.“

„Bylas tam sama?“

„Ne. S jiným hostem.“

„Toho znáš?“

„Ano.“

„Kdo je to?“

„Znám jen jeho křestní jméno. Jmenuje se Albert.“

„Ten to zaslechl taky?“

„Myslím, že ne.“

„Jak to, že to nezaslechl?“

„Protože mi držel obě ruce a něco mi vykládal.“

„Že tě miluje?“

„Ano.“

„A tys poslouchala, co říkají za přepážkou? Můžeš si vzpomenout přesně, jakých slov užili?“

„Přesně ne.“
„Jsi opilá?“
„Pila jsem, ale vím ještě, co říkám.“
„Takhle piješ každou noc?“
„Tolik ne.“
„Tos pila s Albertem?“
„Dali jsme si jenom jednu láhev šampaňského. Nechtěla jsem, aby utrácel.“
„On není moc bohatý?“
„Je to mladý člověk.“
„Je do tebe zamilovaný?“
„Ano. Chtěl by, abych z baru odešla.“
„Tak tys teda byla s ním, když tamti dva hosté přišli a posadili se za přepážkou.“
„Ano.“
„Neviděla je?“
„Viděla jsem je potom, když odcházeli, zezadu.“
„Zůstali tam dlouho?“
„Asi půl hodiny.“
„Pili šampaňské s tvými kolegyněmi?“
„Ne. Myslím, že si objednali něco ostřejšího.“
„A hned začali mluvit o hraběnce?“
„Hned ne. Ze začátku jsem nedávala pozor. První věta, kterou jsem zaslechla, zněla nějak jako:
„Chápeš, největší část šperků ještě má, ale při jejím způsobu života to moc dlouho nevydrží.““
„Jaký to byl hlas?“
„Mužský. Hlas nějakého staršího muže. Když vycházeli, viděla jsem, že jeden z nich je malý, zavalitý, s šedými vlasy.
Byl to zřejmě ten.“
„Proč?“
„Protože ten druhý byl mladší a hlas mladého mužského to nebyl.“
„Co měl na sobě?“
„Nevšimla jsem si. Měl jsem tmavý šaty, možná černý.“
„Kabáty nechali v šatně?“
„Snad ano.“
„Tak on tedy řekl, že hraběnka má ještě část šperků, ale že při jejím způsobu života to moc dlouho nevydrží.“
„To je ono.“
„Co řekl o tom zabít?“
Byla celkem mladá, mnohem mladší, než chtěla vypadat. Chvilími působila jako žabka, která už už propadne panice. V těchto okamžicích upírala pohled na hodiny, jako by od nich očekávala nějaké vnuknutí. Její tělo se neznatelně zachvívalo. Byla zřejmě velice unavená. Strážmistr cítil pach potu z podpaží, smíšený s pachem líčidla.
„Už nevím. Počkejte. Nebyla jsem sama. Nemohla jsem pořádně poslouchat.“
„Albert tě objímal?“
„Ne. Držel mě za ruce. Ten starší řekl něco jako:
„Rozhod jsem se, že to dneska v noci skončuju.““
„Tím ještě není řečeno, že ji zabije. To by mohlo znamenat, že jí šperky ukradne. Nic taky nedokazuje, že to není třeba nějaký věřitel, který se docela prostě rozhodl, že na ni pošle exekutora.“
Řekla s jistou tvrdostí:
„Ne.“
„Jak to víš?“
„Protože nic takového to nebylo.“
„Mluvil jasně o tom, že ji zabije?“
„Jsem si jistá, že právě to chce udělat. Na slova si nepamatuju.“
„Nemohlo v tom být nějaké nedorozumění?“
„Ne.“
„A teď je to už dvě hodiny?“
„O něco víc.“
„Tak tys tedy věděla, že nějaký muž chce spáchat zločin, a teprve teď nám o tom jdeš povědět?“
„Byla jsem rozrušená. Nemohla jsem odejít z baru, dokud se nezavře. Alfonsi je na tyhle věci moc přísný.“
„I kdybys byla řekla pravdu?“
„Byl by mi nejspíš pověděl, abych se starala o svý.“
„Zkus to vzpomenout si na všechna slova, která si řekli.“
„Moc nemluvili. A všechno jsem taky neslyšela. Hrál hudba. Potom Táňa předváděla svoje číslo.“
Strážmistr si už chvíli dělal poznámky, ale jen tak mimochodem, aniž tomu moc věřil.
„Ty znáš nějakou hraběnku?“
„Myslím že ne.“
„K vám do baru nějaká chodí?“
„Tam moc ženských nepřijde. Nikdy jsem neslyšela mluvit o nějaké návštěvnici, která by byla hraběnka.“

„Neudělalas to nějak, abys ty dva muže mohla vidět zpředu?“
„Neodvážila jsem se. Měla jsem strach.“
„Strach z čeho?“
„Aby nepoznali, že jsem je zaslechla.“
„Jak si mezi sebou říkali?“
„Nevšimla jsem si. Myslím, že jeden z nich se jmenuje Oskar. Nejsem si jistá. Myslím, že jsem moc vypila. Bolí mě hlava. Mám chuť jít si lehnout. Kdybych byla tušila, že mi nebudete věřit, tak bych sem byla nešla.“
„Běž se posadit.“
„Copak nemám právo odejít?“
„Teď ne.“
Ukázal jí na lavici podél zdi, pod černobílými úředními vyhláškami.
Pak ji najednou zavolal zpátky.
„Jméno?“
„Arletta.“
„Pravé jméno. Máš legitimaci?“
Vytáhla ji z kabelky a podala mu ji. Četl: „Jana-Marie-Marcela Leleuová, 24 roků, narozená v Moulins, taneční umělkyně, 42 ter, ulice Panny Marie Loretánské, Paříž.“
„Ty se nejmenuješ Arletta?“
„To je moje herecké jméno.“
„Tys hrála na divadle?“
„V opravdových divadlech ne.“
Pokrčil rameny, opsal údaje a legitimaci jí vrátil.
„Běž si sednout.“
Potom potichu požádal mladého kolegu, aby na ni dal pozor, a odešel do vedlejší kanceláře, aby ho neslyšela, až bude telefonovat. Zavolal stálou policejní službu.
„To seš ty, Ludvíku? Tady je Simon z La Rochefoucauldova okrsku. Neměli jste tam náhodou dneska v noci nějakou zavražděnou hraběnku?“
„Proč hraběnku?“
„Nevím. Je to pravděpodobně humbuk. Ta děvenka vypadá, že jí drobátko přeskočilo. V každém případě je důkladně namazaná. Zaslechla prý chlapy, kteří se umlouvali, že zavraždí nějakou hraběnku, hraběnku, která má mít šperky.“
„Neznám. Nic na tapetě.“
„Kdyby se něco takového stalo, tak mi dej vědět.“
Mluvili ještě trochu o svých drobných záležitostech. Když se Simon vrátil do přední místnosti, Arletta zatím už usnula jako někde v nádražní čekárně. Její poloha tomu dokonce odpovídala tak nápadně, že člověk bezděky hledal u jejích nohou nějaké zavazadlo.
Když v sedm hodin přišel strážmistra Simona vystřídat Jacquart, pořád ještě spala a Simon vysvětlil kolegovi, oč jde; zrovna když odcházel, viděl, že se vzbouzí, ale nechťelo se mu zdržovat se.
Udiveně pohlédla na neznámého policistu s černými kníry, pak s úzkostí spočinula pohledem na hodinách a vymrštila se.
„Musím pryč,“ řekla.
„Okamžik, broučku.“
„Co po mně chcete?“
„Možná že teď, když jste si zdřímala, máte vzpomínky jasnější než dneska v noci?“
Tvářila se teď trucovitě a její kůže dostala lesklý nádech, hlavně na místě, kde měla chloupky obočí vyholené.
„Nic víc už nevím. Musím se vrátit domů.“
„Jak vypadal Oskar?“
„Jaký Oskar?“
Muž měl před očima hlášení, které Simon sepsal, když spala.
„Ten, co chtěl zavraždit hraběnku.“
„Neřekla jsem, že se jmenoval Oskar.“
„Jak se tedy jmenoval?“
„Nevím. Už si nevzpomínám, co jsem vyprávěla. Byla jsem opilá.“
„Takže celá ta historka je vymyšlená?“
„To jsem neřekla. Slyšela jsem dva muže, jak mluvili za přepážkou, ale zaslechla jsem jen tu a tam kousek nějaké věty. Možná že jsem se zmýlila.“
„Tak proč jsi sem přišla?“
„Opakuju vám, že jsem byla opilá. Když se člověk napije, vidí věci jinak a má sklon všechno přehánět.“
„O hraběnce se nemluvílo?“
„Ano... myslím...“
„O jejích špercích?“
„O špercích byla řeč.“
„A o tom, že s ní skončí?“
„Takový jsem měla dojem. Byla jsem stříknutá.“
„S kým jsi pila?“

„S několika hosty.“

„A s Albertem?“

„Ano. Toho taky dohromady neznám. Znám lidi jen od vidění.“

„I Oskara?“

„Proč začínáte pořád s tímhle jménem?“

„Poznala bys ho?“

„Viděla jsem mu jen záda.“

„Člověk může docela dobře poznat i něčí záda.“

„Nejsem si jistá. Možná.“

Náhle jí něco blesklo hlavou, a zeptala se teď sama:

„Zabili někoho?“

A když jí neodpovídal, začala být velmi nervózní. Měla zřejmě děsnou kocovinu. Modrá barva jejích zornic byly jakoby zředěná a růž na rtech se rozmazala, vypadalo to, jako by měla ústa ohromně velká.

„Vrátit domů se nemůžu?“

„Ted' hned ne.“

„Nic jsem neudělala.“

V místnosti teď bylo několik strážníků, zabývali se každý svou prací a přitom si vyprávěli všelijaké příběhy. Jacquart zavolal stálou službu, kde pořád o žádné mrtvé hraběnce nic neslyšeli, a potom, aby se zbavil případné zodpovědnosti, zatelefonoval jen tak pro jistotu na Zlatnické nábřeží.

Lucas, který právě nastoupil službu a ještě ze sebe úplně nesetřásl ospalost, odpověděl nazdařbůh:

„Pošlete mi ji.“

A pak už na to nemyslel. Přišel i Maigret, a ještě než odložil kabát a klobouk, pohlédl letmo na noční hlášení.

Pořád ještě pršelo. Byl to vtíravě sychravý den. Většina lidí byla toho rána ve špatné náladě.

V devět hodin a několik minut přivedl strážník z devátého okresu Arlettu na Zlatnické nábřeží. Byl to nováček, který to tu ještě moc dobře neznal; sledován mladou ženou zaklepal na několik dveří.

Tak se mu taky stalo, že zaklepal na kancelář inspektorů, kde mladý Lapointe seděl na kraji stolu a kouřil cigaretu.

„Strážmistr Lucas, prosím?“

Nevšiml si, že Lapointe a Arletta se na sebe upřeně zadívali, a když mu bylo řečeno, že je to ve vedlejší kanceláři, dveře zase zavřel.

„Sedněte si,“ řekl Lucas tanečnici.

Maigret, který jako obvykle obcházel kanceláře, než půjde podat hlášení, tu zrovna stál u krbu a nacpával si dýmku.

„Tohle děvče tvrdí,“ vysvětlil mu Lucas, „že zaslechla dva muže, jak spolu umlouvají zavraždění nějaké hraběnky.“

Byla teď najednou docela jiná než před chvílí; odpověděla určitě a jakoby nedůtklivě:

„To jsem nikdy neřekla.“

„Vyprávěla jste, že jste slyšela dva muže...“

„Byla jsem opilá.“

„A to všechno jste si vymyslela?“ „

„Ano.“

„Proč?“

„Nevím. Byla jsem na mol. Nechtělo se mi domů, a tak jsem nazdařbůh vešla na komisařství.“

Maigret na ni zvědavě pohlédl, a zas dál přebíhal očima po papírech.

„Tak tedy o žádné hraběnce řeč nebyla?“

„Ne.“

„Vůbec ne?“

„Možná že jsem o nějaký hraběnce slyšela mluvit. Vždyť to znáte, člověk zachytí v letu nějaký slovo a to mu uvázne v paměti.“

„Dnes v noci?“

„Pravděpodobně.“

„A z tohotohle jste teda vyfantazírovala tu svou historku?“

„Víte snad vy vždycky, co vyprávíte, když se napijete?“

Maigret se usmál. Lucas se zatvářil rozmrzele.

„Nevíte, že to je trestné?“

„Co?“

„Udělat nepravdivou výpověď. Můžete být stíhána pro znevažování...“

„To je mí fuk. Nechci nic jinýho, než abych si mohla jít lehnout.“

„Bydlíte sama?“

„No sakra!“

Maigret se zase usmál.

„Na toho hosta, s kterým jste vypila láhev šampaňského a který vás držel za ruce, na toho Alberta si už taky nepamatujete?“

„Nepamatuju si skoro na nic. Mám vám to snad říct turecky?“

Všichni u Picrattů vám řeknou, že jsem byla na mol.“

„Od kolika hodin?“

„Začalo to včera večer, jestli to mermomocí chcete vědět podrobně.“

„S kým jste pila?“

„Úplně sama.“

„Kde?“

„Na všech možných místech. V barech. Je vidět, že jste nikdy nebyl v situaci osamělý ženský.“

Znělo to legračně, když to řekla zrovna malému Lucasovi, který si tak zakládal na tom, aby dělal přísný dojem.

Podle toho, jak bylo zrána, dalo se čekat, že bude pršet celý den; chladný a jednotvárný déšť pod nízkým nebem, ve všech kancelářích rozsvícené lampy a mokré stopy na podlaze.

Lucas měl rozdělaný nějaký případ, krádež s vloupáním ve skladu na Javelském nábřeží, a pospíchal, aby už mohl odejít. Podíval se tázavě na Maigreta.

Co s ní mám udělat? jako by se ptal.

A protože se zrovna ozval zvonek svolávající k hlášení, Maigret pokrčil rameny. To znamenalo:

„To je tvoje věc.“

„Máte telefon?“ zeptal se ještě strážmistr.

„Telefon je v loži u domovnice.“

„Bydlíte v podnájmu?“

„Ne. Mám svůj byt.“

„Sama?“

„Už jsem vám řekla.“

„Nemáte strach, že potkáte Oskara, když vás pustím?“

„Chci domů.“

Nebylo možno držet ji tu donekonečna kvůli tomu, že na komisařství vyprávěla nějakou historku.

„Zavolejte mi, kdyby bylo něco nového,“ řekl Lucas a zvedl se. „Předpokládám, že nemáte v úmyslu odejet z města?“

„Ne. Proč?“

Otevřel jí dveře a viděl, jak odchází širokou chodbou a nahoře na schodech chvíli váhá. Lidé se po ní otáčeli. Bylo cítit, že přichází z jiného světa, ze světa noci, a vypadala v tom syrovém světle zimního dne skoro neslušně.

Lucas vdechl vůni, kterou po sobě v kanceláři zanechala, ženskou vůni, dalo by se říci skoro vůni postele.

Zatelefonoval ještě jednou na stálou službu.

„Hraběnka žádá?“

„Nic jsme tu neměli.“

Pak otevřel dveře do kanceláře inspektorů.

„Lapointe...“ zavolal, aniž se podíval.

Nějaký hlas, který ale nebyl hlasem mladého inspektora, odpověděl:

„Zrovna někam odešel.“

„Neřekl, kam jde?“

„Tvrdil, že se hned vrátí.“

„Řekneš mu, že ho potřebuju. Ne kvůli Arlettě, ani kvůli hraběnce, ale aby šel se mnou do Javelu.“

Lapointe se vrátil za čtvrt hodiny. Oba muži si oblékli kabáty a nasadili si klobouky a šli na stanici metra. Jeli k Chateletu. Sotva Maigret odešel z ředitelovy kanceláře, kde se odbyvalo každodenní hlášení, sedl si před stoh ležster, zapálil si dýmku a umínil si, že se celé dopoledne nehne z místa.

Když Arletta odcházela z Kriminální policie, mohlo být asi tak půl desáté. Jestli jela do Loretánské ulice metrem nebo autobusem, o to se nikdo nestaral.

Možná že se zastavila někde v automatu, aby si snědla rohlík a vypila šálek bílé kávy?

Domovnice ji neviděla jít domů. Je pravda, že to byl dům, kde pořád někdo chodil sem nebo tam, pár kroků od Svatojiřského náměstí.

Krátce před jedenáctou domovnice začala zametat schodiště budovy B a podívala se, když viděla, že Arletta má dveře otevřené.

Lapointe byl roztržitý, zamyšlený a Lucasovi se zdálo, že vypadá nějak divně; zeptal se ho, jestli se necítí dobře.

„Myslím, že na mě leze chřipka.“

Oba muži pořád ještě vyslyšeli sousedy vyloupeného skladu, když najednou v Maigretově kanceláři zazvonil telefon.

„Tady komisař Svatojiřské čtvrti...“

Byla to stanice v La Rochefoucauldově ulici, kam Arletta vešla v půl páté ráno a kde nakonec usnula na lavici.

„Můj sekretář mi sdělil, že k vám poslal dnes ráno jakousi Janu Leleuovou, známou pod jménem Arletta, která tvrdila, že zaslechla rozhovor týkající se vraždy nějaké hraběnky?“

„Něco o tom vím,“ odpověděl Maigret a svažtil obočí. „Je mrtvá?“

„Ano. Právě ji našli v jejím pokoji zardoušenou.“

„Byla v posteli?“

„Ne.“

„Oblečená?“

„Ano.“

„V plášti?“

„Ne. Měla na sobě černé hedvábné šaty. Tak mi to aspoň moji lidé teď právě řekli. Ještě jsem tam nebyl. Chtěl jsem vám radši napřed zatelefonovat. Zdá se, že nemluvila do větru.“

„Rozhodně nemluvila do větru.“

„Pokud jde o hraběnku, pořád nic nového?“

„Prozatím nic. To může chvíli trvat.“

„Prokuraturu zpravíte sám?“

„Zatelefonoju jim a hned se tam k vám vypravím.“

„Myslím, že to bude lepší. Zvláštní případ, že? Strážník, který měl v noci službu, se tím tak moc neznepokojoval, protože byla opilý. Tak za chvíli na shledanou.“

„Na shledanou.“

Maigret chtěl vzít s sebou Lucase, ale když viděl jeho kancelář prázdnou, vzpomněl si na javelský případ. Lapointe tu taky nebyl. Janvier se zrovna vrátil a měl ještě na sobě nepromokavý plášť, celý mokrý a studený.

„Pojď se mnou!“

Jako obvykle vstrčil do kapsy dvě dýmky.

/2/

Janvier zastavil malé auto KP při kraji chodníku a oba muži shodně zvedli v tentýž okamžik hlavu, aby zkontrolovali číslo domu, načež se na sebe navzájem překvapeně podívali. Na chodníku nebyl žádný shluk lidí, v průjezdu a na dvoře také nikdo, a strážník, kterého policejní komisařství podle běžného zvyku poslalo, aby udržoval pořádek, jenom přecházel opodál sem a tam.

Příčinu tohoto zvláštního jevu poznali vzápětí. Komisař čtvrti, pan Beulant, otevřel dveře lože, aby se s nimi přivítal, a vedle něho stála domovnice, velká, klidná žena s inteligentním vzezřením.

„Paní Bouéová,“ představil ji. „Je to žena jednoho z našich strážníků. Když objevila mrtvolu, zamkla dveře svým klíčem a seběhla dolů, aby mi zatelefonovala. V domě ještě nikdo nic neví.“

Lehce sklonila hlavu, jako by děkovala za poklonu.

„Nahoře není nikdo?“ zeptal se Maigret.

„Šel tam inspektor Lognon s úředním lékařem. Já jsem tu teď měl dlouhý rozhovor s paní Bouéovou a pátrali jsme spolu, o jakou hraběnku by mohlo jít.“

„Co já vím, žádná hraběnka tady v okolí není,“ řekla.

Na jejím chování, na jejím hlase, na její řeči bylo vidět, že jí záleží, aby byla vzorným svědkem.

„To děvče nebylo zlé. Do styku jsme spolu moc nepřišly, protože se vracela za svítání a většinu dne spala.“

„Bydlela v domě dlouho?“

„Dva roky. Měla dvoupokojový byt v budově B, v zadu ze dvora.“

„Přijímala často návštěvy?“

„Skoro nikdy.“

„Muže?“

„Jestli nějaký někdy přišel, já ho neviděla. Jedině ze začátku. Když se nastěhovala a když přišel její nábytek, zahlédla jsem jednou nebo dvakrát staršího muže, myslela jsem napřed, že je to její otec, takový malý s hodně širokými rameny. Nikdy na mě nepromluvil. Pokud vím, potom se tu už neobjevil. V domě je nájemníků hodně, hlavně hodně kancelářů v budově A, a tak tu lidi pořád chodí sem tam.“

„Pravděpodobně si s vámi přijdu za chvíli ještě popovídat.“

Dům byl starý. Když se vešlo dovnitř, jedno schodiště začínalo vpravo a druhé vlevo, obě stejné tmavá, a mramorové nebo emailové tabulky ohlašovaly v mezaninu dámského kadeřníka, v prvním patře masérku, ve druhém výrobu umělých květín, obchodní zprostředkovatelnu a dokonce i jednu mimořádně jasnozřivou jasnovidkyni. Dláždění dvora se lesklo deštěm a nade dveřmi, před nimiž stanuli, bylo černě namalováno písmeno B.

Vystoupili do třetího patra, zanechávající na schodech temné skvrny, a jenom jediné dveře se otevřely, když šli kolem, nějaká tlustá žena s řídkými vlasy v natáčkách se na ně s údivem zadívala a pak se zamkla na klíč.

Inspektor Lognon ze Svatojiřské čtvrti je jako obvykle uvítal s pochmurným výrazem a pohled, který vrhl na Maigreta, říkal: To se dalo čekat!

Co se dalo čekat, nebylo to, že mladá žena byla zardoušena, ale to, že když byl ve čtvrti spáchán zločin a Lognon byl poslán na místo činu, Maigret hned osobně musí přijít, aby mu případ vzal z rukou.

„Ničeho jsem se nedotkl,“ řekl tónem, jak jen dovedl, úředním. „Doktor je ještě v pokoji.“

Při tomhle počasí by žádný byt nevypadal vesele. Byl jeden z těch ponurých dnů, kdy se člověk ptá, co vlastně tady na zemi pohledává a proč se tolik namáhá, aby tu zůstal.

První místnost byla jakýmsi salónek, vkusně zařízeným, kde vládla úzkostlivá čistota a proti všemu očekávání dokonalý pořádek. Na první pohled upoutala pozornost podlaha, naleštěná s takovou pečlivostí jako někde v klášteře a příjemně vonící pastou na parkety. Nesmí se potom zapomenout zeptat domovnice, jestli si Arletta uklízela sama. Pootevřenými dveřmi spatřili doktora Pasquiera, jak si obléká kabát a rovná svoje nástroje do kufříku. Na bílé předložce s kožím chlupem u nohou nerozestlané postele leželo tělo; šaty z černého atlasu, nezvykle bílá paže, vlasy s měděnými odlesky.

Nejdokladnější je vždycky nějaký směšný detail; v tomto případě se Maigretovi lehce sevřelo srce, když viděl vedle nohy, obuté ještě ve stěvici s vysokým podpatkem, druhou nohu zutou, s prsty prosvítajícími skrz hedvábnou punčochu, pocákanou drobnými kapičkami bláta, a na punčoše puštěné oko od paty až nad koleno.

„Samozřejmě mrtvá,“ řekl lékař. „Chlap, který to udělal, ji nepustil, dokud nebyla úplně uškrcená.“

„Je možné určit hodinu, kdy se to stalo?“

„Je to tak sotva půldruhé hodiny. Mrtvola ještě neztuhla.“

Maigret zpozoroval u postele za dveřmi otevřenou skříň ve zdi, v níž visely šaty, hlavně večerní šaty, povětšinou černé.

„Myslíte, že ji chytil zezadu?“

„Je to pravděpodobné, protože nevidím žádné stopy zápasu. Hlášení pošlu vám, pane Maigrete?“

„Buďte tak laskav.“

Hezoučkový pokojík vůbec nevypadal jako pokoj barové tanečnice. Stejně jako v salóne bylo i zde všechno uklizené, jediné plášt' z imitace norkové kožešiny byl hozený přes postel a na lenošce ležela odhozená kabelka.

Maigret vysvětlil:

„Odešla ze Zlatnického nábřeží kolem půl desáté. Jestli si vzala taxík, přijela sem k desáté. Jestli jela autobusem nebo metrem, vrátila se asi o trochu později. Přepadl ji, sotva přišla.“

Přistoupil ke skříni a prohlédl pozorně její dno.

„Čekal na ni. Někdo tu byl schovaný a chytil ji za krk, jakmile svlékla plášt'.“

Byla to úplně čerstvá záležitost. Zřídka kdy měli příležitost přijít tak rychle na místo zločinu.

„Mě už nepotřebujete?“ zeptal se doktor.

Odešel. Také policejní komisař se zeptal, jestli je nutné, aby zůstal až do příchodu prokurátora, a hned nato se sebral, aby se vrátil do své kanceláře, která byla jen pár kroků odtud. Co se týče Lognona, ten čekal, že i jemu Maigret řekne, že už ho nepotřebuje, a stál v rohu s výrazem stejně nahněvaným, jako mívával vždycky v podobných situacích.

„Nenašel jste nic?“ zeptal se ho Maigret, nacípává si dýmku. „Mrknul jsem se trošku do šuplat. Podívejte se tam do toho u prádelníku, do toho vlevo.“

Zásuvka byla plná fotografií a na všech byla Arletta. Některé z nich sloužily propagačním účelům, jako fotografie vystavené ve výloze u Picrattů. Bylo ji na nich vidět v černých hedvábných šatech, ne ve vycházkových šatech, které měla na těle teď, ale ve večerním, obzvlášť přiléhavém úboru.

Vy jste ze zdejší čtvrti, Lognone. Viděl jste to její číslo?“

„Neviděl jsem ho, ale vím, v čem spočívalo. Jak můžete poznat z těch fotek, co jsou nahoře, ten tanec vypadal tak, že se prostě kroutila víceméně v taktu a zároveň pomalu svlíkala šaty, pod kterými už nic neměla. Na konci čísla byla nahá jako Eva.“

Člověk měl dojem, že se dlouhý a bambulovitý Lognonův nos vrtí a rudne.

„Tohle prý dělají v kabaretech v Americe. Ve chvíli, kdy už neměla na těle nic, světlo zhaslo.“

Trochu zaváhal a pak dodal:

„Měl byste se jí podívat pod šaty.“

A když Maigret překvapen vyčkával, dodal:

„Doktor, který ji prohlížel, mě zavolal, abych se podíval. Je úplně vyholená. Vespod nenosila nic, ani na ulici.“

Proč pocítili všichni tři jakési rozpaky? Aniž si řekli jediné slovo, střežili se obrátit se k tomu tělu ležícímu na kozinkovém koberci, k tělu, na kterém ulpívalo něco chlápčáka. Maigret pohlédl jen letmo na ostatní fotografie, skromnějšího formátu, zhotovené bezpochyby amatérským aparátem, které představovaly, všechny bez rozdílu, mladou ženu nahou a v nejerotičtějších pózách.

„Pokuste se mi najít nějakou obálku,“ řekl.

A ten pitomec Lognon se tiše ušklíbl, jako by komisaře podezíral, že bere fotky s sebou, aby se nad nimi ve své kanceláři po libosti vzrušoval.

Janvier začal v sousední místnosti s podrobnou prohlídkou, a byl tu pořád jakýsi nesoulad mezi tím, co měli před očima, a těmi fotografiemi, mezi Arlettiným domácím prostředím a jejím profesionálním životem.

V jedné skříni vestavěné do zdi našli petrolejový vaříč, dva velmi čisté kastroly, talíře, hrky a příbory, z čehož bylo vidět, že si aspoň zčásti sama vařila. Na zevní straně okna visela nade dvorem jakási spížírníčka a v ní byla vajíčka, máslo, celer a dvě kotlety.

Jiná vezděná skříň byla plná košťat, hadrů, krabic s pastou na parkety, a to všechno vyvolávalo představu spořádané existence, hospodyně pyšné na svůj byt, dokonce i kapánek příliš úzkostlivé.

Marně hledali nějaké dopisy, listiny. Povalovalo se tu pár obrázkových časopisů, ale knihy žádné, kromě kuchařky a francouzsko-anglického slovníku. Ani žádné fotografie příbuzných, přátel nebo milenců, jaké se najdou ve většině bytů.

Hodně střevíců s přehnaně vysokými podpatky, většina z nich skoro nových, jako kdyby střevíce byly Arlettinou vášní nebo jako kdyby měla citlivé nohy a byla na obuv vybíravá.

V kabelce pudřenka, klíče, tyčinka růže, legitimace a kapesník bez iniciál. Maigret strčil legitimaci do kapsy. A jako kdyby se necítil ve své kůži v těch dvou místnostech přetopených ústředním topením, obrátil se k Janvierovi.

„Počkáš na prokuraturu. Pravděpodobně sem za tebou za chvíli přijdu. Mládenci z kriminální dokumentace tu budou co nevidět.“

Protože obálku nenašel, nacípal si fotky do kapes kabátu, usmál se na Lognona, kterému kolegové dali přezdívku inspektor Smolař, a pustil se po schodech dolů.

Čekala je tu v domě dlouhá a piplavá práce, bylo třeba vyslechnout všechny nájemníky, mezi jinými taky tlustou ženu s natáčkami, která dělala dojem, že se zajímá o všechno, co se děje na schodech, a která možná zahlédla vraha, jak jde nahoru nebo jak schází dolů.

Maigret se zastavil napřed v domovníkové lóži a požádal paní Bouéovou, aby mu dovolila použít telefonu, který stál vedle postele pod fotografií Bouéa v uniformě.

„Lucas se ještě nevrátil?“ zeptal se, jakmile ho spojili v KP.

Nadiktoval jinému inspektorovi údaje uvedené v legitimaci.

„Spoj se s moulinskou policií. Pokus se zjistit, jestli má ještě rodinu. Bylo by třeba vyhledat lidi, kteří ji znali. Jestli její rodiče ještě žijí, podej jim zprávu. Předpokládám, že okamžitě přijedou.“

Když odcházel po chodníku směrem k ulici Pigalle, zaslechl, jak zastavuje auto. Byla to prokuratura. Kriminální dokumentace tu bude jistě vzápětí. Nestál o to být při tom, až se za chvíli nějakých dvacet lidí bude motat v těch

dvou malých místnostech, kde tělo pořád ještě leží na témž místě.

Vlevo bylo pekařství, vpravo obchodník s vínem, s výkladem natřeným nažluto. V noci nabýval Picratt Bar bezpochyby na důležitosti díky svému neónovému návěští, které se odráželo od temné plochy sousedních domů. Za dne by člověk mohl přejít kolem, aniž by ho napadlo, že tu je nějaký noční lokál.

Průčelí bylo velmi nízké, dveře a jedno okno, a v dešti, v tom sinalem světle vypadaly vystavené fotografie truchlivě, bylo v nich jakoby něco dvojsmyslného.

Bylo už po poledni. Maigret byl překvapen, že nachází dveře otevřené. Uvnitř svítila elektrická žárovka a nějaká žena zametala podlahu mezi stoly.

„Je tu majitel baru?“ zeptal se.

Podívala se na něj nevzrušeně, s koštětem v ruce, a zeptala se:

„Oč běží?“

„Chtěl bych s ním mluvit osobně.“

„Spí. Jsem jeho žena.“

Bylo jí přes padesát, možná že jí už táhlo na šedesátku. Byla tlustá, ale ještě čiperná, s krásnými hnědými očima v bezvýrazném obličejí.

„Komisař Maigret z Kriminální policie.“

Pořád ještě se nijak nevzrušila.

„Nechcete se posadit?“

Uvnitř bylo temno a červeň zdí a čalounů vypadala skoro černá. Jedině na láhve v baru poblíž dveří, jež zůstaly otevřené, dopadaly slabé odlesky denního světla.

Místnost byla hodně protáhlá s nízkým stropem, s malým pódiem pro hudebníky, s pianem a s harmonikou zavřenou v pouzdře, a kolem taneční plochy přepážky vysoké asi půl druhého metru tvořily jakési boxy, kde byli hosté víceméně izolováni.

„Je nutný, abych Freda vzbudila?“

Byla v pantoflích, přes staré šaty měla šedou zástěru a ještě se ani neumyla, ani neučesala.

„Vy jste v noci tady?“

Řekla prostě:

„Starám se o toalety a připravuju jídlo, když si hosté něco objednájí.“

„Bydlíte tady v domě?“

„V mezaninu. Vzadu jsou schody, který vedou z kuchyně do našeho bytu. Ale máme svůj dům v Bougivalu a ve dnech, kdy je zavřeno, jezdíme tam.“

Nevypadalo to, že by byla znepokojena. Zvědavá, že vidí před sebou tak významného příslušníka policie, to ano. Ale byla na ledacos zvyklá a trpělivě vyčkávala.

„Vedete tenhle lokál už dlouho?“

„Příští měsíc to bude jedenáct let.“

„Míváte hodně hostů?“

„Jak který den.“

Zahlédl malou tištěnou kartičku a přečetl na ní:

Finish the night at Picratt's,

The hottest spot in Paris.

S tou trochou angličtiny, která mu zůstala v paměti, dokázal přeložit:

Zakončete noc v Picratt Baru,

v nejvzrušivějším lokále Paříže.

„Nejvzrušivější“ nebylo přesně přeloženo. Anglické slovo bylo výmluvnější. „Nejžhavější lokál“ v Paříži, přičemž slova žhavý bylo užito ve velmi přesném smyslu.

Pořád ještě se na něj dívala klidně.

„Nechcete se něčeho napít?“

A věděla dobře, že odmítne.

„Kde rozdáváte tyhle prospekty?“

„Dáváme je vrátným velkých hotelů a ti je podstrkují hostům, hlavně Američanům. V noci, pozdě v noci, když cizinci už začínají mít velkých podniků dost a nevědí už kam jít, Cvrček, který obchází tady kolem, strká kartičky lidem do ruky nebo je hází do aut a taxíků. Celkem vzato začínáme pracovat, hlavně když už ostatní skončí. Chápete?“

Chápal. Ti, kdo přišli sem, prosmýčeli už většinou celý Montmartre, aniž našli to, co hledali, a tady zkoušeli svou poslední šanci.

„Většina vašich hostů přichází asi napůl opilá?“

„Samozřejmě.“

„Měli jste tu minulou noc hodně lidí?“

„To bylo pondělí. V pondělí tu není nikdy nával.“

„Můžete vidět z místa, kde se zdržujete, co se děje v sále?“

Ukázala mu vzadu, nalevo od pódia pro hudebníky, na dveře s nápisem „toaleta“. Vpravo proti nim byly jiné podobné dveře a na těch nebylo napsáno nic.

„Jsem skoro vždycky tam. Nestojíme o to, podávat jídlo, ale stane se, že některý hosti žádají cibulovou polévku, husí játra nebo studenou langustu. V takových případech jdu na chvíli do kuchyně.“

„Jinak jste pořád v sále?“

„Většinou. Dohlížím na děvčata a ve vhodnou chvíli jdu nabídnout krabičku čokolády nebo květiny, nebo panenku z atlasu. Vždyť víte, jak to chodí, ne?“

Nepokoušela se přibarvovat mu to nějak narůžovo. Sedla si s povzdechem ulehčení a vyzula si jednu nohu z pantofle, otekla a neforemnou nohu.

„Kam s tím vlastně mříte? Ne že bych vás chtěla nějak popohánět, ale teď už bude brzy čas, abych šla vzbudit Freda. Je to mužský, a tak potřebuje víc spánku než já.“

„V kolik hodin jste si šla lehnout?“

„K pátý. Někdy se dostanu nahoru teprve v sedm.“

„A kdy jste vstávala?“

„Před hodinou. Akorát jsem stačila zamést, vždyť vidíte.“

„Váš manžel šel spát zároveň s vámi?“

„Odešel nahoru pět minut přede mnou.“

„Během dopoledne nebyl venku?“

„Nehnul se z postele.“

Začínala být trochu znepokojená tím, že chtěl pořád mluvit o jejím manželovi.

„Neběží doufám o něj?“

„O něj přímo ne, ale o dva muže, kteří sem přišli dneska v noci, asi ve dvě hodiny po půlnoci, a posadili se v jednom z boxů. Vzpomínáte si na ně?“

„Dva muži?“

Přeběhla očima stoly kolem a zdálo se, že hledá v paměti.

„Pamatujete si, na kterém místě seděla Arletta, než šla předvést podruhé svoje číslo?“

„Byla ve společnosti toho svého mladíka, ano. Řekla jsem jí dokonce, že ztrácí zbytečně čas.“

„Přichází často?“

„Přišel teď v poslední době třikrát nebo čtyřikrát. Jsou takový případy, že sem někdo náhodou zapadne a zamiluje se do některého z děvčat. Říkám jim vždycky, ať s nimi jednou jdou, jestli je to baví, ale ať to zařídí, aby se sem nevraceli.

Seděli tu pohromadě ve třetím boxu zády k ulici, v šestce. Ze svého místa jsem je mohla vidět. Držel ji celý čas za ruce a něco jí vykládal s takovým tím uneseným výrazem, jaký oni mívají v takových případech.“

„A ve vedlejším boxu?“

„Nikoho jsem neviděla.“

„Za celý večer?“

„To se dá snadno zjistit. Stoly ještě nebyly utíraný. Jestli u tamtoho byli nějaký hosti, musí být v popelníku ještě špačky od cigaret nebo od doutníků a na stole kolečka od sklenic.“

Nepohnula se, šel se přesvědčit sám.

„Nevidím nic.“

„Některý jiný den bych to tak jistě netvrdila, ale v pondělí bývá tak prázdně, že jsme už myslili na to, že v pondělí budem zavírat. Nebylo tu dohromady ani tucet hostů, na to bych přísahala. Muž vám to může potvrdit.“

„Oskara znáte?“ zeptal se zničehonic.

Necukla sebou, ale měl dojem, že mluví s trochu menší otevřeností.

„Jakého Oskara?“

„Postaršího, malého, zavalitého muže s šedivými vlasy.“

„To mi nic neříká. Řezník se taky jmenuje Oskar, ale to je vysoký brunet s kníry. Možná že můj muž...?“

„Dojdete pro něj, buďte tak hodná.“

Zůstal tu sedět sám, v purpurovém tunelu, na jehož konci rýsovaly dveře světle šedý obdélník jako filmové plátno, po kterém budou za chvíli přebíhat prchavé postavy nějakých starých aktualit.

Právě naproti spatřil na zdi Arlettinu fotografii, byla v těch věčných černých šatech, které jí obepínaly tělo tak těsně, že byla nažší než na nemravných fotografiích, které s sebou nosil v kapse.

Ráno si jí v Lucasově kanceláři stěží všiml. Bylo to jen malé noční ptáče, jakých je spousta. Přesto mu bylo nápadné její mládí a měl dojem, jako by tu něco nehrálo. Ještě teď slyšel její unavený hlas, hlas, jaký mívají za svítání všechny, po nadměrném pití a nadměrném kouření. Znovu viděl ty její zneklidněné oči, vzpomínal si na pohled, kterým mimoděk utkvěl na její hrudi, a hlavně na tu ženskou vůni, která z ní vycházela, skoro vůně vyhráté postele.

Stalo se mu zřídkka, aby se setkal se ženou, která působila tak silně sexuálním dojmem, a to kontrastovalo s tím pohledem vylekané žabky, a ještě víc s tím bytem, který právě navštívil, s těmi tak dobře navoskovanými parketami, se skříní na košťata, se spížíničkou.

„Fred přijde hned dolů.“

„Položila jste mu tu otázku?“

„Zeptala jsem se ho, jestli si všiml nějakých dvou mužů. Nevzpomíná si. Je si dokonce jist, že u tohoto stolu žádný dva hosti nesesedli. Je to čtyřka. Označujeme stoly čísly. V pětce byl jeden Američan, který vypil skoro celou flašku whisky, a v jedenáctce byla celá parta i s ženskými. Désiré, číšník, vám to může večer potvrdit.“

„Kde bydlí?“

„Někde na předměstí. Nevím pořádně kde. Jezdí ráno domů vlakem z nádraží Saint-Lazare.“

„Jiný personál nemáte?“

„Cvrčka, ten otvírá dvířka vozů, dělá poslička a příležitostně rozdává prospekty. Potom hudebníky a děvčata.“

„Kolik děvčat?“

„Kromě Arletty je tu ještě Betty Bruceová. Její fotografii vidíte tam vlevo. Předvádí akrobatické tance. Potom Táňa, ta

před svým číslem a po něm hraje na piano. To je toho času všecko. Samozřejmě, některý sem přijdou zvenku vypít skleničku, protože doufají, že tu někoho najdou, ale k podniku nepatří. Jsme tu jako v rodině. Fred a já nemáme žádný ctižádostivý plány, a až našetříme dost peněz, odstěhujeme se do Bougivalu a budeme tam žít v klidu ve vlastním domě. Hele, tady ho máme...!“

Muž asi padesátiletý, malý a statný, výborně zachovalý, s vlasy ještě černými, jediné na spáncích trochu postříbřenými, vyšel z kuchyně a při chůzi si přes košili, ještě bez límce, navlékal sako. Sebral zřejmě první šaty, které mu padly do ruky, protože měl na sobě kalhoty od smokingu a na nohy si naboso navlékl pantofle.

On byl klidný, ještě klidnější než jeho žena. Maigreta jistě podle jména znal, ale v jeho přítomnosti se ocitl poprvé, a šel pomalu, aby si ho mohl pořádně prohlédnout.

„Fred Alfonsi,“ představil se podávaje ruku. „Moje žena vám nic nenabídla?“

Jakoby pro uklidnění svědomí přejel dlaní po stole číslo 4.

„Opravdu si nechcete nic vzít? Nebudete mít nic proti tomu, když mi Róza dojde uvařit šálek kávy?“

Myslel tím svoji ženu; zamířila ke kuchyni a zmizela v ní. Muž se posadil naproti komisaři, lokty se opřel o stůl a čekal.

„Jste si jist, že tady u stolu nebyli minulou noc žádní hosté?“

„Poslouchejte, pane komisaři. Já vím, kdo jste, ale vy mě neznáte. Možná že jste se už informoval, než jste přišel, u svého kolegy z brigády nočních podniků. Pánové odtamtud se u mě čas od času staví, jak to vyžaduje jejich povolání, a to už léta. A jestli vám to už neřekli, tak vám řeknou, že u mě nebylo nikdy nic nepatřičného a že jsem mírumilovný člověk.“

Bylo to legrační, když ve chvíli, kdy pronášel tato slova, padl pohled na jeho rozplácý nos a karfiolovité uši, prozrazující bývalého boxera.

„Když vám prohlásím, že u tohoto stolu nikdo neseděl, tak to znamená, že tam nikdo neseděl. Můj podnik je skromný. Je nás tu jen pár na to, abysme ho udržovali v chodu, a já jsem pořád tady a na všechno dohlížím. Moh bych vám říct přesně, kolik lidí sem minulou noc přišlo. Stačilo by, abych se podíval na pokladní listky, je na nich číslo stolů.“

„Arletta byla se svým mladíkem v pětce?“

„V šestce. Vpravo jsou sudý čísla: 2, 4, 6, 8, 10, 12. Vlevo lichý čísla.“

„A u dalšího stolu?“

„U osmičky? Tam byly ke čtvrté ráno dvě dvojice, Pařížani, který tu ještě nikdy nebyli, nevěděli už zřejmě, kam jít, a rychle přišli na to, že tohle není jejich žánr. Dali si právě jenom láhev šampaňského a odešli. Zavřel jsem skoro hned nato.“

„Neviděl jste ani u tohoto stolu, ani u žádného jiného dva samotné muže, z kterých by byl jeden postarší a odpovídal by tak asi vašemu vzezření?“

Fred Alfonsi se usmál jako člověk, kterému není potřeba nic vykládat, a odpověděl:

„Kdybyste se mnou mluvil přímo, možná že bych vám mohl být užitečný. Nemyslíte, že jsme si už dost dlouho hráli na schovávanou?“

„Arletta je mrtvá.“

„Cože?“

Nadskočil. Vstal celý vzrušený a zavolal dozadu do sálu:

„Rózo!... Rózo!“

„Ano... Hned...“

„Arletta je mrtvá!“

„Co povídáš?“

Přitřítla se s rychlostí, která při její tloušťce vzbuzovala podiv.

„Arletta?“ opakovala.

„Byla zardoušena dnes ráno ve svém pokoji,“ pokračoval Maigret a díval se na ně na oba.

„No tohle! Který syčák...“

To se právě pokouším zjistit.“

Róza se vysmrkala a bylo cítit, že má opravdu pláč na krajíčku. Její pohled se upíral na fotografii visící na zdi.

„Jak se to stalo?“ zeptal se Fred a zamířil k baru.

Pečlivě vybral jednu láhev, nalil tři sklenky a šel napřed jednu podat své ženě. Byla to stará jemná pálenka a jednu sklenku bez vnučování postavil před Maigreta, který z ní nakonec trochu upil.

„Minulou noc tu slyšela dva muže hovořit o nějaké hraběnce.“

„O jaké hraběnce?“

„O tom nic nevím. Jeden z těch dvou mužů se prý jmenoval Oskar.“

Ani nemrkl.

„Když odešla odtud, zašla na zdejší komisařství, aby tam oznámila, co zaslechla, a odvedli ji na Zlatnické nábřeží.“

„A kvůli tomu ji někdo oddělal?“

„Pravděpodobně.“

„Tys viděla nějaký dva muže pohromadě, Rózo?“

Řekla, že ne. Vypadali opravdu jeden jako druhý stejně překvapeně, stejně sklíčeně.

„Přisáhám vám, pane komisaři, že kdyby tu nějaký dva muži včera byli, tak bych o tom věděl a řek bych vám to. Není potřeba, abysme si spolu hráli na schovávanou. Vy víte, jak to v takovémhle lokálu chodí. Lidi sem nepřicházejí, aby viděli nějaký mimořádný představení, ani aby tancovali při nějakém kvalitním džezu. Někdy elegantní salón to taky není. Čet jste ten prospekt. Hledají něco, co by je vzrušilo, a jdou napřed do jiných lokálů. Jestliže tam seberou nějakou holku, tak je tu neuvidíme. Ale jestli nenajdou to, nač by měli chuť, skončí nejčastěji u nás, a v té chvíli už mají

jaksepatří v hlavě.

Většina nočních šoférů je se mnou smluvená a já jim vysolím slušnou diškreci. Některý vrátný ve velkých podnicích pošeptají důvěrně naši adresu odcházejícím hostům.

Vidíme tu hlavně cizince, který si představují, že tu najdou něco mimořádného.

No a jediná mimořádná věc tady byla Arletta s tím svým svlíkáním. Na čtvrt vteřiny, v tu chvíli, když s ní šaty docela spadly, ji viděli úplně nahou. Abych neměl žádný mrzutosti, požádal jsem ji, aby se holila, protože to prej pak nevypadá tak neslušně.

Stalo se málokdy, aby ji potom nějaký host nepozval ke stolu.“

„Spala s nimi?“

„Tady na každý pád ne. A ne v pracovní době. Nenechám je odejít, dokud je otevřeno. Zařídí si to už nějak, aby je zdržely co nejdýl a aby je přiměly k pití, a zřejmě jim slíbí, že se s nimi venku sejdou.“

„A splní to?“

„No co si myslíte?“

„Arletta to taky tak dělala?“

„Jistě občas taky.“

„S tím mladíkem z dnešní noci?“

„To určitě ne. U něj šlo, aby se tak řeklo, o ušlechtilý pohnutky. Přišel sem jednou večer náhodou s nějakým přítelem a hned se do Arletty zamiloval. Několikrát se sem ještě vrátil, ale nikdy nepočkal až do zavření. Musí asi brzo vstávat, aby šel do práce.“

„Chodili za ní ještě jiní pravidelní hosté?“

„U nás se o pravidelných hostech moc nedá mluvit, to jste už moh vyrozumět. Sem se chodí jen na jednu noc. Jsou si všichni podobný, to se rozumí, ale jsou to pokaždé noví.“

„Milence neměla žádné?“

„O tom já nic nevím,“ odpověděl dost chladně.

Maigret se váhavě podíval na Fredovu ženu.

„Vy jste nikdy...“

„Nemusíte se ostýchat. Róza není žárlivá a už hezky dávno s ní tyhle věci nehnu. Ano, vyspal jsem se s ní, když to chcete mermomocí vědět.“

„U ní v bytě?“

„Nikdy jsem do jejího bytu nevšel. Tady. V kuchyni.“

„Takhle on to dělá vždycky,“ řekla Róza. „Člověk má sotva čas všimnout si, že zmizel, a už je zase zpátky. Pak vyleze ta ženská a natrásá se jako slepice.“

Smála se tomu.

„O hraběnce nevíte nic?“

„O jaký hraběnce?“

„Na tom nesejde. Můžete mi dát Cvrčkovu adresu? Jak se ten chlapec správně jmenuje?“

„Tomáš... Jiný jméno nemá... Je to bývalý chovanec sirotčince. Nemůžu vám říct, kde přespává, ale dnes odpoledne ho najdete na dostizích. To je jeho jediná vášeň. Ještě skleničku?“

„Děkuju.“

„Myslíte, že přijdou novináři?“

„Je to pravděpodobné. Až se to dovědí.“

Bylo těžko uhodnout, jestli byl Fred nadšený reklamou, kterou mu to udělá, nebo jestli ho to mrzelo.

„Na každý pád jsem vám k službám. Předpokládám, že bude lepší, když dnes večer otevřu jako obvykle. Jestli se tu budete chtít zastavit, budete moct všechny vyslechnout.“

Když Maigret přišel do Loretánské ulice, auto prokuratury už odjelo a ambulance zrovna odvážela mrtvolu mladé ženy. U dveří stál hlouček zevlounů, ale menší, než by si byl člověk představoval.

Zastihl Janviera v lóži, jak telefonuje. Když zavěsil, inspektor řekl:

„Už přišly zprávy z Moulins. Oba Leleuovi ještě žijí, matka i otec, a mají syna, který je v bance. Pokud jde o Janu Leleuovou, jejich dceru, tak to je malá brunetka s ploským nosem, která odešla z domova před třemi roky a od té doby nedala o sobě žádnou zprávu. Rodiče o ní už nechtějí nic slyšet.“

„Popis vůbec neodpovídá?“

„Vůbec ne. Je o pět centimetrů menší než Arletta a že by si dala nastavit nos, to je nepravděpodobné.“

„Ohledně hraběnky nikdo netelefonoval?“

„V tom směru nic. Vyslechl jsem nájemníky z budovy B. Je jich hodně. Ta tlustá blondýna, co se dívala, když jsme šli nahoru, je šatnářkou v divadle. Tvrdí, že se nestará o to, co se v domě děje, ale zaslechla, jak šel někdo kolem pár minut před tím děvčetem.“

„Tak ona ji tedy slyšela jít nahoru? Jak ji poznala?“

„Tvrdí, že podle chůze. Ve skutečnosti má věčně dveře pootevřené.“

„Viděla toho muže?“

„Říká, že ne, ale že prý šel do schodů pomalu, jako člověk dost těžkopádný nebo jako někdo, kdo má nemocné srdce.“

„Dolů ho jít neslyšela?“

„Ne.“

„Je si jista, že to nebyl některý nájemník z horních pater?“

„Pozná všechny nájemníky podle chůze. Navštívil jsem taky Arlettinu sousedku, číšnici, musel jsem ji vzbudit, ale ta

neslyšela nic.“

„To je všechno?“

„Lucas telefonoval, že už je zpátky v kanceláři a čeká na pokyny.“

„Otisky?“

„Našli jen naše a pak otisky Arletty. Hlášení dostanete během večera.“

„Nemáte tu nájemníka, který by se křestním jménem jmenoval Oskar?“ zeptal se nazdařbůh domovnice.

„Ne, pane komisaři. Ale jednou, už je to dlouho, jsem dostala pro Arlettu telefonický vzkaz. Nějaký mužský hlas, jakoby s venkovským přízvukem, řekl do telefonu:

„Vyřídila byste jí, že na ni Oskar čeká na známém místě?““

„Jak je to asi dlouho?“

„Bylo to měsíc nebo dva po tom, co se nastěhovala. Bylo mi to nápadné, protože to byl jediný vzkaz, který jsem jí kdy měla vyřídít.“

„Dostávala nějakou poštu?“

„Čas od času dopis z Bruselu.“

„Mužské písmo?“

„Ženské. A písmo vzdělaného člověka to nebylo.“

O půl hodiny později Maigret a Janvier, kteří si cestou vypili pivo u Dauphina, vystupovali po schodech na Zlatnickém nábřeží. Sotva Maigret otevřel dveře kanceláře, objevil se před ním Lapointe se zarudlými víčky a s horečnatým pohledem. „Musím s vámi okamžitě mluvit, šéfe.“

Když komisař vyšel z přístěnku, kam věšel svůj klobouk a kabát, spatřil před sebou inspektora, jak si hryže rty a zatíná pěsti, aby se nerozvzlykal.

/3/

Cedil slova mezi zuby, obrácen k Maigretovi zády, s obličejem skoro přitisknutým na okenní tabulku.

„Když jsem ji tu dneska ráno zahlédl, ptal jsem se v duchu, proč ji sem přivedli. Cestou do Javelu mi strážmistr Lucas tu historii pověděl. A sotva jsem se vrátil do kanceláře, tak se dovídám, že je mrtvá.“

Maigret se posadil a řekl pomalu:

„Neuvědomil jsem si, že se jmenuješ Albert.“

„Pan Lucas ji neměl pouštět jen tak samotnou a bez dohledu po tom, co mu pověděla.“

Mluvil hlasem trucovitého dítěte a komisař se usmál.

„Pojď sem a posad se.“

Lapointe zaváhal, jako kdyby se hněval i na Maigreta. Potom si jaksi nerad sedl na židli proti psacímu stolu. Pořád ještě hlavu nezvedl, díval se upřeně na podlahu, a oba dva, s Maigretem, který vážně popotahoval ze své dýmky, dost připomínali otce a syna při slavnostní rozmluvě.

„Nejsi tady u nás ještě moc dlouho, ale jistě už víš, že kdyby se měli vzít pod dohled všichni, kdo k nám přijdou s nějakým udáním, neměli byste často čas ani na spaní, ani abyste spolkli sendvič. Je to pravda?“

„Ano. Jenomže...“

„Jenomže co?“

„U ní to nebylo totéž.“

„Proč?“

„Vždyť to vidíte, že nejde jen tak o nějaké plané udání.“

„Teď ses už trochu uklidnil, tak vypravuj.“

„Co mám vyprávět?“

„Všechno.“

„Jak jsem se s ní seznámil?“

„Jak chceš. Začni od Adama.“

„Byl jsem s jedním přítelem z Meulanu, s kamarádem ze školy, který zřídka kdy přijde do Paříže. Vyšli jsme si napřed s mou sestrou, pak jsme ji dovedli domů a šli jsme spolu na Montmartre. Víte, jak to chodí. Vypili jsme skleničku v jednom nebo ve dvou lokálech, a když jsme vyšli z posledního, nějaký trpaslík nám strčil do ruky prospekt“

„Proč říkáš trpaslík?“

„Protože vypadá, jako by mu bylo čtrnáct, ale obličej má drobounce vrásčitý jako vyžilý chlap. Takhle na první pohled připomíná kluka z ulice, a proto mu taky myslím říkají Cvrček. Protože ty kabarety, kde jsme byli předtím, kamaráda zklamaly, myslel jsem si, že v Picratt Baru najde něco pikantnějšího, a tak jsme tam zašli.“

„Jak je to dlouho?“

Zapátral v paměti a zdálo se, že je výsledkem celý překvapený, jakoby bolestně dotčený; nezbylo mu než odpovědět zcela po pravdě.

„Tři týdny.“

„Seznámil jsi se s Arlettou?“

„Přišla si sednout k našemu stolu. Můj kamarád, který s tímhle nemá zkušenosti, ji pokládal za nějakou štetku. Když jsme odcházeli, pohádali jsme se.“

„Kvůli ní?“

„Ano. Pochopil jsem už, že není jako ostatní.“

Maigret poslouchal a ani se neusmál, čistil si s přehnanou pečlivostí jednu z dýmek.

„Příští noc jsi se tam vrátil?“

„Chtěl jsem se omluvit za to, jakým způsobem s ní kamarád mluvil.“

„Co jí vlastně řekl?“

„Nabídl jí peníze, aby se s ním vyspala.“

„Odmítla?“

„Samozřejmě. Šel jsem tam hodně brzy, abych měl jistotu, že tam ještě skoro nikdo nebude, a když jsem ji pozval, aby se mnou vypila skleničku, přijala.“

„Skleničku, nebo láhev?“

„Láhev. Majitel lokálu je nenechá, aby si přisedli k hostům, když jim nabídnou jenom sklenku. Musí se objednat šampaňské.“

„Chápu.“

„Já vím, co si myslíte. Přesto je tu fakt, že přišla povědět, co věděla, a že byla uškrcena.“

„Mluvila s tebou o nějakém nebezpečí, které jí hrozí?“

„To přímo ne. Ale bylo mi známo, že jsou v jejím životě nějaké záhadné věci.“

„Co například?“

„To je těžko vysvětlit a vy mi nebudete věřit, protože jsem byl do ní zamilovaný.“

Pronesl tato poslední slova tišeji a zvedl přitom hlavu dívaje se komisaři zpřímá do tváře, připraven načepýřit se při sebemenší ironii z jeho strany.

„Chtěl jsem ji přimět, aby změnila způsob života.“

„Vzít si ji?“

Lapointe rozpačitě zaváhal.

„O tom jsem nepřemýšlel. Jistě bych si ji byl nevzal hned.“

„Ale nechtěls už, aby se ukazovala někde v baru nahá?“

„Jsem si jist, že tím trpěla.“

„Řekla ti to?“

„To není takhle jednoduché, šéfe. Chápu, že vy jste viděl věci jinak. Já taky znám ženy, s kterými se člověk setkává na takovýchle místech.“

Především je těžko vědět, co si doopravdy myslela, protože pila. No a takovéhle ženy zpravidla nepijí, to mi jistě nebudete vyvracet. Předstírají to, aby hosta přiměly k větší útratě, ale místo likéru jim přinesou ve skleničce jen nějakou šťávu. Je to pravda?“

„Skoro vždycky.“

„Arletta pila, protože potřebovala pít. Skoro každý večer. Tolik, že se majitel lokálu, pan Fred, musel přijít přesvědčit, než začala předvádět své číslo, že se udrží na nohou.“

Lapointe se v duchu do té míry přenesl do Picratt Baru, že říkal pan Fred, jak to bezpochyby říkal personál.

„Až do rána jsi nezůstal nikdy?“

„Nechtěla.“

„Proč?“

„Protože jsem se jí přiznal, že musím brzy ráno vstávat do zaměstnání.“

„Řekl jsi jí taky, že jsi u policie?“

Znovu se začervenal.

„Ne. Pověděl jsem jí také, že žiju se sestrou, a ona mě pak sama posílala domů. Nikdy jsem jí nedal žádné peníze. Nebyla by si vzala. Nikdy mi nedovolila, abych jí nabídl víc než jednu láhev, a vybírala vždycky nejlevnější šampaňské.“

„Myslíš, že byla zamilovaná?“

„Poslední noc jsem o tom byl přesvědčen.“

„Proč? O čem jste mluvili?“

„Pořád o stejné věci, o ní a o mně.“

„Pověděla ti, kdo je a co dělá její rodina?“

„Netajila mi, že má falešnou legitimaci a že by to bylo hrozné, kdyby se přišlo na její pravé jméno.“

„Měla nějaké vzdělání?“

„Nevím. Jistě nebyla stvořená pro tohle povolání. O svém životě mi nevyprávěla. Udělala jenom narážku na nějakého muže, kterého se nikdy nedokáže zbavit, a dodávala, že je to její vlastní vina, že je příliš pozdě, že už za ní nemám chodit, protože jí to zbytečně působí bolest. Právě proto říkám, že mě začínala milovat. Jak mluvila, měla ruce, které jsem jí držel, křečovitě sevřené.“

„Byla už opilá?“

„Možná. Jistě vypila dost, ale rozum si uchovávala jasný. Viděl jsem ji skoro vždycky takhle, napjatou, s čímsi bolestným nebo šíleně veselým v očích.“

„Spal jsi s ní?“

V pohledu, který vrhl na komisaře, zajasňovala skoro nenávist.

„Ne.“

„Nežádals ji o to?“

„Ne.“

„Ona ti to taky nikdy nenabídla?“

„Nikdy.“

„Naznačovala ti, že je panna?“

„Musela strpět, aby ji muži měli. A nenáviděla je.“

„Proč?“

„Právě kvůli tomuhle.“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli tomu, co z ní dělali. Stalo se jí to, když byla docela mladá, nevím za jakých okolností, a poznamenalo ji to. Nějaká vzpomínka ji pořád pronásledovala. Vykládala mi pořád o nějakém muži, z kterého měla velký strach.“

„Tys nikdy nedostal chuť vyspat se s ní?“

„První večer,“ přiznal se, „tenkrát, když jsem byl s kamarádem. Viděl jste ji živou? No ano, jenom pár minut dneska ráno, když byla vyčerpaná únavou. Kdybyste ji byl viděl jinak, chápal byste... Žádná žena...“

„Žádná žena...?“

„Je to příliš těžko povědět. Každý muž po ní zatoužil. Když předváděla svoje číslo...“

„S Fredem spala?“

„Musela si to nechat libit od něj jako od jiných.“

Maigret se snažil zjistit, nakolik Arletta mluvila.

„Kde?“

„V kuchyni. Róza o tom věděla. Netroufala si nic říct, protože má velký strach, aby svého muže neztratila. Viděl jste ji?“ Maigret přikývl.

„Řekla vám, kolik jí je?“

„Předpokládám, že přes padesát.“

„Je jí skoro sedmdesát. Fredovi je o dvacet miň než jí. Zdá se, že to byla jedna z nejkrásnějších ženských své generace a že ji vydržovali muži skutečně bohatí. Má ho doopravdy ráda. Netroufá si dávat najevo žárlivost a snaží se, aby se to odbývalo v domě. Připadá jí to tak miň nebezpečné, chápete?“

„Chápu.“

„Arletta jí naháněla víc strachu než ostatní a nespouštěla ji z očí. Jenomže právě Arletta svým způsobem ten lokál držela na nohou. Bez ní tam nebudou mít nikoho. Ty ostatní jsou jen obyčejné holky, jaké se najdou ve všech montmartreských kabaretech.“

„Co se minulou noc událo?“

„Ona o tom mluvila?“

„Řekla Lucasovi, že jsi s ní byl, ale uvedla jenom tvoje křestní jméno.“

„Zůstal jsem tam až do půl třetí.“

„U kterého stolu?“

„U šestky.“

Mluvil jako stálý host, a dokonce jako někdo, kdo patří k podniku.

„Byli v sousedním boxu taky hosté?“

„Ve čtyřce ne. Celá jedna parta přišla do osmičky, muži i ženské, a dělali velký randál.“

„Takže kdyby ve čtyřce někdo byl, tak by sis toho byl nevšiml.“

„Byl bych si toho všimnul. Nechtěl jsem, aby někdo slyšel, co říkám, a čas od času jsem vstal, abych se podíval za přepážku.“

„Nezpozoroval jsi u kteréhokoliv stolu malého a zavalitého postaršího muže s šedými vlasy?“

„Ne.“

„A když jsi s ní mluvil, tak Arletta nevypadala na to, že by poslouchala nějaký jiný rozhovor?“

„Jsem si jist, že ne. Proč?“

„Chceš se účastnit vyšetřování se mnou?“

Překvapeně se na Maigreta podíval, a pak náhle vyhrkl, překypuje vděčností:

„Vy byste chtěl, i přesto, že...“

„Teď poslouchej, protože tohle je důležité. Když ve čtyři hodiny ráno Arletta odešla z Picratt Baru, odebrala se na komisařství v La Rochefoucauldově ulici. Podle strážmistra, který ji vyslechl, byla v té chvíli velice rozrušená a držela se na nohou trochu nejistě.

Vykládala mu o dvou mužích, kteří si sedli ke stolu číslo 4, zatímco ona byla s tebou v šestce, a tvrdila, že prý zčásti vyslechla, co si povídali.“

„Ale proč tohle řekla?“

„To nevím. Až to budeme vědět, budeme pravděpodobně o kus dál. To ale není všechno. Ti dva muži mluvili o nějaké hraběnce, kterou se jeden z nich chystal zavraždit. Arletta tvrdila, že prý když odcházeli, tak velmi dobře viděla zezadu nějakého pomenšího muže v středních letech se širokými rameny a s šedými vlasy.

A při tom rozhovoru prý zaslechl jméno Oskar, které jak se zdá patřilo jemu.“

„Přesto se mi zdá, že bych musel slyšet...“

„Navštívil jsem Freda a jeho ženu. Ti také tvrdí, že stůl číslo 4 nebyl tu noc obsazený a že do baru nepřišel žádný host, který by odpovídal danému popisu. Arletta tedy něco věděla. Nechtěla nebo nemohla přiznat, jakým způsobem se to dověděla. Byla opilá, sám jsi mi to řekl. Pomyslíla si, že nikdo nebude kontrolovat, kde hosté tu noc seděli. Sleduješ mě?“

„Ano. Jak to, že řekla taky jméno? Proč?“

„No právě. Nikdo ho na ní nechtěl. Nebylo to nutné. Jestliže ho řekla, znamená to, že k tomu měla nějaký důvod. A tím důvodem mohlo být jenom to, že nás chtěla uvést na stopu. To není všechno. Na komisařství mluvila docela určitě, ale než ji přivezli sem, šampaňské se jí vykouřilo z hlavy a začala být najednou mnohem zdrženlivější. Lucas měl dojem, že by byla ráda vzala nazpátek všechno, co předtím řekla. Nemluvila jen tak do větru, to teď víme.“

„Tím jsem si jist!“

„Vrátila se domů a někdo, kdo na ni čekal schovaný v šatníku v její ložnici, ji zardousil. Byl to tedy někdo, kdo ji velmi dobře znal, kdo se vyznal v jejím bytě a měl od něho pravděpodobně klíč.“

„A hraběnka?“

„Až doposud nic nového. Buď nebyla zabita, nebo mrtvolu ještě nikdo neobjevil, což je taky možné. Nikdy s tebou o žádné hraběnce nemluvila?“

„Nikdy.“

Lapointe hezkou chvíli zůstal sedět s pohledem upřeným na psací stůl. Pak se změněným hlasem zeptal:

„Myslíte, že hodně trpěla?“

„Dlouho ne. Provedl to někdo hodně silný a ona se ani nebránila.“

„Pořád je ještě tam?“

„Právě ji převezli do Ústavu soudního lékařství.“

„Dáte mi souhlas, abych se šel na ni podívat?“

„Až se najíš.“

„Co mám udělat potom?“

„Půjdeš do jejího bytu v Loretánské ulici. Vyžádaš si od Janviera klíč. Už jsme byt prohlídli, ale možná že tobě, když jsi ji znal, nějaký, třeba bezvýznamný detail přece jen něco řekne.“

„Děkuji vám,“ řekl vřele, přesvědčen, že ho Maigret pověřuje tímto úkolem jen proto, aby mu udělal radost.

Narážky na fotografie, které byly založeny ve spisu na jeho stole a jejichž růžky vyčnívaly ven, se komisař pečlivě vystříhal. Přišli mu oznámit, že na něho na chodbě čeká nějakých pět nebo šest novinářů a dožadují se informací. Řekl, aby je vpustili dovnitř, a pověděl jim jenom část historie, ale odevzdal jim každému jednu z fotografií, na nichž byla Arletta ve svých černých hedvábných šatech.

„Napište také,“ doporučil jim, „že bychom byli vděční jistě Janě Leleuové, která žije zřejmě toho času pod jiným jménem, kdyby nám laskavě o sobě podala zprávu. Absolutní diskretnost je jí zaručena a nemáme v úmyslu komplikovat jí život.“

Obědval pozdě, doma, a měl ještě čas zastavit se na Zlatnickém nábřeží a přečíst si akta Alfonsiho. Paříž byla v drobném a špinavém dešti pořád ještě tak mátožně neskutečná a lidé v ulici vypadali jako tvorové zmítající se v jakémsi akváriu, z něhož hledají únik.

Akta o majiteli Picratt Baru byla sice objemná, ale neobsahovala skoro nic podstatného. Ve dvaceti letech si odbyl vojenskou službu v afrických oddílech, neboť se v oné době nechával vydržovat prostitutkou ze Sevastopolského bulváru a byl už dvakrát zatčený pro ublížení na těle.

Pak tu byla mezera několika let, a znovu se s ním bylo možno setkat v Marseille, kde dělal náhončího pro určité bordely na Jihu. Nepatřil sice tak docela ke „kaidům“ podsvětí, ale stál v jeho hierarchii tak vysoko, že už se nešpinil rvačkami po barech Starého přístavu.

V tomto období neměl žádné tresty, jenom dost vážné nepříjemnosti kvůli nějakému děvčeti, kterému bylo teprve sedmnáct a které umístil s falešnými papíry v bézierském Ráji.

Další mezera. Věděl se jen tolik, že odejel do Panamy s nákladem pěti nebo šesti žen na palubě nějaké italské lodi a že se tam za mořem stal tak trochu významnou osobností.

Ve čtyřiceti letech byl v Paříži a žil tu s jakousi Rozálií Dumontovou, tak řečenou Ohnivou Rózou, která už začínala být silně odkvetlá a měla masérský salón v ulici Mučedníků. Chodil hodně na dostihy, na boxerské zápasy a soudilo se o něm, že přijímá sázky.

Nakonec se s Rózou oženil a spolu otevřeli Picratt Bar, který byl ze začátku jen malou vinárnou pro stálé hosty.

Janvier byl také v Loretánské ulici, ne sice v bytě, ale zabýval se ještě vyslýcháním sousedů; vyslýchal nejenom nájemníky, ale i okolní obchodníky a všechny ty, kdo mohli něco vědět. Lucas dokončoval to své javelské vloupání úplně sám a byl z toho v mrzuté náladě.

Bylo za deset minut pět a už před hezkou chvílí se setmělo, když najednou zazvonil telefon a Maigret konečně slyšel, jak mu ohlašují:

„Tady Stálá služba.“

„Hraběnka?“ zeptal se.

„Nějakou hraběnku tu každopádně máme. Nevím, jestli je to ta vaše. Právě nás volali z ulice Viktora Masséa.

Domovnice před několika minutami zjistila, že jedna z jejích nájemnic byla zavražděna, pravděpodobně včera v noci...“

„Hraběnka?“

„Hraběnka von Farnheim“

„Revolverem?“

„Zardoušena. Prozatím nic jiného nevíme. Místní policie už je tam.“

O pár minut později naskočil Maigret do taxíku, kterému to trvalo celou věčnost, než projel centrem Paříže. Když projížděl Loretánskou ulicí, spatřil Janviera, jak vychází ze zelinářství; dal zastavit vůz a zavolal na inspektora.

„Nasedni! Hraběnka je mrtvá.“

„Skutečná hraběnka?“

„Nevím nic. Je to kousek odtud. Všechno se to odehrává ve zdejší čtvrti.“

Skutečně, od baru v ulici Pigalle k Arlettinu bytu to nebylo ani pět set metrů a přibližně stejná vzdálenost oddělovala bar od ulice Viktora Masséa.

V protikladu k tomu, co se odehrálo ráno, kupilo se před strážníkem u vrat pohodlného a klidně vyhlížejícího domu nějakých dvacet zvědavců.

„Komisař je tu?“

„Nebyl v kanceláři. Inspektor Lognon...“

Ubohý Lognon, tak rád by se vyznamenal! Byl to už jeho osud, pokaždé když se vrhl na nějaký případ, přišel vzápětí Maigret, aby mu ho vzal z rukou.

Domovnice v loži nebyla. Schodiště bylo vymalováno tak, že malba napodobovala mramor, a schody pokrýval hustý tmavorudý koberec, přidržovaný měděnými tyčemi. Dům páchl trochu zatuchle, jako kdyby byl obýván jen samými starými lidmi, kteří nikdy neotvírají okna, a byl podivně tichý; žádné dveře se ani nepohnuly, když šel komisař a Janvier kolem. Pouze ve čtvrtém patře zaslechli zvuk hlasů a jedny dveře se otevřely; zahlédli dlouhý, truchlivý nos inspektora Lognona, který hovořil s nějakou docela malou a velice tlustou ženou s tuhým drdolem na temeni hlavy.

Místnost, kam vešli, byla špatně osvětlena stojací lampou, opatřenou pergamenovým stínidlem. Tady byl pocit dusivého ovzduší mnohem silnější než jinde v domě. Člověk měl náhle dojem, aniž věděl pořádně proč, že je někde daleko, daleko od Paříže, od společnosti, od toho provlhlého vzduchu venku, od lidí krácejících po chodnících, od houkajících taxíků a autobusů, které se řítí a na každé zastávce brzdí, až to skřípe.

Bylo tu tak horko, že Maigret se hned vysvlékl z kabátu.

„Kde je?“

„V ložnici.“

Místnost byla jakýmsi salónem, přinejmenším bývalým salónem, ale člověk se tu octl ve světě, kde věci už nemají jména. Takto by mohl vypadat byt, který je uchystán k dražbě a kde je každý kus nábytku na neočekávaném místě.

Všude se povalovaly láhve a Maigret si všiml, že to jsou výhradně láhve červeného vína, litrové láhve laciného červeného, jaké kopáči na staveništích pijí rovnou z lásky a zakusují salámem. Salám tu ostatně byl také, ne na talíři, ale na mastném papíru, a rovněž zbytky kuřete, jehož kosti bylo vidět na koberci. Koberec byl vyšlapaný, neslýchaně špinavý a podobně to vypadalo se všemi věcmi kolem; u židle chyběla noha, z křesla lezly žíně a pergamenové stínidlo, dlouhým užíváním zhnědlé, bylo bez tvaru.

V pokoji vedle, na posteli bez prostěradla, neustlané už několik dní, leželo tělo zpoloviny nahé, přesně zpoloviny, neboť horní část byla jakžtakž přikryta nějakou halenkou, kdežto od pasu k nohám bylo tělo obnažené, napuchlé, ohavně bílé.

Maigret na první pohled spatřil modré skvrnky na stehnech a hned věděl, že tu někde objeví stříkačku; na tom, co mělo být nočním stolkem, našel dvě, jedna z nich měla zlomenou jehlu.

Mrtvá vypadala přinejmenším na šedesát. Dalo se to těžko odhadnout. Nikdo tu ještě na nic nesáhl. Lékař doposud nepřišel. Ale bylo jasné, že je mrtvá už dlouho.

Co se týče žíně, na které ležela, byl z ní odříznut po délce velký pruh plátna a část žíně byla vyrvána ven.

I tady byly láhve, zbytky potravin a přímo uprostřed místnosti plný nočník.

„Žila sama?“ zeptal se Maigret obrácen k domovnici.

Ta se stisknutými rty přikývla.

„Chodilo k ní hodně návštěv?“

„Kdyby k ní chodily návštěvy, tak by pravděpodobně všechno tohle svinstvo uklidila, ne?“

A jako kdyby sama na sobě cítila nějakou vinu, domovnice dodala:

„Je to prvně, co jsem do tohoto bytu vkročila, za dobrý tři roky.“

„Ona vás dovnitř nechťela pustit?“

„Netoužila jsem po tom.“

„Nějakou služku nebo hospodyně neměla?“

„Nikoho. Jedině jednu přítelkyni, která k ní občas chodila, zrovna tak praštěnou jako ona.“

„Znáte ji?“

„Její jméno neznám, někdy ji vídám tady v okolí. S tou to prozatím ještě takhle daleko nedošlo. Aspoň ne posledně, co jsem ji viděla, ale to už je taky nějaký čásek.“

„Věděla jste, že vaše nájemnice bere drogy?“

„Věděla jsem, že je to poloviční blázen.“

„Byla jste tady v domě domovnicí, když si byt najímala?“

„To by ho byla nedostala. Jsme v domě teprve tři roky, můj muž a já, a tenhle kvartýr už drží dobrých osm let.“

Vyzkoušela jsem všechno možný, abych ji odtud dostala.“

„Je to opravdu hraběnka?“

„Zdá se. Každopádně byla ženou nějakého hraběte, ale předtím to asi žádná honorace nebyla.“

„Měla peníze?“

„Zdá se, protože hladem neumřela.“

„Vy jste k ní neviděla nikoho jít nahoru?“

„Kdy?“

„Včera v noci nebo dneska ráno.“

„Ne. Její přítelkyně tu nebyla. Ten mladík taky ne.“

„Jaký mladík?“

„Takový zdvořilý mladíček s neduživým vzhledem, chodil ji nahoru navštěvovat a říkal jí tetičko.“

„Jeho jméno taky neznáte?“

„Nestarala jsem se o její věci. Jinak je celý dům klidný. V prvním patře jsou lidi, který nebývají, aby se tak řeklo, skoro nikdy v Paříži, a ve druhém bydlí nějaký generál na penzi. Z toho vidíte, co je to asi tak za dům. Tahle ženská byla tak špinavá, že jsem si zacpávala nos, když jsem šla kolem jejích dveří.“

„Doktora k sobě nevolala nikdy?“

„No aby ne, volala ho přibližně dvakrát týdně. Když byla pořádně opilá vínem nebo co já vím čím, představovala si, že už už umře, a telefonovala svému doktorovi. Znal ji, a tak moc nepospíchal.“

„Nějaký zdejší lékař?“

„Ano, doktor Bloch, bydlí tři domy odtud.“

„To jemu jste telefonovala, když jste našla mrtvolu?“

„Ne. To nebyla moje věc. Obrátila jsem se hned na policii. Přišel inspektor. Pak vy.“

„Zkusil bys zavolat dr. Blocha, Janviere? Požádej ho, aby přišel co možná nejrychleji.“

Janvier začal hledat telefon a nakonec ho našel ve druhém pokojíku, kde ležel na zemi mezi starými obrázkovými časopisy a napůl roztrhanými knihami.

„Dá se snadno vejít do domu, aniž byste o tom věděla?“

„Jako do všech domů, ne?“ odpověděla domovnice kysele. „Dělám svoje povolání jako každá jiná, líp než většina jiných, a na schodech nenajdete ani prášek.“

„To je tu jenom tohle schodiště?“

„Je tu taky schodiště pro služebnictvo, ale skoro nikdo ho nepoužívá. Tak či tak se musí projít kolem mé lóže.“

„Jste tam pořád?“

„Pokud nejdu nakupovat, protože i když člověk dělá domovnici, tak jíst musí taky.“

„V kolik hodin chodíte nakupovat?“

„Kolem půl deváté ráno, jen co přijde listonoš a co zanesu dopisy nahoru.“

„Hraběnka dostávala hodně dopisů?“

„Jenom prospekty. Od obchodníků, který viděli její jméno v almanachu a byli celí pryč, že to je hraběnka.“

„Pana Oskara neznáte?“

„Jakýho Oskara?“

„Oskara, kteréhokoliv.“

„Můj syn je taky Oskar.“

„Kolik je mu?“

„Sedmnáct. Je truhlářským učedníkem v jedné dílně na Barbesově bulváru.“

„Bydlí u vás?“

„No ovšem.“

Janvier, který právě zavěsil, oznámil:

„Doktor je doma. Ještě musí vyšetřit dva pacienty a přijde hned potom.“

Inspektor Lognon se chránil čehokoli dotknout a předstíral, že se o odpovědi domovnice nezajímá.

„Vaše nájemnice nedostávala nikdy dopisy s hlavičkou banky?“

„Nikdy.“ „Ven chodila často?“

„Někdy nevyšla deset nebo dvanáct dní, že jsem si už dokonce začínala říkat, jestli snad není mrtvá, protože nebylo slyšet ani hlásku. Zůstávala zřejmě rozvalená na posteli ve všem tom potu a sajrajtu. Pak se oblíkla, vzala si klobouk a rukavice a člověk ji moh skoro pokládat za nějakou dámu, jediné že měla pořád ten pomatený výraz.“

„Zůstávala venku dlouho?“

„Jak kdy. Někdy pár minut, někdy celý den. Vracela se se spoustou balíčků. Víno jí dodávali po bednách. Jenom samý laciný červený, brala ho od kupce v Condorcetově ulici.“

„Doručovatel přicházel k ní do bytu?“

„Nechával bednu u dveří. Dokonce jsem se s ním pohádala, protože nechtěl chodit schodištěm pro služebnictvo, připadalo mu moc tmavý: že prý nemá chuť rozbít si hubu.“

„Jak jste zjistila, že je mrtvá?“

„Nevěděla jsem, že je mrtvá.“

„Přece jste otevřela její dveře?“

„Nepotřebovala jsem se namáhat, a taky bych to byla nedělala.“

„Mluvte jasně.“

„Tady jsme ve čtvrtém patře. V pátém žije jeden starý pán, který se nemůže hýbat, a tomu uklízím a nosím jídlo. Je to nějaký úředník, který byl zaměstnaný na daňovém úřadě. Už leta letoucí bydlí ve stejném bytě a před půl rokem mu umřela žena. Možná že jste to četli v novinách: porazil ji autobus, jak přecházela Blancheovo náměstí v deset dopoledne, když šla nakupovat do tržiště v Lepicově ulici.“

„V kolik hodin mu chodíte uklízet?“

„Kolem desáté dopoledne. Schody zametám, když se vracím.“

„Dnes ráno jste je taky metla?“

„Proč bych je měla nemíst?“

„Předtím už chodíte jednou nahoru s poštou?“

„Až do pátého patra ne, protože pán dostává málo dopisů a nepospíchá na to, aby je čet. Nájemníci z třetího patra pracují oba mimo dům a odcházejí brzy ráno, kolem půl deváté, takže si vyzvedávají poštu v lóži, když jdou kolem.“

„I když tam vy nejste?“

„I když odejdu nakupovat, ano. Nikdy nezamýkám. Nakupuji tady v ulici a občas mrknu do domu. Měl byste něco proti tomu, kdybych otevřela okno?“

Všem bylo vedro. Vrátili se do první místnosti, kromě Janviera, který jako ráno v Loretánské ulici otevíral zásuvky a skříně.

„Nosíte tedy poštu jenom do druhého patra?“

„Ano.“

„Někdy v deset jste šla do pátého patra a prošla jste kolem těchto dveří?“

„Všimla jsem si, že jsou nedovřený. To mě trochu překvapilo, ale ne moc. Když jsem šla dolů, nevěnovala jsem tomu pozornost. Tomu pánovi jsem tam všechno uchystala, a tak jsem měla nahoru cestu až v půl pátý, protože to je doba, kdy mu nosím večeři. Jak jsem šla dolů, uviděla jsem dveře zase nedovřený, a jen tak bez uvažování jsem polohlasem zavolala:

„Paní hraběnko!“

Protože jí tak říkají všichni. Má jméno, který se těžko vyslovuje, nějaký cizí jméno. Je to kratší říct hraběnka. Nikdo neodpověděl.“

„Bylo v bytě světlo?“

„Ano. Na nic jsem tu nesáhla. Tahle lampa byla rozsvícená.“

„A lampa v pokoji?“

„Taky, protože teď svítí a já jsem vypínačem neotočila. Nevím proč, ale něco se mi na tom nezdalo. Strčila jsem do těch pootevřených dveří hlavu a zavolala jsem znova. Pak jsem vešla dovnitř, nerada. Jsem na smrad hrozně háklivá. Nakoukla jsem do pokoje a viděla jsem co a jak.

Tak jsem teda utíkala dolů, abych zavolala policii. Protože v domě nebyl nikdo jiný než ten starý pán, šla jsem o tom povědět domovnici vedle, s kterou jsme přítelkyně, abych nezůstala úplně sama. Lidi se nás vyptávali, co se stalo.

Bylo nás u vrat několik, když přišel inspektor.“

„Děkuji vám. Jaké je vaše jméno?“

„Aubainová.“

„Děkuji vám, paní Aubainová. Můžete se vrátit do své lóže. Slyším kroky, to bude zřejmě doktor.“

Nebyl to ještě doktor Bloch, ale úřední lékař, tentýž, který prováděl ohledání ráno u Arletty.

Stiskl ruku komisaři a pokývl trochu protektorsky na Lognona, a když vstoupil na práh ložnice, bezděky zvolal:

„Už zase!“

Pohmožděny na hrdle nenechávaly žádných pochyb o způsobu, jakým byla hraběnka zabita. Modré puntíky na stehnech nenechávaly pak o nic víc na pochybách o stupni její intoxikace. Přičichl k jedné ze stříkaček a pokrčil rameny.

„Jasně morfium!“

„Znal jste ji?“

„Nikdy jsem ji neviděl. Ale znám jich tady takovýchhle několik. Řekněte mi, to vypadá, že to někdo udělal, aby ji okradl!“

Ukázal na vyříznuté místo v slammíku a na vytahané žíně.

„Byla bohatá?“

„Neví se,“ odpověděl Maigret.

Janvier, který se už chvíli rýpal špičkou nožíku v zámku jedné skřínky, ohlásil:

„Tady je šuple plné papírů.“

Po schodech rychle vystupoval někdo mladý. Doktor Bloch.

Maigret si všiml, že úřední lékař na jeho pozdrav pouze dost suše kývl hlavou a vyhnul se tomu, aby mu jako kolegovi stiskl ruku.

/4/

Doktor Bloch měl kůži příliš matnou, oči příliš lesklé, vlasy černé a mastné. Neměl zřejmě čas vyslechnout zavlouny na ulici, ani promluvit s domovnicí. Janvier mu do telefonu neřekl, že hraběnka byla zavražděna, nýbrž že je mrtvá a že si s ním komisař přeje mluvit.

Bral schody po čtyřech a teď se tu kolem sebe nepokojně rozhlížel. Možná že si píchl drogu, než odešel ze své pracovny? To, že mu kolega nestiskl ruku, ho zřejmě neudivilo, nevnucoval se. Choval se jako člověk, který je připraven na všelijaké mrzutosti.

Nuže, jakmile překročil práh ložnice, bylo znát, že se mu ulevilo. Hraběnka byla zardoušena. Tohle se ho už netýká.

A nepotřeboval ani třicet vteřin, aby se mu vrátila jeho jistota spolu s jakousi trochu svárlivou nadutostí.

„Proč jste zavolali zrovna mě, a ne nějakého jiného lékaře?“ zeptal se napřed, jako by ohledával půdu.

„Protože nám domovnice sdělila, že jste byl lékařem té ženy.“

„Navštívil jsem ji jen párkrát.“

„Co měla za nemoc?“

Bloch se otočil po svém kolegovi, jako by chtěl říci, že ten o tom ví zrovna tolik co on.

„Bezpochyby jste poznal, že jde o narkomanku? Když to s drogou přehnala, měla, jak se to často stává, záchvaty deprese, zmocnilo se jí zděšení a vzkazovala pro mě. Měla hrozný strach, že umře.“

„Znal jste ji dlouho?“

„Bydlím v těchto místech teprve tři roky.“

Nebylo mu moc přes třicet. Maigret by byl vsadil krk, že je svobodný a že začal brát morfium, hned jak si otevřel praxi, možná ještě na lékařské fakultě. Montmartre si jistě nevybral náhodou a nebylo těžko představit si, z jakého prostředí si vybírá klientelu.

Dlouho to s ním nebude trvat, to bylo zřejmé. I on má už dráčky v železech.

„Co je vám o ní známo?“

„Jméno a adresa, ty mám zaneseny v kartotéce. A taky to, že bere drogu už patnáct let.“

„Kolik jí je?“

„Osmáctyřicet nebo devětačtyřicet.“

Člověk tomu stěží věřil, když viděl to bezmasé tělo, ležící napříč postele, ty řídké a bezbarvé vlasy.

„Nebývá dost vzácné, vidět narkomanku, která zároveň pije?“

„Taky se to stává.“

Ruce se mu lehce chvěly, jako se chvějí po ránu opilců, a na jedné straně obličeje mu koutkem rtů škubal tik.

„Předpokládám, že jste se ji pokusil z té narkomanie vyléčit?“

„Ze začátku ano. Byl to beznadějný případ. Nic jsem nepořídil. Celé týdny mi o sobě nedávala vědět.“

„Nestávalo se, že vás volala kvůli tomu, že neměla drogu a že ji za každou cenu potřebovala?“

Bloch se ohlédl po svém kolegovi. Nemělo cenu lhát. Tohle všechno bylo jakoby jasně napsáno na té mrtvole a v celém bytě.

„Myslím, že vám nemusím dělat odbornou přednášku. Když narkoman dojde k určité hranici, nemůže se bez vážného nebezpečí bez drogy obejít. Nevím, kde ona si drogu opatřovala. Neptal jsem se jí na to. Asi dvakrát, když jsem přišel, našel jsem ji jako beze smyslů, protože jí nedodali to, na co čekala, a pichl jsem jí morfium.“

„O svém životě, rodině a původu vám neřekla nikdy nic?“

„Vím jenom to, že byla opravdu provdaná za nějakého hraběte von Farnheim, který byl myslím Rakušan a mnohem starší než ona. Bydlila s ním na Riviéře ve velké vile, o které se občas zmiňovala.“

„Ještě jednu otázku, doktore: honoráře vám platila šekem?“

„Ne. V bankovkách.“

„Počítám, že o jejích přátelích, o jejích stycích ani o jejích dodavatelích nevíte nic?“

„Naprostě nic.“

Maigret nenaléhal.

„Děkuji vám. Dál vás nebudeme zdržovat.“

Ani tentokrát neměl chuť být přítomen, až přijde prokuratura, a tím méně se mu chtělo odpovídat novinářům, kteří jistě co nevidět přispěchají, pospíchal, aby se co nejrychleji dostal z tohoto dusivého a deprimujícího ovzduší.

Dal pokyny Janvierovi a řekl šoferovi, aby ho zavezl na Zlatnické nábřeží, kde na něj už čekal vzkaz od dr. Paula, soudního lékaře, který ho prosil, aby ho zavolal.

„Zrovna sepisuju zprávu, dostanete ji zítra ráno,“ řekl mu lékař s krásným plnovousem, kterého ten večer čekala ještě jedna pitva. „Chtěl jsem vás upozornit na dvě okolnosti, protože mají možná význam pro vaše pátrání. Především, podle vši pravděpodobnosti tomu děvčeti nebylo ještě těch čtyřiaadvacet let, jak to udává její karta. Z lékařského hlediska se dá soudit, že jí bylo sotva dvacet.“

„Jste si tím jist?“

„Je to téměř jisté. Kromě toho měla za sebou porod. To je všechno, co vím. Pokud jde o tu vraždu, spáchal ji někdo velice silný.“

„Byla by to mohla udělat žena?“

„Myslím, že ne, ledaže by byla stejně silná jako muž.“

„O tom druhém zločinu vám ještě neřekli? Určitě vás ještě zavolají do ulice Viktora Masséa.“

Doktor Paul zamumlal cosi o večeri ve městě a oba muži zavěsili.

Odpolední noviny uveřejnily Arlettinu fotografii a jako obvykle už telefonovalo několik osob. Dvě nebo tři osoby čekaly v předsiní. Zabýval se jimi inspektor a Maigret se odešel navečeřet domů; jeho žena, když si přečetla noviny, už ani nepočítala, že ho uvidí.

Pořád ještě pršelo. Šaty měl vlhké; převlékl se.

„Ty odcházíš?“

„Budu pravděpodobně část noci pryč.“

„Ta hraběnka se našla?“

Neboť o mrtvole v ulici Viktora Masséa noviny ještě nepsaly.

„Ano. Zardoušená.“

„Nenastydni se. Rádio hlásí, že bude mrznout a že zítra ráno bude pravděpodobně náledí.“

Vypil skleničku lihoviny a šel až na náměstí Republiky pěšky, aby se nadýchal čerstvého vzduchu.

Jeho první myšlenkou bylo, že Arlettu přenechá na starost mladému Lapointovi, ale jak o tom přemýšlel, zdálo se mu to pak kruté, pověřit ho zrovna tímhle úkolem, a nakonec ho přidělil Janvierovi.

Ten se teď asi měl co činit. S fotografií tanečnice v kapse chodil po Montmartru dům od domu a zvláště se soustřeďoval na malé hotely, jejichž specialitou je pronajímání pokojů na hodinu.

Fred z Picratt Baru mu naznačil, že jako ostatní, i Arletta čas od času odešla po zavření podniku s nějakým hostem. Jak tvrdila domovnice z Loretánské ulice, domů je nevodila. Jistě nechodila taky moc daleko. A jestli měla nějakého stálého milence, možná že se s ním setkávala v hotelu?

Janvier měl při této příležitosti vyslýchat taky lidi ohledně jistého Oskara, o němž nebylo nic známo a jehož křestní jméno bylo vysloveno tou mladou ženou pouze jedinkrát. Proč toho potom Arletta jako by litovala a byla najednou mnohem skoupější na slovo?

Protože neměl jiné lidi k dispozici, nechal Maigret v ulici Viktora Masséa Lognona; Kriminální dokumentace tam jistě už práci skončila a prokuratura se tam pravděpodobně dostavila v době, kdy večerel.

Když přišel na Zlatnické nábřeží, ve většině kanceláří bylo tma a ve velké úřadovně inspektorů zastihl Lapointa, jak se sklání nad papíry, které zabavili v hraběnině zásuvce. Dostal za úkol, aby je prošetřil.

„Našels něco, chlapče?“

„Ještě s tím nejsem hotov. Je to všechno přeházené a není snadné vyznat se v tom. Kromě toho to postupně taky

ověřuju. Už jsem volal na několik míst. Čekám mimo jiné odpověď od mobilní brigády v Nizze.“
Ukázal pohlednici, na které byla vyfotografována velická a luxusní vila, tyčící se nad Andělskou zátokou. Dům, vystavěný ve špatném orientálním stylu, i s minarety, byl obklopen palmami a jeho jméno bylo vytištěno v rohu: Oáza.
„Tadyhle bydlela podle těch papírů před patnácti lety s manželem,“ vysvětloval.
„To jí tedy tenkrát nebylo ještě ani pětatřicet.“
„Na téhle fotografii je ona a hrabě, jak tenkrát vypadali.“
Byla to amatérská fotka. Oba stáli před vchodem do vily a žena držela na řemínku dva ohromné ruské chrty.
Hrabě von Farnheim byl suchý človiček s bílou bradkou, vybraně oblečený a s monoklem. Jeho družka byla krásné stvoření plných tvarů, za jakým se muži museli otáčet.
„Kde se brali, víš?“
„Na Capri, tři roky předtím, než byla pořízena tahle fotografie.“
„Kolik let bylo tenkrát hraběti?“
„V okamžiku, kdy se ženil, pětadesát. Byli spolu jen tři roky. Koupil Oázu hned po jejich návratu z Itálie.“
V lejtrech bylo všechno možné, zažloutlé účty, pasy s několikerým vize, pohlednice z kasina v Nizze a z kasina v Cannes a dokonce i balíček dopisů, které Lapointe neměl ještě čas rozluštit. Byly psány ostrým písmem, některá písmena německy a podepsán byl Hans.
„Znáš její jméno za svobodna?“
„Madeleine Lalandová. Narodila se v La Roche-sur-Yon ve Vendée a po nějakou dobu byla statistkou pařížského Kasina.“
Lapointe nebyl dalek toho, vidět ve svém úkolu jakýsi trest.
„Nejistilo se nic?“ zeptal se po chvíli ticha.
Bylo zcela zřejmé, že myslí na Arlettu.
„Zabývá se tím Janvier. Já sám se tím taky budu zabývat.“
„Jdete do Picratt Baru?“
Maigret přikývl. Vedle ve své kanceláři našel inspektora, který vyřizoval telefony a přijímal návštěvy přicházející kvůli identifikaci tanečnice.
„Pořád ještě nic vážného. Dovedl jsem do Institutu soudního lékařství jednu starou ženu, která se zdála mluvit najisto. Přisahala, dokonce i před mrtvolou, že je to její dcera, ale tamější úředník ji odhalil. Je bláznivá. Už přes deset let tvrdí, že poznává všechny ženské mrtvoly, které se tam vystřídají.“
Předpověď počasí byla zřejmě taky jednou správná, neboť když se Maigret octl venku, bylo chladněji, chladno jako v zimě, a vyhrmul si límec kabátu. Přišel na Montmartre příliš brzy. Bylo něco málo před jedenáctou a noční život ještě nezačal, lidé byli ještě namačkaní loket na lokti v divadlech a biografech, kabarety teprve začaly rozsvěcovat svá neónová návěští, ani vrátní v livrejích ještě nezaujali svá místa.
Vešel napřed do vinárničky na rohu Douaiské ulice, kam zaskočil už nejméně stokrát a kde ho znali. Majitel zrovna nastoupil do práce, neboť to byl také noční pták. Jeho žena obhospodařovala se skupinou číšníků vinárnu přes den a on ji vždycky večer vystřídal, takže se spolu jenom potkávali.
„Čím vám posloužím, pane komisaři?“
Maigret si hned všiml figury, na kterou jako by ho majitel pokradmu upozorňoval pohledem: byl to zřejmě Cvrček. Když stál, dosahoval nad pult, u něhož zrovna popíjel mátový likér. I on komisaře poznal, ale dělal, jako by byl zabrán do četby dostihových zpráv, v nichž si dělal tužkou poznámky.
Člověk by ho byl mohl pokládat za žokeje, váha tomu zřejmě odpovídala. A kdo se na něj podíval zblízka, měl jakýsi trapný pocit, když zjistil, že k tomu dětskému tělu patří vrásčité obličej s šedivou, zvadlou pletí, ale se svrchovaně živými a pohyblivými očima, kterým zřejmě nic neuniklo a které připomínaly oči některých zvířat, pořád připravených dát se na útěk.
Neměl na sobě livrej, ale oblek, a ten na něm vypadal jako šaty chlapce, který jde k prvnímu přijímání.
„Včera ke čtvrté ráno jste tady byl vy?“ zeptal se Maigret vinárníka, když si objednal skleničku calvadosu.
„Jako každou noc. Viděl jsem ji. Už o tom vím. Čet jsem noviny.“
S těmi lidmi to bylo snadné. Několik hudebníků pilo bílou kávu, než zaujmou svá místa. Byli tu také dva nebo tři apači, které komisař znal a kteří se tvářili jako nevinátka.
„Jak vypadala?“
„Jako vždycky v tuhle dobu.“
„Přicházela každou noc?“
„Ne. Čas od času. Když měla dojem, že ještě nemá svou míru. Vypila vždycky jednu nebo dvě skleničky, něco ostrého před spaním, a moc se nezdržela.“
„Minulou noc taky ne?“
„Vypadala dost rozrušená, ale nic mi neřekla. Myslím, že nemluvila s nikým, jediné si poručila pít.“
„Nebyl tady nějaký postarší člověk, malý a zavalitý, s šedivými vlasy?“
Maigret se střezil zmínit se o Oskarovi novinářům, a v novinách o něm tudíž nebylo zmínky. Ale vyptával se na něj Freda. Fred možná opakoval jeho slova Cvrčkovi a ten...
„Nic takového jsem neviděl,“ odpověděl vinárník, snad s trochu příliš velkou jistotou.
„Nějakého Oskara neznáte?“
„Tady v okolí je samozřejmě Oskarů fůra, ale neznám žádného, který by odpovídal tomuhle popisu.“
Maigretovi stačilo udělat sotva dva kroky a stál vedle Cvrčka. „Nemáš mi co říct?“
„Nic zvláštního, pane komisaři.“

„Včera jsi zůstal celou noc před vchodem do baru?“
„Skoro celou. Jenom jsem dvakrát nebo třikrát zašel kousek nahoru ulicí Pigalle, abych rozdal prospekty. Zaběh sem taky sem, pro cigarety jednomu Američanovi.“
„Oskara neznáš?“
„Nikdá jsem vo něm neslyšel.“
Nepatřil k tomu typu lidí, na které policie nebo kdokoli jiný může udělat dojem. Mluvil se silným předměstským přízvukem, asi schválně, protože to hosty bavilo, a hrál si na malého uličníka.
„Arlettina milence taky neznáš?“
„Vona měla nějakýho milence? To je mi novina.“
„Níkdys neviděl, že by na ni někdo čekal, když odcházela?“
„To jo. Hosti.“
„Chodila s nimi?“
„Ne vždycky. Někdy se jich nemohla zbavit a musela zajít sem, aby jim zdrhla.“
Vinárník, který bez ostychu naslouchal, pokývl.
„Ve dne jsi ji nepotkal nikdy?“
„Ráno spím a v odpoledne jsem na dostihách.“
„Neměla žádnou přítelkyni?“
„Byly kamarádky s Betty a s Táňou. Ne moc velký kamarádky. Myslím, že s Táňou se moc nemilovaly.“
„Nikdy tě nežádala, abys jí obstaral drogu?“
„Nač?“
„Pro ni.“
„Rozhodně ne. Ráda se trochu napila, a dokonce i kapánek víc, ale nemyslím, že by někdá brala drogy.“
„Celkem vzato, nevíš tedy nic.“
„Jenom to, že to byla nejhezčí holka, jakou sem kdy viděl.“
Maigret zaváhal a proti své vůli si skrčka změřil od hlavy k patě.
„Rozdal sis to s ní?“
„Proč by ne? Rozdal sem si to i s jinejma, a nebyly to jenom nějaký holky, ale i prachatý fešandy.“
„To je pravda,“ vložil se do řeči vinárník. „Nevím, co to mají, ale jsou po něm všechny celý divý. Viděl jsem taky takový, co sem koncem noci přišly a čekaly na něj hodinu i víc, a nebyly to jenom nějaký báby, ani šeredy.“
Široká ústa trpaslíkova se roztáhla v nadšeném a křečovitém úsměvu, jako by byla z gumy.
„Možná že pro to nějaký důvod je,“ řekl s oplzlým posuňkem.
„Ty jsi s Arlettou spal?“
„Dyk vám říkám.“
„Často?“
„Na každéj pád jednou.“
„Ona ti to sama navrhla?“
„Viděla, že sem na to měl chuť.“
„Kde k tomu došlo?“
„V Picratt Baru samo sebou ne. Znáte Modernu v Blancheový ulici?“
Byl to hodinový hotel, policii dobře známý.
„No tak tam to bylo.“
„Měla temperament?“
„Znala všechny figle.“
„Působilo jí to rozkoš?“
Cvrček pokrčil rameny.
„I když ženský rozkoš necejtěj, aspoň dělaj, že jo, a čím míň toho cejtěj, tím víc si myslej, že to musej filmovat.“
„Byla tu noc opilá?“
„Byla jako vždycky.“
„A co s šéfem?“
„S Fredem? On vám vo tom říkal?“
Na chvíli se zamyslel a vážně vypil svou sklenku.
„To se mě netejká,“ řekl nakonec.
„Myslíš, že šéf byl do ní zabouchnutý?“
„Každéj byl do ní zabouchnutej.“
„Ty taky?“
„Řek jsem, co jsem měl říct. Ted'ka vám k tomu můžu udělat jediné eště vobrázky, jestli vám na tom záleží,“ zažertoval.
„Jdete do Picratt Baru?“
Maigret se tam vydal nečekaje na Cvrčka, který jistě co nevidět zaujme své místo. Červené návěští bylo rozsvíceno. Z výlohy ještě neodstranili Arlettiny fotografie. Na okně a před skleněnými dveřmi visely záclony. Bylo slyšet hudbu. Vešel dovnitř a spatřil napřed Freda ve smokingu, jak srovnává láhve v baru.
„Myslel jsem si, že přijdete,“ řekl. „Je to pravda, že našli nějakou uškrcenou hraběnku?“
Nebylo na tom nic divného, že o tom věděl, protože se to stalo ve zdejší čtvrti. Možná taky, že zpráva byla vysílána rozhlasem.
Dva hudebníci, jeden velmi mladý s naolejovanými vlasy a asi čtyřicetiletý muž se smutným a chorobným výrazem,

seděli na stupínku a zkoušeli nástroje. Číšník dokončoval úpravu stolů. Rózu nebylo vidět, byla asi v kuchyni, nebo ještě nepřišla dolů.

Stěny byly na rudo vymalované, osvětlení mělo tlumeně růžový tón a věci i lidé ztráceli v tomto světle něco ze své reálnosti. Člověk měl dojem – aspoň Maigret tento dojem zakusil –, že je v temné komoře fotografa. Trvalo chvíli, než si zvykl. Oči se tu zdály temnější, zářivější, kdežto obrysy rtů mizely, pohlceny světlem.

Zavolal:

„Rózo.“

Vyšla z kuchyně oblečená do černých atlasových šatů, přes které měla vyšívanou zástěrku. Odněla kabát i klobouk.

„Počítám, že nemáte chuť hned se posadit?“

„Děvčata jsou už tady?“

„Přijdou hned dolů. Převlíkají se. Šatny pro umělce tu nemáme, a tak používají naši ložnici a koupelnu. Víte, hodně jsem uvažoval o těch otázkách, který jste mi dnes ráno položil. Mluvili jsme o tom s Rózou. Jsme si oba jisti, že se to Arletta nedověděla z řeči žádných hostů. Pojd' sem, Désiré.“

Désiré byl plešatý, až na věneček vlasů kolem dokola hlavy, a podobal se číšníkovi, jakého bývá vidět na plakátech jedné známé značky aperitivů. Zřejmě to věděl, snažil se tuto podobu podpořit a dokonce si nechal narůst licousy.

„Můžeš s panem komisařem mluvit otevřeně. Obsluhoval jsi včera v noci nějaký hosty ve čtyřce?“

„Ne, pane.“

„Viděl jsi spolu nějaký dva muže, který tu měli nějakou dobu zůstat, a jeden z nich měl být malý a postarší?“

Fred pohlédl na Maigreta a dodal:

„Někdo, kdo by vypadal přibližně jako já?“

„Ne, pane.“

„S kým Arletta mluvila?“

„Zůstala dost dlouho s tím svým mladíkem. Pak vypila pár skleniček u stolu těch Američanů. To bylo všechno.

Nakonec si sedla ke stolu s Betty a objednaly si koňak. Zanesl jsem to na její účet. Můžete to zkontrolovat. Vypila dvě skleničky.“

Z kuchyně vyšla teď nějaká bruneta, a když profesionálním pohledem přelétla prázdný sál, kde byl z cizích lidí jediné Maigret, zamířila k pódiu, posadila se k pianu a začala potichu hovořit s oběma hudebníky. Všichni tři se dívali směrem, kde stál komisař. Pak udala svým spoluhráčům tón. Mladší z mužů vydal ze svého saxofonu několik tónů, druhý se usadil k bicím nástrojům a chvíli nato zazněla džezová melodie.

„To musí být, aby lidi, který jsou kolem, slyšeli hudbu,“ vysvětlil Fred. „Ještě dobrou půlhodinu tu pravděpodobně nebude nikdo, ale nesmí se stát, aby nějaký host našel lokál tichý a lidi ztuhlý jako voskový figury. Čím vám posloužím? Jestli si sednete, byl bych rád, kdyby to mohla být láhev šampaňského.“

„Milejší by mi byla sklenička ostré.“

„Naleju vám ji do skleničky a šampaňský postavím vedle. Podává se zásadně jen šampaňský, zvláště zvečera, chápete?“

Dělal svoje povolání s viditelným uspokojením, jako kdyby v něm uskutečňoval svůj životní sen. Měl oči na všem.

Jeho žena se už usadila na židli v pozadí sálu, za hudebníky, a zdálo se, že i jí se to líbí. Bezpochyby dlouho snili, že se zařídí pro sebe, a zůstávalo to pro ně pořád ještě poutavou hrou.

„Heleďte, posadím vás k šestce, tam, co seděla Arletta s tím svým milencem. Jestli chcete mluvit s Táňou, počkejte, až se bude hrát java. To si pak Jean-Jean vezme harmoniku a ona může odejít od pianu. Dřív jsme měli taky pianistku.

Potom, když jsme angažovali Táňu a když jsem se dověděl, že hraje, pomyslel jsem si, že se ušetří, když ji zaměstnám v orchestru.

Tadyhle přichází Betty. Mám vám ji představit?“

Maigret se posadil v boxu jako host a Fred mu přivedl mladou ženu s nazrzlými vlasy, které měla na sobě šupinovitě šaty, vrhající modré odlesky.

„To je komisař Maigret, který se zabývá Arlettinou smrtí. Nemusíš se bát. Je solidní.“

Byla by možná hezká, kdyby člověk necítil, že je pevná a svalnatá jako chlap. Bylo ji možno pokládat skoro za převlečeného chlapce, a to působilo trochu trapně. Dokonce i hlas měla hluboký a trochu chraptivý.

„Vy chcete, abych si sedla k vašemu stolu?“

„Buďte tak laskava. Dáte si něco?“

„Teď radši ani ne. Désiré přede mě postaví skleničku. Víc není potřeba.“

Vypadala unaveně, starostlivě. Bylo těžko představit si, že je tu k tomu, aby dráždila muže, a moc iluzí si asi nedělala.

„Vy jste Belgičanka?“ zeptal se jí, protože si všiml jejího flámského přízvuku.

„Jsem z Anderlechtu u Bruselu. Než jsem přišla sem, patřila jsem k jedné akrobatické skupině. Začala jsem docela mladá, můj otec byl u cirkusu.“

„Kolik vám je?“

„Osmadvacet. Jsem už moc sešlá, než abych mohla pracovat ve svém povolání, a tak jsem začala tančit.“

„Vdaná?“

„Byla jsem, za jednoho žongléra, který mě pustil k vodě.“

„Arletta odcházela minulou noc s vámi?“

„Jako každou noc. Táňa bydlí směrem k nádraží Saint-Lazare a domů chodí ulicí Pigalle. Je vždycky ustrojená dřív než my. Já bydlím pár kroků odtud a s Arlettou jsme se obvykle rozcházeli na rohu Loretánské ulice.“

„Ona nešla rovnou domů?“

„Ne. Ale to se stávalo. Dělal, že zahýbá doprava, a potom, hned jak jsem zmizela, tak jsem ji slyšela, jak se vrací ulicí zpátky, aby si zašla na skleničku do vinárny v Douaiské ulici.“

„Proč se s tím skrývala?“

„Lidi, kteří pijou, nemají většinou rádi, když je někdo vidí, jak chtějí mermomocí vypít ještě poslední skleničku.“

„Pila hodně?“

„Než odešla, vypila se mnou dvě skleničky koňaku, a to už měla v sobě spoustu šampaňského. Jsem si taky jistá, že pila, už než sem přišla.“

„Měla nějaké trápení?“

„Jestli ano, tak mně o tom nevyprávěla. Myslím spíš, že se jí to všechno už hnusilo.“

Možná že Betty se to už taky všechno hnusilo, neboť tahle slova řekla ponuře, monotónním, lhostejným hlasem.

„Co o ní víte?“

Právě vešli dva hosté, muž a žena, a Désiré se je pokoušel zatáhnout ke stolu. Při pohledu na prázdný sál zaváhali, radili se pohledem. Muž rozpačitě pronesl:

„Přijdeme později.“

„Lidi, který se spletli v adrese,“ poznamenala Betty klidně. „To není nic pro nás.“

Pokusila se usmát.

„Bude to trvat ještě dobrou hodinu, než se to rozběhne. Někdy začínáme předvádět číslo a jako obecenstvo tu máme jen tři hosty.“

„Proč si Arletta zvolila tohle povolání?“

Dlouze se na něj podívala a řekla tiše:

„Často jsem se jí na to ptala. Nevím. Možná že to měla ráda?“

Pohlédla na fotografie na stěnách.

„Víte, v čem spočívalo její číslo? Určitě nenajdou nikoho, kdo by to dokázal jako ona. Zdá se to snadné. Zkusily jsme to všechny. A můžu vám říct, že je to ztraceně těžké. Protože jestli se to dělá jen tak všelijak, začne to hned působit oplzlé. Musí to vypadat tak, že to člověk dělá opravdu s rozkoší.“

„U Arletty to tak vypadalo?“

„Říkala jsem si občas, jestli to nedělá nakonec právě proto! Netvrdím, že toužila po mužských. Je docela dobře možné, že ne. Ale měla potřebu dráždit je, držet je v napětí. Když skončila a vracela se do kuchyně – ta nám totiž slouží jako zákulisí, protože tamtudy se chodíme nahoru převlíkat – když skončila, jak říkám, pootevřela dveře, aby viděla, jaký udělala dojem, jako když se herci dívají dírou v oponě.“

„Zamilovaná nebyla do nikoho?“

Hezkou chvíli mlčela.

„Možná že ano,“ řekla nakonec. „Ještě včera ráno bych byla odpověděla, že ne. Dneska v noci, když ten její mladík odešel, vypadala nervózní. Řekla mi, že je koneckonců hloupá. Zeptala jsem se jí proč. Odpověděla mi, že záleží jenom na ní, aby se to změnilo.“

„Co?“ zeptala jsem se.

„Všechno! Mám toho už po krk.“

„Ty tu s tím chceš seknout?“

Mluvily jsme potichu, kvůli Fredovi, aby nás neslyšel. Odpověděla:

„Na světě není jenom tahle díra!“

Byla opilá, to vím, ale jsem přesvědčená, že to, co říkala, mělo svůj smysl.

„On ti navrh, že tě bude vydržovat?“

Pokrčila rameny a utrousila:

„To bys ty stejně nepochopila.“

Skoro jsme se pohádaly, odsekla jsem jí, že nejsem tak hloupá, jak si myslí, a že mám tohleto taky za sebou.“

Tentokrát uváděl Cvrček vítězoslavně skutečné hosty. Byli to tři muži a jedna žena. Muži byli viditelně cizinci, kteří přišli zřejmě do Paříže za nějakou obchodní záležitostí nebo na nějaký kongres, protože vypadali důležitě. Co se týče ženy, tu sebrali bůhvídkde, pravděpodobně na nějaké kavérenské terase, vypadala trochu rozpačitě.

Fred mrkl okem po Maigretovi a usadil je ve čtyřce, podal jim ohromný lístek, na kterém byly uvedeny všechny možné druhy šampaňského. Ve sklepech jich jistě nebyla ani čtvrtina a Fred jim poradil značku naprosto neznámou, na které měl zaručeně svých tři sta procent zisku.

„Budu se muset přichystat na svoje číslo.“ povzddechla Betty. „Nečekejte, že to bude něco ohromného, ale pro ně je to pořád ještě dost dobrý. Nejde jim o nic jiného než vidět stehna!“

Hudba hrála javu a Maigret kývl na Táňu, která slezla se stupínku, aby šla k němu. Taky Fred jí pohledem naznačil, že má jít.

„Vy chcete se mnou mluvit?“

Přes to svoje jméno neměla vůbec ruský přízvuk a komisař se dověděl, že se narodila v Mouffettardově ulici.

„Sedněte si a povězte mi, co víte o Arlettě.“

„Nebyly jsme spolu zadobře.“

„Proč?“

„Protože jsem neměla ráda její manýry.“

Řekla to suše, jako když utne. Nepokládala se za žádnou chudinku a Maigret na ni naprosto nedělal dojem.

„Něco jste si řekly?“

„Ani jsme nemusely.“

„Vůbec nikdy jste spolu nemluvily?“

„Co možná nejmén. Byla žárlivá.“

„Na co?“

„Na mě. Nemohla připustit, že by taky nějaká jiná mohla být zajímavá. Na světě neexistoval nikdo jiný než ona. Já tohle nemám ráda. Nebyla ani schopná tančit, žádné hodiny nikdy nebrala. Všecko, co dokázala, bylo svlíkat se, a kdyby jim sakumprásk všecko neukázala, tak by to její číslo vůbec ani neexistovalo.“

„Vy jste tanečnice?“

„Studovala jsem kurs klasického tance už ve dvanácti.“

„A tady předvádíte klasický tanec?“

„Ne. Tady tančím ruské tance.“

„Měla Arletta nějakého milence?“

„Určitě, ale měla asi dost důvodů, aby na to nebyla nijak pyšná. Proto o něm taky nikdy nemluvila. Můžu říct jen to, že to byl nějaký starý chlap.“

„Jak to víte?“

„Svlíkáme se tam nahoře pohromadě. Několikrát jsem viděla, že má po těle modřiny. Pokoušela se je zakrýt vrstvou krému, ale já mám dobré oči.“

„Zmínila jste se jí o tom?“

„Jednou. Odpověděla mi, že upadla na schodech. Ale každý týden na schodech nepadala. Z toho, kde ty modřiny měla, jsem pochopila co a jak. Tyhle neřesti mají jenom dědkové.“

„Kdy jste si toho všimla poprvé?“

„Už je to dobře půl roku, skoro hned potom, co jsem tady začala vystupovat.“

„A bylo to tak pořád?“

„Každý večer jsem se na ni nedívala, ale často jsem u ní zahlídla modřiny. „Ještě mi chcete něco? Musím k pianu.“ Jen se k němu posadila, už zhasla světla a reflektor ozářil taneční plochu, kam vplula Betty Bruceová. Maigret slyšel za sebou hlasy, hlasy mužů, kteří se pokoušeli vyjádřit se francouzsky, a hlas ženy, která je učila vyslovit: „Chcete se mnou spát?“

Smáli se zkušeli to jeden po druhém:

„Ce-te se m-nou...“

Fred, jehož náprsenka se bělala v šeru, se beze slova přišel posadit naproti komisaři. Betty Bruceová s křečovitým úsměvem na rtech zvedala víceméně do taktu nataženou nohu nad hlavu, na druhé poskakovala, trikot se na ní jen napínal, a pak udělala úskok stranou a octla se opět na obou nohou.

/5/

Když ho žena vzbudila přinášejíc mu šálek kávy, Maigret si napřed uvědomil, že se dost nevyspal a že ho bolí hlava, pák otevřel doširoka oči a pozastavil se nad tím, proč se paní Maigretová tváří tak rozjařeně, jako někdo, kdo chystá nějaké radostné překvapení.

„Podívej se!“ řekla, jakmile se chopil šálku prsty ještě ne dost pevnými.

Zatáhla za šňůru od záclony a spatřil, že sněží.

„Nemáš radost?“

Ovšemže měl radost, ale blátivá chuť v ústech nasvědčovala tomu, že zřejmě vypil víc, než si uvědomoval. Bylo to pravděpodobně tím, že Désiré, číšník, otevřel láhev šampaňského, kterou tam v zásadě postavili jen tak naoko, a že si z ní Maigret mezi dvěma sklenkami koňaku občas mechanicky nalil.

„Nevím, jestli to vydrží, ale je to přece jenom veselejší než déšť.“

Maigretovi v podstatě málo záleželo na tom, jestli je to veselé nebo ne. Měl rád každé počasí. Zvláště měl rád mimořádné výkyvy počasí, o jakých se druhý den píše v novinách, průtrže mračen, vichřice, velké mrazy nebo tropická vedra. Sníh se mu taky líbil, protože mu připomínal dětství, ale kladl si otázku, co na něm jeho žena může nacházet v Paříži veselého, a zvláště tohle ráno. Nebe bylo ještě olovenější než předchozí den a bělost vloček jenom zdůrazňovala čern lesknoucích se střeš, smutné a špinavé barvy domů a pochybnou čistotu záclon ve většině oken.

Zatímco snídal a oblékal se, snažil se spořádat si vzpomínky z minulého dne, ale nepodařilo se mu to hned. Spal jenom chvilku. Když odešel z Picratt Baru po zavření lokálu, bylo nejméně půl páté ráno. Pokládal za nutné napodobit Arlettu a zajít si ještě na poslední skleničku do vinárny v Douaiské ulici.

Bylo mu zatěžko shrnout několika řádky to, co se dověděl. Často zůstal v boxu sám, pobáňoval z dýmky a díval se na taneční plochu nebo na hosty v tom podivném světle, které člověka přenášelo kamsi mimo skutečný život.

V podstatě by byl mohl odejít dřív. Prodléval tu z lenosti a také proto, že v ovzduší bylo něco, co ho zdržovalo, bavilo ho pozorovat ty lidi, rafinované počínání majitele baru, Rózy a děvčat.

Byl to jakýsi malý svět pro sebe, pro který byl život obyčejných lidí takřka něčím neznámým. Všichni, ať šlo o Désirého, o oba hudebníky nebo o ty ostatní, chodili spát tehdy, když v domech začínaly zvonit budíky, a strávili v posteli většinu dne. Arletta žila zrovna tak, začínala se doopravdy probouzet teprve v narudlém světle baru a setkávala se skoro jen s připilými muži, které Cvrček sháněl u východu jiných lokálů.

Maigret přihlížel i trikům Betty, která vědoma si jeho pozornosti, jako by mu schválně předváděla všechno, co umí, a občas na něho spiklenecky mrkla.

Ke třetí, zrovna když zakončila své číslo a odešla se nahoru převléci, přišli dva hosté. Byli slušně stříknutí, a poněvadž lokál byl v této chvíli trochu příliš tichý, Fred zamířil ke kuchyni. Zřejmě zašel říci Betty, aby přišla hned zase dolů.

Začala znovu tančit, ale tentokrát pouze pro ty dva muže, zvedala jim nohu pod nos a nakonec jednoho z nich políbila na pleš. Než se odešla převléci, sedla si druhému na kolena a upila z jeho sklenky doušek šampaňského.

Počínala si Arletta taky takhle? Pravděpodobně s větší obratností?

Mluvili trochu francouzsky, ale velmi málo. Opakovala jim:

„Pět minut... Pět minut... Já přijít...“

Ukazovala pět prstů a skutečně se za chvíli vrátila oblečená do svých šupinatých šatů, bez ptaní zavolala Désiréa a objednala druhou láhev.

Táňa se zatím zabývala jedním osamělým hostem, který měl smutnou opici, držel ji za nahé koleno a zřejmě jí vykládal všelijaké důvěrnosti o svém manželském životě.

Ruce tamtěch dvou Holanďanů se pohybovaly z místa na místo, ale pořád někde na Bettině těle. Hlasitě se smáli a byli čím dál tím zarudlejší, láhve se střídaly na stole jedna za druhou, a za chvíli se prázdné jedna za druhou ocitaly pod stolem. A Maigret nakonec pochopil, že některé z těchto prázdných lahví nebyly nikdy přineseny plné. V tom byl ten trik. Fred se k němu přiznával pohledem.

Jednu chvíli Maigret odešel na toalety. V přední místnosti byly na stolku srovnány hřebeny, kartáče, pudr a líčidla, a Róza sem vešla za ním.

„Připadla jsem na jednu maličkost, která vám možná bude k něčemu užitečná,“ řekla. „Zrovna když jsem vás viděla, jak sem vcházíte. Protože právě tady, když se upravujete, se mi děvčata s ledačímí svěří. Arletta nebyla povídavá, ale některý věci mi přece jenom řekla a jiný jsem uhodla.“

Podala mu mýdlo a čistý ručník.

„Určitě nepocházela ze stejného prostředí jako my. Nemluvila se mnou o svý rodině a myslím, že o ní nemluvila s nikým, ale několikrát udělala narážku na klášter, kde byla vychovaná.“

„Vzpomínáte si na její slova?“

„Když se jí někdo zmínil o nějaký tvrdý, zlý ženský, hlavně o takových těch ženských, co vypadají poctivý a za zády si vyhazují z kopejtky, vždycky zamumlala – a bylo cítit, že jí to pořádně leží na srdci.“

„Je jako sestra Eudica.“

Zeptala jsem se jí, kdo to je, a ona mi odpověděla, že je to osoba, kterou nenávidí na celém světě nejvíc a která jí způsobila nejvíc zla. Byla to představená kláštera a na Arlettu si zalezla. Vzpomínám si ještě na jednu větu:

„Byla bych se spustila už jen proto, abych ji rozzuřila.“

„Neřekla přesně, o jaký klášter jde?“

„Ne, ale není to daleko od moře, protože o moři několikrát mluvila jako někdo, kdo u něj strávil dětství.“

Bylo to legrační. Během té rozmluvy jednala Róza s Maigretem jako s nějakým hostem, kartáčovala mu mechanicky záda a ramena.

„Myslím taky, že nenáviděla svou matku. To už je mlhavější. Jsou to věci, který žena vycítí. Jednou večer tu byli takoví nóbl lidi, který si počínali jako lordi, zvlášť žena nějakýho ministra, která působila opravdu jako velká dáma. Vypadala smutně, zamyšleně, nezajímala se o představení, jen tak upíjela a sotva poslouchala, co její společníci vyprávějí.“

Protože jsem znala její historii, řekla jsem Arlettě, bylo to zrovna taky tady, když se líčila:

„Je to úctyhodná osoba, musela snášet jedno neštěstí za druhým.“

A ona mi na to odpověděla s takovým zlým úšklebkem:

„Od lidí, který potkalo neštěstí, jdu radši dál, zvlášť když jsou to ženy. Hodí se jim to, aby soužily druhý.“

Je to jenom takovej dojem, ale dala bych na to krk, že narážela na svou matku. O otci se nikdy nezmínila. Když před ní to slovo padlo, dívala se jinam.

To je všechno, co vím. Vždycky jsem si myslela, že to bylo děvče z dobrý rodiny, který se vzbouřilo. Tyhle ty bývají nejhorší, když se do toho dají, a tím se taky dá vysvětlit hodně záhad.“

„Máte na mysli tu její posedlost dráždit muže?“

„Ano. A ten způsob, jakým to dělala. Nejsem dnešní. Svýho času jsem taky dělala řemeslo, a hůř, však to jistě víte. Ale tak jako ona ne. Právě proto je taky nenahraditelná. Ty, co to dělají z povolání, ty pravý, do toho nikdy nedají tolik elánu. Jen se podívejte na ostatní, jak to provádějí. I když se odvážou, je znát, že jim to nejde od srdce...“

Čas od času si k Maigretovu stolu přišel na chvíli sednout Fred, vyměnit s ním pár slov. Désiré pokaždé přinesl dva koňaky s vodou, ale komisař si všiml, že Fredův byl vždycky bledší. Pil a myslel na Arlettu a na Lapointa, který s ní minulý večer seděl v témž boxu.

Inspektor Lognon se zabýval hraběnkou, o kterou se Maigret moc nezajímal. Poznal takových žen už spoustu, stárnoucích, skoro vždycky osamělých a skoro vždycky taky bohatých na oslnivou minulost; nakonec se chytly morfia a rychle propadaly ohavnému návyku. Na Montmartru byly takových jako ona možná dvě stovky, a na vyšším společenském stupni, v elegantních bytech v Passy a v Auteuil jich bylo pár tuctů.

Jeho zajímala Arletta, protože tu si ještě nedokázal zařadit, ani ji úplně pochopit.

„Byla temperamentní?“ zeptal se jednou Freda.

A ten pokrčil rameny.

„Víte, já si s nima moc starostí nedělám. Moje žena vám to včera řekla, a je to pravda. Zaběhnu za nima do kuchyně nebo zajdu nahoru, když se převlíkají. Neptám se jich, co si o tom myslí, a nikdy se z toho taky nestřílí.“

„Mimo podnik jste se s ní nikdy nesetkal?“

„Na ulici?“

„Ne. Ptám se vás, jestli jste s ní nikdy neměl schůzku.“ Maigret měl dojem, že zaváhal a pohlédl dozadu do sálu, kde se zdržovala jeho žena.

„Ne,“ pronesl nakonec.

Lhal. To byla první věc, kterou se Maigret dověděl, když přišel na Zlatnické nábřeží; přišel tam pozdě a zmeškal hlášení. V kanceláři inspektorů vládlo vzrušení. Zatelefonoval napřed šéfovi, aby se omluvil a řekl mu, že za ním přijde, jakmile vyslechne své lidi.

Když zazvonil, Janvier a mladý Lapointe se objevili ve dveřích oba zároveň.

„Napřed Janvier,“ řekl. „Zavolám tě za chvíli, Lapointe.“

Janvier vypadal zrovna tak zrasovaně jako on a bylo jasné, že se část noci potloukal po ulicích.

„Myslel jsem, že za mnou možná zajdeš do Picratt Baru.“

„Měl jsem to v úmyslu. Ale čím víc jsem se do toho zakusoval, tím víc jsem měl práce. Ani jsem si nakonec nelehl.“

„Našels Oskara?“

Janvier vytáhl z kapsy papír plný poznámek.

„Nevím. Myslím, že ne. Probral jsem skoro všechny hotely mezi Chateaudunskou ulicí a montmartreskými bulváry. V každém jsem ukázal fotku toho děvčete. Někteří majitelé dělali, že ji nepoznávají, nebo odpovídali vyhýbavě.“

„Výsledek?“

„Přinejmenším v deseti z těch hotelů ji znali.“

„Pokusil jsi se zjistit; jestli tam chodila často se stejným mužem?“

„To je otázka, na kterou jsem kladl největší důraz. Zdá se, že ne. Většinou to bylo ke čtvrté nebo k páté ráno. Lidi pořádně podnapilí, pravděpodobně hosté z Picratt Baru.“

„Zůstávala s nimi dlouho?“

„Nanejvýš hodinu nebo dvě.“

„Nezjistil jsi, jestli si dávala platit?“

„Když jsem tu otázku položil, hoteliéři se na mě dívali, jako kdybych spadl z měsíce. Do Moderny přišla dvakrát s mladíkem, který měl pod paží pouzdro na saxofon.“

„Jean-Jean, hudebník z lokálu.“

„To je možné. Naposledy to bylo před čtrnácti dny. Znáte hotel Berry, v Blancheově ulici? Není to daleko od Picratt Baru ani od Loretánské ulice. Tam chodila často. Majitelka je hovorná, protože už s námi měla mrzutosti kvůli nějakým nezletilým děvčatům a ráda by se zavděčila. Před několika týdny tam Arletta jednou odpoledne přišla s nějakým malým a ramenatým mužem, který měl na spáncích prošeďavé vlasy.“

„Ta ženská ho nezná?“

„Má dojem, že ho zná od vidění, ale neví, kdo to je. Tvrdí, že je určitě odněkud z okolí. Zůstali v pokoji až do devíti večer. To jí bylo nápadné, protože Arletta nepřicházela skoro nikdy během dne ani navečer, a hlavně proto, že obvykle hned zase odešla.“

„Opatři si nějak fotografii Freda Alfonsiho a ukážeš jí ho.“

Janvier, který majitele Picratt Baru neznal, svařtil obočí.

„Jestli je to on, tak se s ním Arletta sešla i jinde. Počkejte, podívám se do svého seznamu. V hotelu Lepic v Lepicově ulici. Tam jsem mluvil s nějakým jednohým chlapem, který celé noci čte romány a tvrdí, že nemůže spát, protože ho bolí noha; ten ji poznal. Přišla tam několikrát, hlavně prý s jedním člověkem, kterého často zahlédl na Lepicově tržišti, ale kterého nezná jménem. Někaký malý a podsaditý muž, který prý si před polednem chodí sám nakupovat, jen tak po domácku, ani se neobtěžuje připnout si límec. To na to vypadá, ne?“

„Možná. Budeš to muset obejít ještě jednou s fotografií Alfonsiho. Jedna je tu ve spisech, ale ta je příliš stará.“

„Můžu říct o nějakou přímo jemu?“

„Vyžádej si jen jeho legitimaci, jakoby kvůli ověření, a dej fotku nahoře okopírovat.“

Vešel kancelářský sluha a ohlásil, že si s Maigretem přeje mluvit nějaká dáma.

„Řekni jí, ať počká. Za chvíli to bude.“

Janvier dodal:

„Marcoussis probírá došlou poštu. Zdá se, že je v ní spousta dopisů, které se týkají Arlettiny totožnosti. Dnes ráno mu telefonovalo nějakých dvacet lidí. Ověřuje se to, ale myslím, že nic vážného v tom ještě není.“

„O Oskarovi jsi mluvil se všemi?“

„Ano. Nikdo na to ani nemrkne. Nebo mi jmenují všelijaké Oskary z okolí, kteří popisu naprosto neodpovídají.“

„Pošli sem Lapointa.“

Ten vypadal neklidně. Věděl, že oba muži právě hovořili o Arlettě, a kladl si otázku, proč ho jako obyčejně k rozhovoru nepřizvali.

V pohledu, který upřel na komisaře, byla otázka téměř prosebná.

„Sedni si, chlapče. Kdyby bylo něco nového, pověděl bych ti to. Nejsme ještě skoro o nic dál než včera.“

„Vy jste tam strávil noc?“

„Na tom místě, na kterém jsi seděl noc předtím, ano. Mluvila s tebou vlastně někdy o své rodině?“

„Všecko, co vím, je, že z domova utekla.“

„Neřekla ti proč?“

„Řekla mi, že nenávidí pokrytectví a že měla celé dětství pocit, jako by se dusila.“

„Odpověz mi upřímně: byla k tobě hodná?“

„Co tím přesně myslíte?“

„Chovala se k tobě jako k příteli? Nešvindlovala, když s tebou mluvila?“

„Myslím, že chvílemi se tak ke mně chovala. To se dá těžko vysvětlit.“

„Ty ses jí začal dvořit hned?“

„Přiznal jsem se jí, že ji miluju.“

„Hned první večer?“

„Ne. První večer jsem byl s kamarádem a neotevřel jsem skoro pusy. Až když jsem se tam vrátil sám.“

„Co ti odpovíděla?“

„Pokoušela se jednat se mnou jako s malým klukem a já jsem jí na to řekl, že je mi čtyřicet a že jsem starší než ona.“

„O léta nejde, chlapecku,“ prohodila. „Jsem o tolik starší než ty!“

Vidíte, byla moc smutná, řekl bych dokonce zoufalá. Myslím, že právě proto jsem se do ní zamiloval. Smála se, žertovala, ale bylo v tom plno hořkosti. V některých chvílích...“

„Pokračuj.“

„Vím, že mě taky budete pokládat za naivku. Pokoušela se mě od sebe odpudit, chovala se schválně vulgárně, Používala hrubých slov.“

„Proč ti nestačí vyspat se se mnou jako ostatní? To tě nevzrušuju? Mohla bych tě naučit víc než kterákoli jiná ženská. Vsadím se, že se nenajde druhá, která by měla takovou zkušenost a uměla v tom tak chodit jako já...“

Počkejte! Dodala taky, teď mi to připadá nápadné:

„Měla jsem dobrou školu.“

„Nikdys to nezatoužil zkusit?“

„Toužil jsem po ní. Někdy bych byl řval, jak jsem po ní toužil. Ale nechtěl jsem ji mít takhle. To by bylo všechno zkazilo, chápete?“

„Chápu. A co říkala, když jsi s ní mluvil o tom, že by měla začít jiný život?“

„Smála se, říkala mi, že jsem její malý panic, začala ještě víc pít, a jsem si jist, že to bylo ze zoufalství. Toho chlapa jste nenašli?“

„Jakého chlapa?“

„Toho, co mu říkala Oskar?“

„Ještě jsme neobjevili vůbec nic. Teď mi povídej, co jsi dělal dneska v noci.“

Lapointe s sebou přinesl objemný fascikl, papíry, které se našly u hraběnky; pečlivě je utřídl a popsal poznámkami několik stránek.

„Podařilo se mi zrekonstruovat skoro celou hraběččinu historii,“ řekl. „Dnes ráno mi telefonovali z policie v Nizze.“

„Vyprávěj.“

„Především znám její pravé jméno: Madeleine Lalandová.“

„Viděl jsem ho včera na oddacím listě.“

„To je pravda. Prosím za prominutí. Narodila se v La Rochesur-Yon, kde její matka dělala posluhovačku. Otce nepoznala. Přišla do Paříže jako komorná, ale za několik měsíců ji už někdo vydržoval. Vystřídala několik milenců a pokaždé se dostala o kousek výš; byla to před patnácti lety jedna z nejkrásnějších žen na Riviéře.“

„Brala už tenkrát morfium?“

„To nevím, nenašel jsem nic, co by tomu nasvědčovalo. Hrála, navštěvovala kasina. Setkala se s hrabětem von Farnheim, kterému tenkrát bylo pětadesát a pocházel ze starého rakouského rodu.“

Dopisy hraběte jsou tadyhle, seřazené podle data.“

„Četls je všechny?“

„Ano. Byl do ní vášnivě zamilovaný.“

Lapointe se začervenal, jako kdyby byl sám ty dopisy schopn napsat.

„Jsou hodně dojemné. Uvědomoval si, že je jenom skoro nemohoucí stařec. První dopisy jsou uctivé. Oslovuje ji madame, potom drahá přítelkyně, pak nakonec má maličkatá dceruško, a prosí ji úpěnlivě, aby ho neopouštěla, aby ho nikdy nenechala samotného. Opakuje jí, že má na světě jedině ji a nemůže si prý představit, že by svá poslední léta strávil bez ní.“

„Spali spolu hned?“

„Ne. To trvalo měsíce. Rozstonal se v nějaké najaté vile, kde bydlel, než koupil Oázu, a dosáhl toho, že se uvolila přijít a žít tam jako jeho host, věnovat mu denně několik hodin své přítomnosti.“

Z každé řádky je cítit, že je upřímný, že na ní zoufale lpí a je ochoten ke všemu, jen aby ji neztratil.

Mluví s hořkostí o rozdílu věků, říká jí, že ví, že to, co jí navrhuje, není žádný příjemný život.

Nebude to trvat dlouho, píše na jednom místě. Jsem starý, neduživý. Za pár let budeš volná, dceruško, přitom pořád ještě krásná, a jestliže k tomu svolíš, budeš bohatá...“

Píše jí denně, někdy krátká psaníčka, jako studentík.

Miluji tě! Miluji tě! Miluji tě!

Pak přijde najednou úplné šílení, hotová Píseň písní. Tón se změnil a hovoří o jejím těle s vášní smíšenou se zbožnou úctou.

Nemohu uvěřit, že toto tělo mi patřilo, že tato ňadra, tyto kyčle, tento klín...“

Maigret se neusmíval, díval se zamyšleně na Lapointa.

„Od této chvíle je posledy představou, že by ji mohl ztratit. Zároveň ho mučí žárlivost. Prosí ji úpěnlivě, aby mu řekla všechno, i kdyby mu pravda měla ublížit. Vypytává se na to, co dělala předchozí večer, na muže, s kterými hovořila. Je řeč o nějakém hudebníkovi z kasina, který se mu zdá příliš krásný a z kterého má děsný strach. Chce taky znát její minulost.“

Musím tě mít celou...“

Nakonec ji zapřisáhá, aby si ho vzala.

Dopisy od té ženy nemám. Zdá se, že nepsala, že odpovídala ústně nebo mu telefonovala. V jednom z posledních psaníček, kde je zase řeč o jeho věku, hrabě vzrušeně prohlašuje:

Měl jsem pochopit, že tvoje krásné tělo má potřeby, které nemohu uspokojit. Rve mi to srdce. Pokaždé, když na to pomyslím, působí mi to takovou bolest, že je mi, jako kdybych umíral. Ale je mi pořád milejší sdílet tě s někým než nemít tě vůbec. Přisáhám, že ti nikdy nebudu dělat výstupy ani žádné výčitky. Budeš zrovna tak volná, jako jsi volná dnes, a já budu ve svém koutku čekat, až přijdeš, abys svému starému manželovi přinesla trochu radosti...“

Lapointe se vysmrkal.

„Oddat se jeli dát na Capri, nevím proč. Svatební smlouva uzavřena nebyla, takže majetek měli společný. Cestovali několik měsíců, zajeli do Cařihradu nebo do Káhiry, potom se na několik týdnů ubytovali v jednom paláci na Elysejských polích. Vím to, protože jsem našel hotelové účty.“

„Kdy zemřel?“

„Policie v Nizze mi byla s to poskytnout všechny informace. Sotva tři roky po svatbě. Usadili se v Oáze. Po řadu měsíců bylo oba vidat, jak jezdí v limuzíně řízené šoférem do kasin v Monte Carlu, v Cannes a v Juan-les-Pins. Byla skvostně oblečená, samý šperk. Jejich příchod budil senzaci, protože bylo těžké nevšimnout si jí. Její manžel jí byl přitom ustavičně v patách, neduživý, s černou bradkou a s lorňonem. Říkalo se mu krysa.

Hrála o velké peníze, bezostyšně flirtovala a tvrdí se, že měla jistý počet milostných dobrodružství.

On čekával jako její stín až do prvních ranních hodin, s rezignovaným úsměvem.“

„Jak zemřel?“

„Nizza o tom pošle poštou zprávu, protože to bylo předmětem vyšetřování. Oáza je postavena na Římse a terasa, obklopená palmami, se zvedá jako většina vil v okolí nad skalním srázem vysokým asi sto metrů.

Na úpatí téhle skály našli jednou ráno mrtvolu hraběte.“

„Pil?“

„Musel dodržovat dietu. Jeho lékař prohlásil, že se po určitých lécích, které musel užívat, dostával někdy načas do obluženého stavu.“

„Hrabě a hraběnka spali ve stejném pokoji?“

„Každý měl samostatný byt. Večer předtím zajeli jako obvykle do kasina a vrátili se ke třetí ráno, což bylo na ně výjimečně brzy. Hraběnka byla unavená. Uvedla policii otevřeně důvod: měla periodu a hodně tím trpěla. Šla si hned lehnout. Co se týče jejího manžela, ten šel podle šoférových slov napřed dolů do knihovny, odkud vedou skleněné dveře na terasu. Dělával to tak někdy, když ho trápila nespavost. Spal málo. Usoudilo se, že se chtěl nadýchat čerstvého vzduchu a že si přitom sedl na okraj skály. Bylo to jeho oblíbené místo, protože je odtamtud vidět na Andělskou zátoku, na světla Nizzy a na velkou část pobřeží.

Když ho našli, na těle neměl žádné stopy násilí a pitva, která byla nařízena, nepřinesla žádný výsledek.“

„Co se s ní stalo potom?“

„Musela svést boj s jedním prasynovcem, který se objevil v Rakousku a zahájil proti ní proces, s trvalo jí skoro dva roky, než vyhrála. Žila pak v Nizze, v Oáze. Přijímala plno návštěv. V jejím domě bylo hodně veselo a pilo se tam až do rána. Často tam hosté zůstali přes noc, a hned jak se probudili, hýření začalo znova.

Podle informací policie vystřídala několik gigolů a ti ji připravili o slušnou část dědictví.

Položil jsem otázku, jestli se snad právě tenkrát nevrhla na drogy, ale nic přesného mi nemohli povědět. Pokusí se to zjistit, ale je to už hodně stará věc. Jediná zpráva, kterou prozatím našli, je značně neúplná, a nejsou si proto jisti, že se jim podaří na spis padnout.

Ví se jen to, že pila a hrála. Když se dostala pořádně do ráže, odvedla všechny s sebou domů.

Máte o tom už představu? Zdá se, že tam v těch místech je takových bláznivých ženských hezká řádka.

Zřejmě prohrála hodně peněz v ruletě, někdy sázela umíněně jedno číslo celé hodiny.

Čtyři roky po manželově smrti Oázu prodala, a protože to bylo zrovna v největší finanční krizi, prodala ji za babku.

Myslím, že je z toho dnes nějaké sanatorium nebo zotavovna. Obytný dům to už v žádném případě není.

Nizza o tom nic víc neví. Když byla vila prodaná, hraběnka se vytratila a na Riviéře ji už víckrát neviděli.“

„Měl bys obejít lidi z hráčské brigády,“ poradil Maigret. „Chlapci od narkotik ti taky možná budou moct něco povědět.“

„Arlettou se zabývat nebudu?“

„Teď ne. Chtěl bych taky, abys ještě jednou zatelefonoval do Nizzy. Možná že ti budou moci dát seznam všech těch, kdo bydleli v Oáze, když hrabě zemřel. Nezapomeň na služebnictvo. I když je to už patnáct let, povede se třeba některé najít.“

Ještě pořád sněžilo, v dost hustých vločkách, ale tak lehkých, tak nadýchaných, že tály, sotva se dotkly zdi nebo země.

„Dál už nic, šéfe?“

„Prozatím ne. Ten fascikl mi tu nech.“

„Vý nechcete, abych o tom sepsal zprávu?“

„Teprve až to bude všechno vyřízeno. Běž!“

Maigret vstal, zmalátnělý teplem kanceláře, pořád ještě s ošklivou chutí v ústech a s tupou bolestí vzadu v hlavě.

Vzpomněl si, že na něho v předsíni čeká nějaká dáma, a aby se trochu rozhýbal, rozhodl se, že pro ni sám dojde. Kdyby na to měl čas, byl by si zaskočil k Dauphinovi, aby do sebe hodil jeden půlčík, to by mu bylo zvedlo náladu.

V zasklené čekárně, jejíž křesla měla oproti jindy ostřeji zelenou barvu a kde v koutě, uprostřed louže vody, trčel deštník, čekalo několik lidí. Rozhlížel se, kdo z nich sem přišel za ním, a spatřil postarší dámu v černém, která seděla na židli velmi vzpřímeně a při jeho příchodu vstala. Bezpochyby viděla jeho podoběnku v novinách.

Lognon, který tu taky byl, nevstal a nepohnul se, jenom se na komisaře s povzdechem podíval. To byl jeho styl. Měl zapotřebí cítit se hodně nešťastný, hodně ukrivděný, pokládat se za obět zlého osudu. Pracoval celou noc, brouzдал se mokřými ulicemi, zatímco statisíce Pařížanů spalo. Jeho případ to už nebyl, protože se jím zabývala kriminální policie. Přesto udělal, co mohl, třebaže zásluha případně jiným – a něco objevil.

Čekal tu už půl hodiny ve společnosti podivného mladíka s dlouhými vlasy, špičatým nosem a bledou pletí, který pohlížel upřeně před sebe a vypadal, jako by už už měl omdlít.

A nikdo Lognonovi samozřejmě nevěnoval pozornost. Nechávali ho marně čekat. Neptali se ho ani, kdo je ten jeho společník, ani na to, co ví. Maigret jenom zamumlal:

„Za okamžik, Lognone!“

Nechal dámu projít před sebou, otevřel jí dveře kanceláře a ustoupil stranou.

„Račte se, prosím, posadit.“

Maigret měl brzy zjistit, že se zmýlil. Rozmluva s Rózou a úctyhodný a trochu strnulý pohled návštěvnice, její černé šaty, její upjatý výraz způsobily, že ji pokládal za Arlettinu matku, která v novinách poznala fotografii své dcery. Její první slova ho z klamu nevyvedla.

„Bydlím v Lisieux a přijela jsem prvním ranním vlakem.“

Lisieux není daleko od moře. Pokud si pamatoval, měl by tam někde být bezpochyby i klášter.

„Viděla jsem včera večer noviny a hned jsem fotografii poznala.“

Vzala na sebe hluboce zkormoucený výraz, protože soudila, že se to v daných okolnostech patří, ale zarmoucená nebyla ani trochu. V jejích malých černých očkách to dokonce – jakoby vítězoslavně – jiskřilo.

„Samozřejmě, čtyři roky jsou dost dlouhá doba, aby se ta žabka změnila, a zvlášť ten účes ji změnil. Přesto jsem si jista, že je to ona. Byla bych zašla za švagrovou, ale už leta spolu nemluvíme a není na mně, abych udělala já první krok. Chápete?“

„Chápu,“ řekl Maigret vážně a zabafal trochu z dýmky.

„Jméno samozřejmě taky není totéž. Ale to je přirozené, že někdo změni jméno, když vede takovýhle život. Přesto mě to pobouřilo, když jsem se dověděla, že si dala říkat Arletta a že měla legitimaci na jméno Jany Leleuové. Nejzajímavější je, že jsem Leleuovy znala...“

Díval se, jak padá sníh, a trpělivě čekal.

„V každém případě jsem fotografii ukázala třem různým osobám, seriózním osobám, které Annu-Marii dobře znaly, a všechny tři to s jistotou potvrdily. Je to rozhodně ona, dcera mého bratra a mé švagrové.“

„Váš bratr je ještě živ?“

„Zemřel, když dítěti byly teprve dva roky. Byl zabit při železničním neštěstí, na které si možná vzpomínáte, při té pověstné rouenské katastrofě. Říkávala jsem mu...“

„Vaše švagrová bydlí v Lisieux?“

„Nikdy odtamtud nevytáhla paty. Ale jak jsem vám řekla, nestýkáme se. Trvalo by to moc dlouho, kdybych vám to měla vysvětlovat. Jsou povahy, s jakými se nikdo nedokáže shodnout, že ano? Ale přejděme to!“

„Přejděme to,“ opakoval.

Pak se zeptal:

„Jak se vlastně váš bratr jmenoval?“

„Trochain. Gaston Trochain. Jsme významná rodina, možná jedna z nejvýznamnějších v Lisieux, a jedna z nejstarších. Nevím, jestli ten kraj znáte.“

„Ne. Jenom jsem tamtudy projížděl.“

„Ale jistě jste viděl na náměstí sochu generála Trochaina. To je náš praděd. A když jedete po silnici na Caen, spatříte vpravo zámek s břidlicovou střechou, to byl zámek našeho rodu. Už nám nepatří. Po první světové válce byl zakoupen nějakými zbohatlíky. Můj bratr měl přesto pěkné postavení.“

„Bude nediskrétní, když se vás zeptám, čím byl?“

„Byl inspektorem u správy vod a lesů. Pokud jde o moji švagrovou, to je dcera jednoho železníka, který nahromadil nějaké peníze, a zdědila asi deset domů a dva statky. Dokud žil můj bratr, ve společnosti ji přijímali kvůli němu. Ale jakmile ovdověla, lidé pochopili, že není na svém místě, a je ve svém velkém domě, aby se tak řeklo, napořád sama.“

„Myslíte, že noviny taky četla?“

„Určitě. Fotka byla na první stránce místních novin, které bere kdekdo.“

„Neudivuje vás to, že nám o sobě ani nedala vědět?“

„Ne, pane komisaři. To ona určitě neudělá. Na to je příliš hrdá. Vsadím se dokonce, že když jí mrtvolu ukážete, bude přísahat, že to její dcera není. Už čtyři roky o ní neměla zprávy, vím to. Nikdo v Lisieux o ní neměl zprávy. A ona se neužívá snad kvůli své dceři, ale kvůli tomu, co si o tom lidé pomyslí.“

„Nevíte, za jakých okolností to děvče odešlo z matčina domu?“

„Mohla bych vám odpovědět, že žít s touhle ženskou by nedokázal nikdo. Ale je tu ještě něco jiného. Nevím, po kom to v té žábě bylo, po mém bratrovi ne, to vám řekne každý. Každopádně ji už v patnácti letech museli vyhodit z kláštera. A když jsem pak vyšla někdy večer ven, netroufala jsem si podívat se do kteréhokoli domovního výklenku ze strachu, abych ji tam ve tmě nezahlédla s nějakým chlapcem. Chodila i se ženatými. Moje švagrová to chtěla zvládnout tím, že ji zamykala, což nikdy nebyla moc dobrá metoda, a u ní to vedlo jen k tomu, že byla ještě posedlejší. Ve městě se vypráví, že jednou vylezla oknem bez střeveců a že ji tak viděli běhat po chodnících.“

„Existuje nějaká maličkost, podle které byste ji poznala s naprostou jistotou?“

„Ano, pane komisaři.“

„Jaká?“

„Já bohužel neměla děti. Můj muž nikdy nebyl moc silný a už léta je nemocný. Když byla moje neteř malá, ještě mezi mnou a její matkou žádné sváry nebyly. Často se stávalo, že jsem se jako švagrová o děcko starala, a vzpomínám si, že měla na levé patě mateřské znamínko, malý tmavočervený fliček, který nikdy nezmizel.“

Maigret zvedl sluchátko a zavolal do Ústavu soudního lékařství.

„Haló! Tady KP. Podívali byste se na levou nohu té mladé ženy, kterou k vám včera přivezli?... Ano... Zůstanu u aparátu... Řekněte mi, co zjistíte zvláštního...“

Čekala s naprostou jistotou, jako žena, která nikdy nebyla v pokušení o sobě zapochybovat, a seděla na židli velmi vzpřímeně, s rukama sepjatýma na stříbrné přezce kabelky. Člověk si ji dovedl představit, jak sedí v kostele a s tváří

stejně tvrdou a uzavřenou poslouchá kázání.

„Haló?... Ano... To je všechno... Děkuji vám... Bezpochyby vás navštíví jedna osoba, aby mrtvolu rekognoskovala...“

Obrátil se k dámě z Lisieux.

„Předpokládám, že vás to neděsí?“

„Je to moje povinnost,“ odpověděla.

Neměl odvalu nechat ubohého Lognona ještě dále čekat, a hlavně neměl odvalu doprovázet návštěvnici do márnice. Hledal očima někoho ve vedlejší kanceláři.

„Jsi volný, Lucasi?“

„Zrovna jsem skončil hlášení o tom javelském případu.“

„Doprovodil bys dámu do Ústavu soudního lékařství?“

Byla větší než strážmistr, celá vyschlá, a jak šla po chodbě první, vypadalo to skoro, jako by si ho vedla na provázku.
/6/

Když Lognon vešel dovnitř strkáje před sebou vězně s vlasy tak dlouhými, že se mu jejich okraje na šíji kroutily, Maigret si všiml, že vězeň má v ruce těžké varhanovité zavazadlo z hnědého potahového plátna, vyspravené jenom kouskem provázku a tak těžké, že se pod ním v chůzi prohýbá.

Komisař otevřel dveře a nechal mladíka vejít do kanceláře inspektorů.

„Podíváte se, co je uvnitř,“ řekl jim ukazují na zavazadlo.

Když už odcházel, ještě si na něco vzpomněl.

„Necháte mu taky svlíknout kašata, abyste zjistili, jestli si píchá.“

Když osaměl s nešťastným inspektorem, přivětivě se na něj podíval. Nezazlíval Lognonovi jeho mrzoutství a věděl, že jeho žena mu taky život zrovna nepříjemňuje. I jiní z jeho kolegů by byli rádi bývali na Lognona hodní. Ale bylo to nad jejich síly. Jakmile ho člověk viděl, s tou truchlivou tváří, s výrazem, jako by pořád věřil nějakou katastrofu, nemohl se ubránit, aby nepokrčil rameny a neusmál se.

Maigret ho podezřívá, že si v podstatě v neštěstí a ve špatné náladě libuje, že si z nich udělal jakousi osobní neřest, kterou si s láskou pěstuje, jako si někteří starci pěstují chronickou bronchitidu, aby mohli budít soucit.

„Tak co, brachu?“

„Jsem tady.“

To znamenalo, že Lognon je připraven odpovídat na otázky, poněvadž je jenom podřízený policista, ale že pokládá za skandální že on, kterému by byl případ připadl, kdyby KP neexistovala, on, který zná svou čtvrt jako své boty a který si od včerejška nedopřál chvíli odpočinku, má teď skládat účty.

Záhyb jeho rtů říkal výmluvně:

Vím, jak to všechno půjde. Je to vždycky tak. Budete ze mne tahat rozumy a zítra nebo pozítří se v novinách napíše, že komisař Maigret problém rozřešil. A zas jednou se bude mluvit o jeho činu a o jeho metodách.

Lognon na to všechno v podstatě nevěřil a to bylo pravděpodobně celé vysvětlení jeho postoje. Jestliže je Maigret komisařem, jestliže jiní tady patří k speciální brigádě, místo aby se plandali někde kolem komisariátu čtvrti, je to tím, že měli štěstí nebo nějakého strýčka, nebo konečně tím, že uměli zdůraznit svou cenu.

Podle jeho předstev nikdo v sobě neměl nic, co by Lognon neměl taky.

„Kdes ho sbalil?“

„Na Severním nádraží.“

„Kdy?“

„Dnes ráno v půl sedmé. Ještě se ani nerozvedlo.“

„Víš, jak se jmenuje?“

„Vím to už leta letoucí. Zatýkám ho už poosmé. Je známý hlavně pod svým křestním jménem Filip. Jmenuje se Filip Montemart a jeho otec je profesorem na universitě v Nancy.“

Bylo to překvapivé, vidět Lognona, jak ze sebe sype tolik informací najednou. Střevíce měl zabláčené, a protože byly staré, jistě se do nich nabrala voda; dolejšek kalhot měl vlhký až ke kolenům, unavené oči byly na okrajích červené.

„Tos věděl hned, že jde o něj, když domovnice mluvila o mladíkovi s dlouhými vlasy?“

„Znám svůj rajón.“

Což vzato kolem a kolem znamenalo, že Maigret a jeho kolegové tam nemají co dělat.

„Šel jsi do jeho bytu? Kde bydlí?“

„V jednom domě na Rochechouartově bulváru, v dřívějším pokoji pro služky. Tam nebyl.“

„V kolik to bylo?“

„V šest večera odpoledne.“

„Zavazadlo si už odnesl?“

„Ještě ne.“

Bylo třeba Lognonovi uznat, že nad něj není tvrdošíjnějšího ohaře. Pustil se po stopě, třebaže neměl jistotu, že je správná, a šel po ní, nenechal se odradit.

„Tos ho hledal od včerejška od šesti hodin až do dneška do rána?“

„Vím, na která místa chodí. A on zas potřeboval peníze, aby mohl odejet, a tak obcházel známé, hledal, koho by o ně mohl pumpnout. Pro zavazadlo si zašel, teprve když peníze sehnal.“

„Jak ses dověděl, že je na Severním nádraží?“

„Od jedné holky, která ho viděla, jak nasedá do prvního ranního autobusu v Anverském parčíku. Zahlédl jsem ho v čekárně.“

„A co jsi s ním dělal od sedmi ráno?“

„Dovedl jsem ho na strážnici, abych ho vyslechl.“

„Výsledek?“

„Buď nic nechce říct, nebo nic neví.“

Bylo to prapodivné. Maigret měl dojem, že inspektor pospíchá, aby už mohl odejít, a nebylo to pravděpodobně proto, že by si chtěl jít lehnout.

„Necháte si ho tu zřejmě?“

„Hlášení jsi nese-psal?“

„Odevzdám ho dnes večer našemu komisaři.“

„To Filip dodával hraběnce drogu?“

„Anebo mu ji dávala ona. V každém případě je bylo často vidět pohromadě.“

„Už dlouho?“

„Několik měsíců. Jestli mě už nepotřebujete...“

Má něco za lubem, to bylo jisté. Buď mu Filip řekl něco, co mu nasadilo brouka do hlavy, anebo padl během nočního pátrání na nějakou informaci, která mu naznačila novou stopu, a teď pospíchá, aby se po ní pustil dřív, než se na ni vrhnou ostatní.

Maigret ten rajón taky znal a dovedl si představit, jak Filip a inspektor strávili noc. Aby sehnal peníze, mladík se musel snažit vyhledat všechny své známé, a tak bylo třeba pátrat v prostředí narkomanů. Bezpochyby se obrátil na holky, které šlapou beton u vrat podezřelých hotelů, na čišníky, na poslíčky z nočních lokálů. A když se pak ulice vyprázdnily, šel zaklepat na dveře brlohů, kde žijí jiná deklasovaná individua jeho typu, zrovna tak ubohá a zrovna tak bez peněz jako on.

Sehnal aspoň drogu pro vlastní potřebu? Jestli ne, tak se jim tu za chvíli složí jako kus hadru.

„Můžu jít?“

„Děkuji ti. Udělals dobrou práci.“

„Netvrdím, že on tu starou zabil.“

„Já taky nemyslím.“

„Necháte si ho tu?“

„Možná.“

Lognon odešel a Maigret otevřel dveře do kanceláře inspektorů. Zavazadlo leželo na podlaze otevřené. Filip, s obličejem, který barvou a měkkostí připomínal rozteklou svíčku, zvedal pokaždé, jak jen se někdo hnul, paži před sebe, jako kdyby se bál, že ho začnou mlátit.

Ani jeden z přítomných se na něho nedíval se soucitem a ze všech tváří bylo možno vyčíst stejný hnus.

V zavazadle bylo jen opotřebované prádlo, pár rezervních ponožek, lahvičky s léky – Maigret k nim přičichl, aby se přesvědčil, že to není heroin – a pár sešitů.

Zalistoval v nich. Byly to básně, přesněji řečeno nesouvislé věty, zplozené v narkotickém deliriu.

„Pojď!“ řekl.

A Filip kolem něho přešel jako někdo, kdo očekává, že ho nakopnou do zadku. Byl na to zřejmě zvyklý. Dokonce i na Montmartru jsou lidé, kteří nemohou vidět chlapíka jeho typu, aby ho nezřezali.

Maigret se posadil, ale jeho nevybídli, aby si sedl; mladík zůstal stát a bez ustání naprázdno pofrkával, nozdrami mu to protivně cukalo.

„Hraběnka byla tvou milenkou?“

„Byla mou ochránkyní.“

Vyslovil ta slova s hlasem a přízvukem pederasta.

„Tím má být řečeno, že jsi s ní nespál?“

„Zajímala se o moje dílo.“

„A dávala ti peníze?“

„Pomáhala mi, abych měl z čeho být živ.“

„Dávala ti hodně?“

„Nebyla bohatá.“

Stačilo podívat se jen na jeho oblek, modrý keprový oblek, dobře strížený, ale oblýskaný až na vlákno. Střevíce mu zřejmě někdo daroval, neboť to byly lakýrky, které by se líp hodily ke smokingu než k špinavému nepromokavému plášti, do kterého byl navlečený.

„Proč ses pokusil prchnout do Belgie?“

Neodpověděl hned, podíval se na dveře sousední kanceláře, jako kdyby se bál, že Maigret zavolá dva zavalité inspektory, aby mu nařezali. Možná že to při předchozích zatčeních zažil?

„Neudělal jsem nic špatného. Nechápu, proč mě zatkli.“

„Ty jsi na mužské, co?“

V podstatě na to byl jako všichni buzeranti hrdý, a na nápadně červených rtech mu zahrál bezděčný úsměv. Kdo ví, jestli ho to nevzrušovalo, když dostával nářez od skutečných chlapů?

„Nechceš odpovídat?“

„Mám svoje přátele.“

„Ale přítelkyně máš taky.“

„To je něco jiného.“

„Jestli dobře rozumím, tak přátele máš pro rozkoš a staré paní na to, aby tě vydržovaly?“

„Moje společnost je jim příjemná.“

„Znáš jich hodně?“

„Tři nebo čtyři.“

„Ty všechny jsou tvoje ochránkyně?“

Člověk se musel ovládat, aby dokázal mluvit o těchto věcech obyčejným hlasem, aby se dokázal dívat na tohohle mladíka jako na svého bližního.

„Občas mi vypomáhají.“

„Všechny si píchají?“

A když místo odpovědi odvrátil hlavu, Maigret se dopálil. Nevstal a nezatřepal s ním, nechtyl ho za špinavý límec jeho pláště, ale začal mluvit tlumeným hlasem, usekávanými větami.

„Poslouchej! Nemám dnes moc trpělivosti a nejmenuju se Lognon. Buď budeš mluvit hned, anebo tě posadím na hezkou chvilku do chládku. A ještě předtím nechám inspektory, aby si to s tebou vyříkali.“

„Chcete říct, že mě budou bít?“

„Udělají to, co budou mít chuť udělat.“

„Na to nemají právo.“

„A ty tu zas nemáš právo otravovat vzduch. Ted' koukej odpovídat. Jak dlouho už hraběnkou znáš?“

„Asi půl roku.“

„Kde jsi se s ní setkal?“

„V tom malém baru v ulici Viktora Masséa, skoro naproti jejímu bytu.“

„A hned jsi pochopil, že si píchá?“

„To bylo snadno poznat.“

„Dals jí šťávu?“

„Požádal jsem ji, aby trochu dala ona mně.“

„Měla?“

„Ano.“

„Hodně?“

„Skoro nikdy nebyla bez ní.“

„Jak si ji obstarávala, víš?“

„Neřekla mi to.“

„Odpověz. Víš to?“

„Myslím.“

„Jak?“

„Prostřednictvím nějakého doktora.“

„Doktora, který si taky píchá?“

„Ano.“

„Doktora Blocha?“

„Nevím, jak se jmenuje.“

„Lžeš. Byl jsi za ním?“

„Taky.“

„Proč?“

„Aby mi kapku dal.“

„A dal ti?“

„Jenom jednou.“

„Protožeš mu pohrozil, že budeš mluvit?“

„Potřeboval jsem to honem. Už tři dni jsem byl bez šťávy. Píchnul mi akorát jednou.“

„Kde jsi se s hraběnkou setkával?“

„V tom malém baru a u ní v bytě.“

„Proč ti dávala morfium a peníze?“

„Protože se o mě zajímala.“

„Už jsem tě upozornil, že uděláš líp, když budeš na moje otázky odpovídat.“

„Cítila se osamělá.“

„S nikým se neznala?“

„Byla pořád sama.“

„Spal jsi s ní?“

„Pokoušel jsem se jí udělat potěšení.“

„V jejím bytě?“

„Ano.“

„A oba jste pili červené víno?“

„Bylo mi z něj nanic.“

„A usnuli jste na její posteli. Zůstal jsi tam taky někdy přes noc?“

„Jednou jsem tam zůstal dva dny.“

„Vsadil bych se, že jste ani neotevřeli záclony. Že jste ani nevěděli, kdy je den a kdy noc. Že je to tak?“

A potom zřejmě bloudil po ulicích jako náměsíčník, ve světě, kterému už nepatřil, a sháněl se zas po nějaké jiné příležitosti.

„Kolik ti je?“
„Osmadvacet.“
„Kdy jsi začal?“
„Před třemi nebo před čtyřmi roky.“
„Proč?“
„Nevím.“
„S rodiči jsi ještě ve styku?“
„Otec se mě už dávno zřekl.“
„A matka?“
„Pošle mi občas potají poštou peníze.“
„Vykládej, co víš o hraběnce.“
„Nevím nic.“
„Řekni to, co víš.“
„Byla hodně bohatá. Byla vdaná za nějakého muže, kterého nemilovala, starce. Nenechal ji ani chvíli v klidu a dával ji stopovat soukromým detektivem.“
„To ti vyprávěla?“
„Ano. Každý den dostával hlášení a v něm bylo skoro minutu po minutě vypsáno všechno; co dělala, každý její pohyb.“
„To už si píchala?“
„Ne. Myslím, že ne. Umřel a všichni se na ni vrhli, aby ji okradli o peníze, které jí nechal.“
„Kdo je to všichni?“
„Všichni gigolové z Riviéry, profesionální hráči, kamarádky...“
„Jméno ti nikdy žádné neřekla?“
„Nepamatuju se. Víte, jak to chodí. Když člověk má porci šťávy, tak už nemluví jako jindy...“
Maigret to věděl jen z doslechu, sám to nikdy nevyzkoušel.
„Peníze ještě měla?“
„Moc ne. Myslím, že prodávala podle potřeby šperky.“
„Tys je viděl?“
„Ne.“
„Nedůvěřovala ti?“
„Nevím.“
Tolik se kymácel na hubených nohou, na nichž se kalhoty plandaly jako na nohou kostlivce, že mu Maigret pokývl, aby se posadil.
„Pokoušel se kromě tebe ještě někdo jiný vytáhnout z ní v Paříži peníze?“
„Nikdy se mnou o tom nemluvila.“
„Nikdy jsi s ní nikoho neviděl pohromadě, ani u ní doma, ani na ulici nebo v baru?“
Maigret jasně cítil, jak zaváhal.
„N... ne!“
Pohlédl na něho tvrdě.
„Nezapomněl jsi na to, co jsem ti prve řekl?“
Ale Filip se už zase vzpamatoval.
„Nikdy jsem s ní nikoho neviděl.“
„Ani muže, ani ženu?“
„Nikoho.“
„Jméno Oskar jsi taky nikdy neslyšel?“
„Neznám nikoho, kdo by se tak jmenoval.“
„Nevypadala někdy, jako by se někoho bála?“
„Měla jenom strach, že umře úplně sama.“
„Nehádala se s tebou?“
Měl pleť příliš zsinatou, než aby se mohl začervenat, ale konečky uší mu přece jenom neznatelně zrudly.
„Jak to víte?“
Dodal se zasněženým, trochu pohrdavým úsměvem:
„Tím to skončí vždycky.“
„Vyjádří se jasně.“
„Zeptejte se koho chcete.“
To znamenalo:
„Koho chcete z těch, co berou drogu.“
Pak dodal pochmurným hlasem, jako kdyby věděl, že mu stejně nikdo nemůže rozumět:
„Když jí šťáva došla a nemohla si ji hned obstarat, tak se na mě rozzuřila a obviňovala mě, že jsem z ní vyžebbral její morfium, že jsem jí ho dokonce ukradl, přísahala, že den předtím ho bylo v šuplíku šest nebo dvanáct ampulek.“
„Měl jsi od jejího bytu klíč?“
„Ne.“
„Nikdys tam nepřišel, když ona nebyla doma?“
„Byla doma skoro pořád. Nevyšla taky z pokoje třeba týden i dýl.“

„Odpověz na otázku ano nebo ne. Nikdys nepřišel do jejího bytu, když nebyla doma?“

Znovu zaváhání, stěží postřehnutelné.

„Ne.“

Maigret zabručel jakoby sám pro sebe, aniž trval na odpovědi:

„Lžeš!“

Dík Filipovi se atmosféra jeho kanceláře stala skoro stejně dusivá, stejně nereálná jako atmosféra bytu v ulici Viktora Masséa.

Maigret narkomany znal dostatečně, aby věděl, že se příležitostně, když mu došla droga, Filip jistě pokoušel opatřit si ji stůj co stůj. V takových případech – jako minulou noc, když sháněl peníze, aby mohl odejet – obchází všechny známé a žebrou bez sebemenší lidské důstojnosti.

Na tom nízkém stupínku společenského žebříčku, na němž mladík žil, to zřejmě nebylo vždycky snadné. Jak v takové chvíli nepomyslet, že ji hraběnka má v zásuvce skoro vždycky, a jestli s ní snad náhodou chtěla skrblit, že stačí počkat, až vyjde z bytu?

Byl to jenom bezprostřední nápad, ale v plné shodě s logikou. Tihle lidé se navzájem špehují, žárlí na sebe, okrádají se a občas se udávají. KP ani nepočítá anonymní telefonické informace těch, kdo mají potřebu ukojit touhu po pomstě.

„Kdys ji viděl naposled?“

„Předevčirem ráno.“

„Můžeš říct s určitostí, že to nebylo včera ráno?“

„Včera ráno jsem byl nemocný a nevylezl jsem z postele.“

„Co ti bylo?“

„Dva dni jsem už nesehnal žádnou šťávu.“

„Ona ti ji nedala?“

„Zapřísahala se mi, že nemá a že jí doktor nemoh nic obstarat.“

„Pohádali jste se?“

„Byli jsme oba dva ve špatné náladě.“

„Věřil jsi tomu, co říkala?“

„Ukázala mi prázdné šuple.“

„Kdy čekala doktora?“

„Nevěděla. Telefonovala mu a on jí slíbil, že k ní přijde.“

„Pak ses tam už nevrátil?“

„Ne.“

„Teď dobře poslouchej. Včera kolem páté odpoledne byla nalezena hraběnkina mrtvola. Večerní noviny už byly venku. Zpráva tedy byla otištěna až dneska ráno. No a ty jsi celou noc sháněl peníze, abys utekl do Belgie. Jaks věděl, že je hraběnka mrtvá?“

Chtěl viditelně už už odpovědět:

„Nevěděl jsem to.“

Ale jak na něm spočinul komisařův těžký pohled, rozmyslel si to.

„Šel jsem po chodníku a viděl jsem na chodníku zvědavce.“

„V kolik hodin?“

„Kolem půl sedmé.“

To byla doba, kdy Maigret byl nahoře v bytě a kdy skutečně strážník držel zevlouny dál ode dveří.

„Vyndej, co máš v kapsách.“

„To už mi nařídil inspektor Lognon.“

„Udělej to ještě jednou.“

Vytáhl z nich špinavý kapesník, dva klíče zavěšené na kroužku – jeden z nich byl od zavazadla –, nožík, peněženku, krabičku s pilulkami, náprsní tašku, zápisník a pouzdro s podkožní stříkačkou.

Maigret vzal do ruky zápisník, byl už starý, se zažloutlými stránkami, a obsahoval spoustu adres a telefonních čísel. Skoro žádná jména. Iničiály nebo křestní jména. Jméno Oskar se mezi nimi nevyskytovalo.

„Když ses dověděl, že byla hraběnka uškrcena, napadlo tě, že na tebe padne podezření?“

„Tak to chodí vždycky.“

„A tak ses rozhodl odejet do Belgie? Znáš tam někoho?“

„Byl jsem už párkrát v Bruselu.“

„Kdo ti dal peníze?“

„Jeden přítel.“

„Jaký přítel?“

„Nevím, jak se jmenuje.“

„Udělal bys líp, kdybys mi to řekl.“

„Ten doktor.“

„Doktor Bloch?“

„Ano. Nesehnal jsem nic. Byly tři hodiny ráno a začínal jsem mít strach. Nakonec jsem mu zatelefonoval z jedné hospody v Caulaincourtově ulici.“

„Cos mu řekl?“

„Že jsem hraběnkín přítel a že potřebuju za každou cenu peníze.“

„Byl hned svolný?“

„Dodal jsem, že by moh mít nepříjemnosti, kdyby mě zatkli.“

„Zkrátka a dobře jsi ho vydíral. Co ti řekl, abys k němu přišel?“

„Řek mi, abych zašel do ulice Viktora Masséa, kde bydlí, a že bude na chodníku.“

„Nic jiného jsi na něm nechtěl?“

„Dal mi taky ampulku.“

„Počítám, že sis píchnul hned někde v průjezdě? To je všechno? Kápnuls božskou?“

„Nic jiného už nevím.“

„Doktor je taky pederast?“

„Ne.“

„Jak to víš?“

Filip pokrčil rameny, jako kdyby otázka byla příliš naivní.

„Hlad nemáš?“

„Ne.“

„Žízeň?“

Mladíkovy rty se chvěly, ale to, čeho měl zapotřebí, nebylo ani jídlo, ani pití.

Maigret jakoby s námahou vstal a opět otevřel spojovací dveře. Torrence náhodou byl tady, široký a silný, s rukama řeznického učedníka. Lidé, které měl příležitost vyslýchat, byli daleci domněnky, že by to byl člověk příliš něžný.

„Pojď sem,“ řekl mu komisař. „Zavřeš se s tímhle chlapíkem a nepustíš ho, dokud ze sebe nevysype všechno, co ví.“

Nesejde na tom, jestli to bude trvat čtyřicet hodin nebo tři dny. Až budeš unavený, nech se vystřídat.“

Filip se s vyjeveným výrazem ohradil:

„Řek jsem vám všechno, co jsem věděl. To je od vás zrada...“

Potom mu hlas vyskočil jako rozzuřené ženské:

„Jste surovec!... Jste zlý!... vy... vy...“

Maigret ustoupil stranou, aby ho nechal projít, a s tlustým Torrencem na sebe mrkli. Oba muži prošli velkou kanceláří inspektorů a vešli do místnosti, které se žertem říkalo zpěvárna, přičemž Torrence neopomněl zavolat na Lapointa:

„Dáš mi přinést nahoru pivo a chlebíčky!“

Jakmile se octl sám se svými spolupracovníky, Maigret se protáhl, odfrkl a málem by byl šel otevřít okno.

„Tak co, děti?“

Všiml si pouze, že Lucas se už vrátil.

„Je zase tady, komisaři, a čeká, aby s vámi mohla mluvit.“

„Teta z Lisieux? Jak si vlastně počínala?“

„Jako stará ženská, které to dělá potěšení, když může druhé pohřbívat. K čpavku čichat nepotřebovala. Prohlédla si chladně mrtvolu od hlavy až k patě. Uprostřed prohlídky sebou škubla a zeptala se mě:

„Proč ji vyholili?“

Odpověděl jsem jí, že u nás ji nevyholovali, a to jí vyrazilo dech. Ukázala mi mateřské znamínko na chodidle.

„Vidíte! Byla bych ji poznala i bez toho.“

A když šla odtamtud, tak prohlásila, ani se mě neptala, co tomu říkám:

„Vrátím se tam s vámi. Musím mluvit s komisařem.“

Je v předsíni. Myslím, že se jí moc snadno nezbavíme.“

Malý Lapointe zvedl zrovna sluchátko, a jak se zdálo; bylo špatně slyšet.

„To je Nizza?“

Přikývl. Janvier tu nebyl. Maigret se vrátil do své kanceláře a zazvonil na sluhu, aby uvedl starou paní z Lisieux.

„Jak se zdá, chcete mi něco povědět?“

„Nevím, jestli vás to může zajímat. Cestou jsem přemýšlela. Víte, jak to tak chodí. Člověk se at' chce nebo nechce přehrabuje ve vzpomínkách. Nechtěla bych, abyste mě pokládal za nějakou klepnu.“

„Poslouchám.“

„Týká se to Anny-Marie. Řekla jsem vám dneska ráno, že odešla z Lisieux před pěti lety a že se její matka nikdy nepokusila zjistit, co se s ní stalo, což se mi, mezi námi, zdá ohavné, když jde o matku.“ Nezbyvalo než čekat. Nebylo by nic platné chtít, aby se vyjádřila rychleji.

„Samozřejmě se o tom hodně mluvilo. Lissieux je malé městečko, kde se nakonec všechno roznese. No a jedna žena, ke které mám plnou důvěru a která jezdí každý týden do Caen, kde má podíl v nějakém obchodě, se mi zapřísáhla hlavou svého manžela, že Annu-Marii krátce před jejím zmizením potkala v Caen, zrovna když to děvče vcházelo k lékaři.“

Odmlčela se s výrazem uspokojení a podívala se, že jí nejsou kladeny žádné otázky, pak si povzdychla a pokračovala:

„No a nebyl to jenom tak nějaký doktor, ale dr. Potut, porodník.“

„Jinak řečeno, vy svoji neteř podezíráte, že odešla z města proto, poněvadž byla těhotná?“

„Tak se to povídalo a lidé se ptali, kdo asi tak může být otcem.“

„Připadli na to?“

„Jmenovali leckoho, a bylo toho na vybranou až moc. Ale já jsem vždycky měla jednu takovou svou myšlenku, a právě proto jsem se za vámi vrátila. Je přece mou povinností, abych vám pomohla, ne?“

Začínala docházet k názoru, že policie není tak zvědavá, jak se tvrdívá, neboť Maigret jí vůbec nepomáhal, nepobízel ji, aby mluvila, poslouchal ji lhostejně jako starý zpovědník, podřimující za mřížkou zpovědnice.

Řekla, jako kdyby šlo o něco svrchovaně důležitého: „Anna-Marie vždycky trpěla na mandle. Každou zimu prodělávala jednu nebo několik angín a nezlepšilo se to, ani když jí mandle vytrhli. Tenkrát ten rok, vzpomínám si na to, měla moje švagrová nápad zavést ji na léčení do La Bourboule, kde jsou specializovaní na léčení krčních chorob.“

Maigret si vzpomněl na Arlettin poněkud chraptivý hlas, přičítal to tehdy pití, cigaretám a probdělým nocím. „Když odjela z Lisieux, nic na ní ještě nebylo vidět, z čehož se dá usoudit, že asi nebyla víc než ve třetím nebo ve čtvrtém měsíci. Maximálně. Tím spíš, že nosila vždycky přiléhavé šaty. No dobrá! To přesně odpovídá jejímu pobytu v La Bourboule. Přisahala bych, že právě tam našla někoho, kdo jí udělal dítě, a je pravděpodobné, že odešla potom za ním. Kdyby to byl někdo z Lisieux, byl by se postaral, aby si dala udělat potrat, nebo by byl odjel s ní.“ Maigret si pomalu zapálil dýmku. Cítil se zmožený jako po dlouhém pochodu, ale bylo to hnusem. Jako prve, když tu byl Filip, byl by šel nejraději otevřít okno.

„Vrátíte se zase tam k vám, domnívám se?“

„Dnes ne. Zůstanu pravděpodobně pár dní v Paříži, mám tu přátele, u kterých se můžu ubytovat. Nechám vám tady jejich adresu.“

Bylo to někde u Pasteurova bulváru. Adresu měla už přichystanou na rubu jedné ze svých vizitek; bylo tam i číslo telefonu.

„Můžete mi zavolat, jestliže mě budete potřebovat.“

„Děkuji vám.“

„Jsem vám kdykoliv k dispozici.“

„Nepochybuji o tom.“

Vyprovodil ji ze dveří bez jediného úsměvu, pomalu dveře zase zavřel, protáhl se, poškrábal se oběma rukama na hlavě a polohlasem povzdychl:

„Chamrad' špinavá!“

„Můžu dál, šéfe?“

Byl to Lapointe, držel v ruce list papíru a zdálo se, že je velmi vzrušen.

„Zatelefonoval jsi pro pivo?“

„Číšník od Dauphina zrovna přišel nahoru s tácem.“

Ještě ho neodnesli k Torrenceovi do kamrlíku, a tak Maigret uchopil čerstvý, vrchovatě napěněný pulčík a dlouhým lokem ho vyprázdnil.

„Co se dá dělat, zatelefonujte, aby přinesl ještě jeden.“

/7/

Lapointe řekl, ne bez špetky žárlivosti:

„Musím vám napřed vyřídit uctivý a srdečný pozdrav od malého Juliána. Zřejmě budete vědět, o koho jde.“

„On je v Nizze?“

„Před několika týdny ho tam přeložili z Limoges.“

Byl to syn jednoho starého inspektora, který s komisařem dlouho pracoval a jako penzista se uchýlil na Riviéru.

Maigret náhodou mladého Juliána nespatriil od dob, kdy ho houpával na kolenou.

„Právě jemu jsem včera večer zatelefonoval,“ pokračoval Lapointe, „a od té doby s ním jsem ve styku. Když se dověděl, že se to ptáte vy a že celkem vzato pracuje pro vás, jako kdyby do něj vjela elektřina, a byl hotov dělat zázraky. Přehraboval se celé hodiny někde na půdě policejního komisařství ve starých archívech. Je tam zřejmě spousta převázaných balíků se zprávami o případech, na které už všichni zapomněli. Je to tam naházené páté přes deváté skoro až ke stropu.“

„Našel ta akta o případu Farnheim?“

„Právě mi nadiktoval do telefonu seznam svědků, které po smrti hraběte vyslýchali. Chtěl jsem na něm hlavně, aby mi sehnal seznam sluhů, kteří byli zaměstnáni v Oáze. Přečtu vám ho:

Antonie Méjatová, devětadvacet let, komorná.

Rozálie Moncoeurová, dvačtyřicet let, kuchařka.

Marie Pinacová, třiatdvacet let, kuchyňská pomocnice.

Angelino Luppín, osmatřicet let, správce domu.

Maigret čekal, stál u okna kanceláře a díval se na padající sníh, jehož vločky začínaly řídnout. Lapointe udělal pauzu jako herec na divadle.

Oskar Bonvoisin, pětatřicet let, komorník a šofér.

„Konečně nějaký Oskar!“ poznamenal komisař. „Co se s těmi lidmi stalo, to se asi neví, co?“

„Inspektor Julián právě dostal nápad. Není v Nizze dlouho, a tak ho překvapilo, co je tam cizích boháčů, kteří se tam nastěhují na pár měsíců, najmou si dost skvělé domy a vedou luxusní život. Řekl si, že tu musí být možnost sehnat služebnictvo ze dne na den. A skutečně taky objevil zprostředkovatelnu, která je specializovaná na personál luxusních domů.“

Majitelkou je nějaká stará paní, která ji vede už přes dvacet let. Na hraběte von Farnheim ani na hraběnkou si nepamatuje. Nepamatuje si ani na Oskara Bonvoisina, ale není tomu ani rok, co opatrovala místo té kuchařce, dobře se s ní zná. Rozálie Moncoeurová pracuje dnes pro nějaké Jihoameričany, kteří mají v Nizze vilu a část roku tráví v Paříži. Mám jejich adresu, Jenská třída 132. Podle toho, co říká ta paní, jsou v téhle chvíli v Paříži.“

„O ostatních se neví nic?“

„Julián se tím dál zabývá. Chcete, abych za ní zašel, šéfe?“

Maigret málem řekl ano, jen aby Lapointovi, který hořel touhou vyslýchat starou kuchařku Farnheimových, udělal radost.

„Půjdu tam sám,“ rozhodl nakonec.

Bylo to v podstatě hlavně proto, že měl chuť nadýchat se čerstvého vzduchu, zajít si cestou na další půlčik a uniknout atmosféře své kanceláře, která mu to dopoledne připadala dusivá.

„Ty si zatím zaskočíš překontrolovat v evidenci, jestli tam u jména Bonvoisin nic není. Budeš taky muset probrat seznamy podnájmů. Zatelefonuj na jednotlivé radnice a komisařství.“

„Dobře, šéfe!“

Ubohý Lapointe! Maigret měl výčitky svědomí, ale neměl odvalu zřici se té procházky.

Než odešel, nahlédl do dveří kamrlíku, kde se Torrence zavřel s Filipem. Tlustý Torrence se sebe shodil sako, ale přesto měl na čele krůpěje potu. Filip, bílý jako papír, seděl na krajíčku židle a vypadal jako člověk, který co nevidět omdlí.

Maigret se nepotřeboval na nic ptát. Věděl, že Torrence se nevzdá a že je s to pokračovat ve výsledku třeba až do noci nebo do zítřka do rána, bude-li to třeba.

Ani ne za půl hodiny se taxík zastavil před skvělým domem na Jenské třídě a domovník v tmavé uniformě, který přišel otevřít, zavedl komisaře do haly s mramorovými sloupy.

Maigret řekl, kdo je, zeptal se, jestli v domě ještě pracuje Rozálie Moncoeurová, a domovník mu ukázal na schodiště pro služebnictvo.

„Ve třetím patře.“

Po cestě sem vypil další dva půllitry a bolest hlavy zmizela. Úzké schodiště se spirálovitě točilo a on potichu počítal patra. Zazvonil na hnědě natřené dveře. Otevřela mu tlustá žena s bílými vlasy a udiveně se na něj podívala.

„Paní Moncoeurová?“

„Copak jí chcete?“

„Chci s ní mluvit.“

„To jsem já.“

Byla zaměstnána tím, že dávala pozor na plotnu, a černovlasá žabka cpala do mlýnku na zeleninu vonnou směs.

„Nemýlím-li se, pracovala jste kdysi pro hraběte a hraběnku von Farnheim?“

„Kdo jste?“

„Kriminální policie.“

„Snad mi nechcete vykládat, že máte v úmyslu tu starou historii zase vyhrabat?“

„Ne tak docela. Víte už, že je hraběnka mrtvá?“

„To čeká každého. Ne, nevěděla jsem to.“

„Bylo to ráno v novinách.“

„Jestli si myslíte, že čtu noviny! Když panstvo dává skoro každý den večere pro patnáct až dvacet lidí!“

„Byla zavražděna.“

„No to je legrační.“

„Proč vám to připadá legrační?“

Ani ho nevybídl, aby se posadil, a dál si dělala svou práci, mluvila s ním jako s nějakým dodavatelem. Byla to zřejmě žena, která už v životě něco viděla a na kterou nikdo jen tak lehko dojem neudělá.

„Ani nevím, proč jsem to řekla. Kdo ji zabil?“

„To se ještě neví, a pokouším se to právě zjistit. Vy jste u ní zůstala i po smrti jejího manžela?“

„Jenom dva týdny. Nemohly jsme se shodnout.“

„Proč?“

Dohlížela na to, jak děvče pracuje, a občas otevřela pec, aby zalila drůbeží pečení.

„Protože to nebyla práce pro mě.“

„Chcete říct, že to nebyl dost seriózní dům?“

„Třeba. Mám svoje povolání ráda, záleží mi na tom, aby lidi sedali ke stolu v určitou hodinu a aby jakž takž věděli, co jedí. To stačí. Immo. Vyndej z ledničky ty vařený vajíčka a odděl žloutky od bílků.“

Otevřela láhev madeiry a dlouhým praménkem z ní nalila do omáčky, kterou pomalu míchala vařečkou.

„Pamatujete si na Oskara Bonvoisina?“

Podívala se na něj, jako by chtěla říci:

K tomuhle jste s tím teda mířil!

Ale mlčela.

„Slyšela jste moji otázku?“

„Nejsem hluchá.“

„Co to bylo za člověka?“

„Komorník.“

A když se pozastavil nad tónem, jakým to slovo řekla, dodala:

„Nemám komorníky ráda. Jsou to samí povaleči. Tím spíš, když jsou přitom taky ještě šoféry. Myslí si, že jsou v domě jenom oni, a chovají se hůř než pání.“

„S Bonvoisinem to tak bylo taky?“

„Nepamatuju se na jeho příjmení. Říkalo se mu vždycky Oskar.“

„Jak vypadal?“

„Krasavec, a věděl o tom. Zkrátka, některý ženský si na tenhle typ potrpí. Já k nim ale nepatřím a řekla jsem mu to taky rovnou do očí.“

„Dvořil se vám?“

„Svým způsobem.“

„Což znamená?“

„Proč se mě ptáte na tohle všechno?“

„Protože to potřebuju vědět.“

„Vy myslíte, že snad hraběnku zabil on?“

„Je to jedna z možností.“

Z těch tří vzrušoval rozhovor nejvíc Irmu, která byla okolností, že je skoro zamíchána do opravdového zločinu, natolik vzrušena, že už nevěděla, co dělá.

„No tak? Zapomnělas, že máš žlutky rozetřít?“

„Můžete mi popsat, jak vypadal?“

„Tak jak vypadal tenkrát, to ano. Ale jak vypadá dneska, nevím.“

V téže chvíli jí to blesklo v očích; Maigret si toho všiml a zeptal se s důrazem:

„Jste si tím jista? Už nikdy potom jste ho neviděla?“

„Zrovna na to myslím. Nejsem si jistá. Před několika týdny jsem šla navštívit bratra, má malou kavárnu, a na ulici jsem potkala mužského, který se mi zdál nějak povědomý. On se na mě taky pozorně podíval, jako kdyby pátral ve vzpomínkách. Pak jsem najednou měla dojem, že odvrátil hlavu a zrychlil chůzi.“

„Napadlo vás, že je to Oskar?“

„Ne hned. Teprve dodatečně se mi to tak trochu zazdalo, a teď bych skoro přísahala, že to byl on.“

„Kde je ta kavárna vašeho bratra?“

„V Caulaincourtově ulici.“

„A to bylo v některé ulici na Montmartru, když jste měla dojem, že poznáváte toho bývalého komorníka?“

„Zrovna když se zahýbá na Clichyské náměstí.“

„Teď se mi pokuste povědět, jak ten člověk vypadal.“

„Nerada dělám donašeče.“

„To je vám milejší, když vrah zůstane na svobodě?“

„Jestli zabil jenom hraběnku, tak moc zla neudělal.“

„Jestli zabil ji, zabil přinejmenším ještě jednu další, a nikde není dokázáno, že zůstane jen při tom.“

Pokřčila rameny.

„Tím hůř pro něj, že? Velký nebyl. Spíš malý. To ho hrozně štválo, a aby vypadal vyšší, nosil vysoký podpatky jako nějaká ženská. Dělal jsem si z něj kvůli tomu legraci, a to se pak na mě vždycky tak zle koukal, bez jediného slova.“

„Moc nemluvil?“

„Byl to uzavřený člověk, který nikdy neřikal, ani co dělá, ani co si myslí. Byl hodně tmavovlasý, s tuhými a hustými vlasy, který mu šly hodně nízkou do čela, a měl hustý černý obočí. Některým ženám připadalo, že má neodolatelný pohled. Mně ne. Vždycky se na vás tak upřeně podíval jako někdo, kdo je sám se sebou spokojený a myslí si, že kromě něj není na světě už nikdo a že vy jste jen kus podělaného hadru. Prosím za prominutí.“

„To nic. Jen pokračujte.“

Teď, když se už jednou rozjela, mluvila bez váhání. Nepřestávala chodit sem a tam po kuchyni plné příjemných vůní, manipulovala s kastróly a kuchyňským náčiním jako žonglér a občas pohlédla na elektrické hodiny.

„Tonička do toho spadla a byla do něj celá blázen. Marie taky.“

„To mluvíte o komorné a o kuchyňské pomocnici?“

„Ano. A ostatní, co se vystřídaly v domě před nimi, jak by smet. Byl to dům, kde služebnictvo nezůstávalo dlouho.“

Člověk nikdy nevěděl, kdo tam poroučí, jestli starý pán, nebo hraběnka. Máte představu, co chci asi tak říct? Oskar se jim vůbec nedvořil, jak vy jste se před chvilkou vyjádřil. Sotva viděl nějakou novou služku, podíval se na ni, jako kdyby ji přebíral do vlastnictví.

Potom za ní první večer zašel nahoru a věšel do pokoje, jako kdyby si to byli předem domluvili.

Ono je takových víc, co si myslí, že jim žádná nemůže odolat. Tonička se dost nabřečela.“

„Proč?“

„Protože do něj byla opravdu zamilovaná a protože jednu chvíli doufala, že si ji vezme. Ale když si odbyl svoje, odešel bez jediného slova. Druhý den si jich už nevšímal. Nikdy ani žádný zdvořilý slovíčko. Žádná pozornost. Až ho to najednou zase chytilo a zašel za nima zase nahoru.“

Přesto jich měl tolik, co jen chtěl, a nebyly to jenom služební.“

„Myslíte, že měl poměr s paní?“

„Ani ne dva dny po smrti hraběte.“

„Jak to víte?“

„Protože jsem ho viděla, jak od ní v šest ráno vychází z pokoje. To byl taky jeden z důvodů, proč jsem odešla. Když sluhové spí v panských postelích, tak to už je nadobro ámen.“

„Hrál si na pána?“

„Dělal, co se mu zachtělo. Bylo znát, že tam není už nikdo, kdo by mu mohl poroučet.“

„Nikdy vás nenapadlo, že hraběte třeba někdo zavraždil?“

„To není moje starost.“

„Napadlo vás to?“

„Copak to policii taky nenapadlo? Proč by nás byli jinak vyslýchali?“

„Byl by to mohl udělat Oskar?“

„To jsem neřekla. Ona toho byla pravděpodobně schopná zrovna tak jako on.“

„Pracovala jste dál v Nizze?“

„V Nizze a v Monte Carlu. Mám jižní podnebí ráda a v Paříži jsem jenom náhodou, protože sem jeli moji páni.“

„O hraběnce jste pak už nic neslyšela?“

„Stalo se jednou nebo dvakrát, že jsem ji viděla jít kolem, ale nechodili jsme na stejná místa.“

„A co Oskar?“
„Toho jsem tam pak nezahlídla. Nemyslím, že zůstal na Riviéře.“
„Ale domníváte se, že jste ho před několika týdny viděla. Popište mi ho.“
„Je vidět, že jste od policie. Představujete si, že když člověk někoho potká na ulici, tak nemyslí honem na nic jiného, než aby ho moh popsat.“
„Zestárl?“
„Tak jako já. Přibýlo mu patnáct let.“
„Takže teď je mu asi padesát.“
„Já jsem skoro o deset let starší. Ještě tři roky budu pracovat pro jiný a pak se odstěhuju na odpočinek, koupila jsem v Cagnes malý domek a tam už budu vařit jen to, co sním. Sázený vejce a kotlety.“
„Nepamatujete se, jak byl oblečený?“
„Tam na Clichyském náměstí?“
„Ano.“
„Spíš v tmavých šatech. Neřeknu v černých, ale v tmavých. Měl na sobě silný kabát a rukavice. Všimla jsem si zvlášť těch rukavic. Vypadal moc elegantně.“
„A vlasy?“
„Nešpacíroval uprostřed zimy s kloboukem v ruce.“
„Měl je na spáncích šedé?“
„Myslím. To mi do oka nepadlo.“
„A co tedy?“
„To, že ztloustl. Už tenkrát byl v ramenou široký. Schválně se procházel do půl těla nahý, protože byl samý sval a to dělalo na některý ženský dojem. Když ho člověk viděl oblečenýho, nebyl by řek, že je tak silný. Jestli to byl on, ten člověk, co jsem ho potkala, tak teď vypadá tak trochu jako buvol. Krk mu ztloustl a zdá se ještě menší, než byl.“
„O Toniče jste pak už nikdy neslyšela?“
„Umřela. Dost brzo potom.“
„Na co?“
„Po potratu. Tak mi to aspoň vyprávěli.“
„A Marie Pinacová?“
„Nevím; jestli to dělá ještě; naposledy, když jsem ji viděla, tak šlapala beton na korzu Alberta I. v Nizze.“
„Je to už dlouho?“
„Dva roky. Možná o něco víc.“
Jenom se ještě ze zvědavosti zeptala:
„Jak hraběnkou zavraždili?“
„Uškrtili ji.“
Neřekla nic, ale připadalo jí zřejmě, že to s Oskarovou náturou jde docela dobře dohromady.
„A kdo je tamta druhá?“
„Mladé děvče, které jste asi neznala; bylo jí teprve dvacet.“
„Děkuju za připomínku, že už jsem stará bába.“
„Tak jsem to nemyslel. Pochází z Lisieux a nic nenasvědčuje tomu, že by byla někdy žila na Jihu. Vím jedině, že jednou zajela do La Bourboule.“
„To je u Mont-Dore?“
„Ano, v Auvergni.“
Podívala se najednou na Maigretu pohledem, z něhož bylo možno vyčíst, že ji napadá nějaká souvislost.
„Když už jsem si s tím donášením začala...“ zamumlala. „Oskar pocházel z Auvergne. Nevím přesně odkud, ale na jeho přízvuku to bylo znát, a když jsem ho chtěla naštvat, říkala jsem mu, že šišlá jako horák. Vždycky celý zesinal. Ale jestli vám to nevadí, tak bych teďka byla radši, abyste vypad, protože naši budou za půl hodiny obědvat a potřebuju mít kuchyň volnou.“
„Možná že za vámi ještě zajdu.“
„No, když nebudete nepříjemnější než dneska... Jak se jmenujete?“
„Maigret.“
Viděl, jak sebou žabka škubla, zřejmě četla noviny, ale kuchařka o něm určitě nikdy neslyšela.
„No to se snadno pamatuje. Počkejte! Abych to s tím Oskarem už skončila, je teď přibližně asi tak silný jako vy, ale o hlavu menší. Umíte si to představit?“
„Děkuju vám.“
„Za málo. Jenom bych radši, jestli ho zatknete, abyste mě za svědka nevolali. Páni to nikdy nevidí rádi. A advokáti člověku dávají spoustu otázek, aby vás nějak zesměšlili. Zažila jsem to jednou a zařekla jsem se, že se víckrát nedám nachytat. Se mnou teda nepočítejte.“
Klidně za ním zavřela dveře, a než našel taxíka, Maigret musel projít celou ulici. Místo aby se dal zavést na Zlatnické nábreží, zastavil se na oběd doma. Přišel na KP asi o půl třetí a mezitím už úplně přestalo sněžit, ulice byly nyní pokryté tenkou vrstvou černavého kluzkého bláta.
Když otevřel dveře kamrlíku, pokojík byl modrý kouřem a v popelníku bylo asi dvacet nedopalků. Vykouřil je Torrence, protože Filip byl nekuřák. Na tácu ležely zbytky chlebiček a pět prázdných sklenic od piva.
„Šel bys na chvilku ke mně?“
Jakmile se octl ve vedlejší kanceláři, Torrence si osušil obličej, vydechl si a povzdychl:

„Ten chlap mě utahá. Je měkký jako kus hadru a člověk se mu nemůže nijak dostat na kobytku. Dvakrát jsem si už myslel, že začne mluvit. Jsem si jistý, že něco tají. Vždycky se zdá, že už je s odporem v koncích. Prosí pohledem o milost. Pak se ale v poslední vteřině vzpamatuje a zase přísahá, že nic neví. Je mi z něj nanic. Před chvílí mě dohnal tak daleko, že jsem mu cáknul jednu přes hubu. Víte, co udělal?“

Maigret mlčel.

„Chytil se za tvář a začal fňukat, jako kdyby měl před sebou druhýho takovýho buzeranta, jako je sám:

„Vy jste zlý!“

Nesmím se už dát strhnout, vsadil bych se, že se tím vzrušuje.“ Maigret se nemohl ubránit, aby se neusmál.

„Mám pokračovat?“

„Ještě to zkus. Za chvíli vyzkoušíme možná něco jiného. Jedl něco?“

„Ponimral se v jednom chlebičku, s malíčkem ve vzduchu. „Je znát, že mu morfiu chybí. Kdybych mu ho mohl slíbit, možná že by přiznal barvu. V brigádě narkotik ho snad mají?“

„Promluvím o tom se šéfem. Ale teď nic nedělej. Jen ho ještě trochu zmáčkni.“

Torrence se rozhlédl po známém prostředí kanceláře, a než se znovu vnořil do deprimujícího ovzduší kamrlíku, ještě jednou se zhluboka nadýchl.

„Něco nového, Lapointe?“

Ten se od rána takřka nehnul od telefonu a spokojil se jako Torrence chlebičkem a sklenicí piva.

„Tucet Bonvoisinů, ale Oskar Bonvoisin žádný.“

„Pokus se dostat na drát La Bourboule. Třeba budeš mít víc štěstí.“

„Něčeho jste se dohmát?“

„Možná.“

„Ta kuchařka?“

„Myslí, že se s ním potkala nedávno v Paříži, a co je ještě zajímavější, na Montmartru.“

„Proč zrovna La Bourboule?“

„Především proto, že je z Auvergne, a pak proto, že tam Arletta, jak se zdá, před pěti lety navázala důležitou známost.“ Maigret si nedělal velké naděje.

„Longnon o sobě nedal vědět?“

Zavolal sám na komisařství v La Rochefoucauldově ulici, ale inspektor Lognon se tam zastavil jen na okamžik.

„Řekl, že pracuje pro vás a že bude celý den pryč.“

Maigret strávil čtvrt hodiny tím, že se procházel křížem krážem po kanceláři a kouřil dýmku. Pak se zřejmě k něčemu odhodlal a zamířil ke kanceláři ředitele KP.

„Co nového, Maigrete? Dneska ráno jste nepřišel k raportu?“

„Spal jsem,“ přiznal se prostě.

„Četl jste noviny? Teď zrovna vyšly.“

Mávl rukou, aby naznačil, že ho to nezajímá.

„Kladou otázku, jestli se vyskytnou případy dalších uškrcených žen.“

„Myslím, že ne.“

„Proč?“

„Protože ten, kdo zabil hraběnku a Arlettu, není žádný maniak. Je to naopak chlap, který výborně ví, co udělal.“

„Zjistili jste jeho totožnost?“

„Možná. Je to pravděpodobné.“

„Počítáte s tím, že ho dneska zatknete?“

„Bylo by potřeba vědět, kde bydlí, a o tom nemám sebemenší představu. Je víc než pravděpodobné, že je to někde na Montmartru. Další oběť by se mohla vyskytnout jen v jediném případě.“

„A to?“

„Jestli Arletta ještě někomu něco řekla. Jestli se například svěřila některé své kamarádce z Picratt Baru, Betty nebo Táně.“

„Vyslýchali jste je?“

„Mlčí. Majitel Fred mlčí. Cvrček mlčí. A ten zatracený neřád Filip mlčí taky, přestože výslech pokračuje už od rána. No a tenhle ten něco ví, dal bych za to ruku do ohně. Pravidelně hraběnku navštěvoval. Právě ona ho zásobovala morfiem.“

„Kde si ho opatřovala?“

„Prostřednictvím svého lékaře.“

„Zatkli jste ho?“

„Ještě ne. To je věc brigády narkotik. Už hodinu si kladu otázku, jestli mám jednu věc riskovat, nebo ne.“

„Jakou věc?“

„To, že budu mít na krku další mrtvolu. Právě v téhle věci vás chci požádat o radu. Nepochybuju o tom, že normálními prostředky se tomu Bonvoisinovi, který je pravděpodobně vrahem obou žen, nakonec taky dostaneme na kobytku. Ale může to trvat pár dní nebo týdnů. Je to víc otázka náhody než něčeho jiného. A jestli se moc nemýlím, chlap je to mazaný. Než mu dáme želízka, mohlo by se stát, že odstraní jednu nebo několik osob, které toho moc vědí.“

„Jaké riziko máte chuť podstoupit?“

„Něfekl jsem, že mám chuť.“

Ředitel se usmál.

„Vyjádřete se.“

„Jestli Filip něco ví, jak já jsem o tom přesvědčen, Oskar je v téhle chvíli jistě znepokojený. Stačí, když řeknu

novinářům, že jsme ho několik hodin bezvysledně vyslýchali, a pak ho pustím.“

„Začínám chápat.“

„První možnost je, že se Filip poženě k Oskarovi, ale s tím moc nepočítám. Ledaže by to byl pro něj jediný prostředek, jak si opatřit drogu, začíná jí mít hrozně zapotřebí.“

„Druhá možnost?“ Šéf už uhodl.

„Pochopil jste ji. Na narkomana se není možno spolehnout. Filip nic neřekl, ale to neznamená, že bude i dál mlčet, a Oskar to ví.“

„A pokusí se ho odstranit.“

„No právě! Nechtěl jsem to zkusit, dokud o tom s vámi nepromluví.“

„Myslíte, že dokážete zabránit, aby ho neoddělal?“

„Mám v úmyslu udělat všechna bezpečnostní opatření. Bonvoisin není člověk, který by použil revolveru. To nadělá moc hluku a on, jak se zdá, hluk nemiluje.“

„Kdy máte v úmyslu svědka pustit?“

„Až se setmí. Bude pak snadnější, nenápadně ho sledovat. Pošlu za ním tolik mužů, kolik bude třeba. A jestli se stane nějaký malér, říkám si, že to velká škoda nebude.“

„Byl bych radší, kdyby se nestal.“

„Já taky.“

Chvilí oba mlčeli. Nakonec ředitel KP jenom povzdychl:

„Je to váš případ, Maigrete. Hodně zdaru.“

„Měl jste pravdu, komisaři.“

„Tak vyprávěj!“

Lapointe byl tak šťasten, že hraje významnou úlohu v nějakém pátrání, až kvůli tomu skoro zapomínal na Arlettinu smrt. „Dostal jsem informaci hned. Oskar Bonvoisin se narodil v Mont-Dore, jeho otec tam byl vrátným v hotelu a matka pokojskou v stejném podniku. On sám tam začal jako hotelový poslíček. Pak z kraje odešel a vrátil se až před nějakými deseti lety; koupil si tam vilku, ne v Mont-Dore, ale hned vedle, v La Bourboule.“

„Bydlí tam nastálo?“

„Ne. Tráví tam část léta a občas pár dní v zimě.“

„Ženatý není?“

„Pořád svobodný. Jeho matka je ještě naživu.“

„Bydlí v synově vilce?“

„Ne. Má ve městě malý byt. Lidé soudí, že ji podporuje. Domnívají se, že vydělal dost peněz a že má v Paříži znamenité postavení.“

„Popis?“

„Odpovídá.“

„Máš chuť být pověřen důvěrným úkolem?“

„Dobře víte, že ano, šéfe.“

„I když je to dost nebezpečné a když budeš mít velkou zodpovědnost?“

Láska k Arlettě se v něm zřejmě vzedmula horkou vlnou, neboť řekl s trochu nadměrným zápalem:

„Nesejde mi na tom, když budu zabít.“

„Dobrá! O tohle nejde, ale budeš muset zabránit, aby nebyl zabít někdo jiný. K tomu je nezbytné, abys nevypadal jako policejní inspektor.“

„Vy myslíte, že tak vypadám?“

„Zastav se v šatně. Vyber si oděv nezaměstnaného flákače, který hledá práci a kouká, aby žádnou nenašel. Vezmi si spíš čepici než klobouk. Hlavně nic přehnaného.“

Janvierovi, který se mezitím vrátil, dal přibližně stejné pokyny.

„Koukej, aby v tobě viděli úředníka, který se vrací ze zaměstnání.“

Pak vybral dva inspektory, které Filip ještě neviděl.

Shromáždil je všechny čtyři ve své kanceláři a nad plánem Montmartru jim vysvětlil, co od nich očekává.

Rychle se stmívalo. Na nábřeží a na bulváru Saint-Michel rozsvítili světla.

Maigret zaváhal, nemá-li počkat, až nastane noc, ale bylo by pak nesnadnější sledovat Filipa opuštěnými ulicemi, aby nevzbudil jeho pozornost, a zvláště aby nevzbudil pozornost Bonvoisinovu.

„Šel bys na chvíli sem, Torrenci?“

Ten vybuchl:

„Už se vzdám. Z toho chlapa se mi dělá nanic. Ať to zkusí někdo jiný, jestli na to má žaludek, ale já...“

„Za pět minut skončíš.“

„Pustíme ho?“

„Jakmile bude venku páté vydání novin.“

„Co s ním mají co dělat noviny?“

„Přinesou zprávu; že byl několik hodin bezvysledně vyslýchán.“

„Chápu.“

„Ještě ho trochu zmáčkneš. Pak mu nasadiš klobouk na hlavu a vyhoď ho ven, řekneš mu, že se musí jenom slušně chovat.“

„Stříkačku mu mám vrátit?“

„Stříkačku i peníze.“

Torrence se podíval na čtyři čekající inspektory.

„To kvůli tomu se ohodili jako o masopustu?“

Jeden z mužů šel sehnat taxík a v něm se schoval kousek od vchodu KP. Ostatní zaujali příhodná postavení.

Maigret měl ještě čas spojit se s brigádou narkotik a s komisařstvím v La Rochefoucauldově ulici.

Dveřmi kamrlíku, které nechal Torrence schválně pootevřené, bylo slyšet jeho hřímavý hlas; hulákal na celé kolo, řval Filipovi do obličeje všechno, co si o něm myslel.

„Ani pinzetou bych se tě nedotknul, rozumíš? Měl bych strach, že z toho budeš mít požitek. A teď mi nezbude, než abych dal kancelář vydezinfikovat. Vezmi si ten svůj hadr, co nosíš místo kabátu. Nasaď si klobouk.“

„Chcete říct, že můžu odejít?“

„Říkám ti, že už mám pohledu na tebe dost, že ho máme všichni dost. Máme toho plné zuby, rozumíš? Seber si svoje svinstvo a zmiz, neřáde!“

„Nemusíte se do mě tak navážet.“

„Já se do tebe nenavážím.“

„Křičíte na mě...“

„Vypadni odtud!“

„Už jdu... Už jdu... Děkuju vám.“

Nějaké dveře se otevřely a s prasknutím se zase zavřely. Chodba KP byla v té chvíli prázdná, jen dvě nebo tři osoby čekaly v špatně osvětlené předsíni.

Filipova silueta se ostře rýsovala v poletujícím prachu a vypadala tam na konci dlouhé chodby jako hmyz, který hledá východ. Maigret, který ho sledoval úzkou škvírou pootevřených dveří, konečně spatřil, jak mizí na schodech.

Srdce měl přece jenom trochu sevřené. Zavřel dveře a obrátil se k Torrenceovi, který ze sebe strásal napětí jako herec vracející se do své lóže. Torrence dobře postříhl, že je komisař znepokojený a plný starostí.

„Myslíte, že ho Oskar oddělá?“

„Doufám, že se ho pokusí dostat, ale že se mu to nepovede.“

„Jeho první starost bude vrhnout se tam, kde si bude myslet, že může sehnat morfium.“

„Ano.“

„Vy víte kam?“

„K doktoru Blochovi.“

„Dá mu ho?“

„Vzkázal jsem mu, že mu ho dát nesmí, a neodváží se neposlechnout.“

„Tak co tedy?“

„Nevím. Jdu na Móontmartre. Chlapci vědí, kde mě zastihnou. Ty zůstaneš tady. Kdyby něco bylo, zatelefonuj mi do Picratt Baru.“

„Jinak řečeno, zase se budu cpát chlebičkama. To nic. Jen když přitom nemusím mít před sebou toho buzeranta!“

Maigret si navlékl kabát a nasadil si klobouk; na psacím stole vybral dvě vychladlé dýmky a strčil si je do kapes.

Než zavolal na taxík, aby ho zavezl do ulice Pigalle, zastavil se napřed ještě u Dauphina a vypil skleničku ostré.

Kocovina zmizela, ale začínal mít předtuchu, že ho takhle zítra ráno čeká nanovo.

/8/

Arlettiny fotografie konečně vyndali z výlohy. Nahrazovalo ji jiné děvče, které mělo předvádět totéž číslo, a možná i v šatech, které nosila ona, ale Betty měla pravdu, byla to nesnadná úloha, nebylo nic platné, že děvče bylo mladé a kypré, pravděpodobně dost hezké, v gestu, kterým ze sebe stahovalo šaty, bylo i na fotografii něco urážlivě vulgárního; člověk musel myslet na všelijaké obscénní pohlednice a tak trochu taky na všelijaké ty špatně namalované nahotiny, které se krouť na plátně jarmarečních bud.

Stačilo, aby Maigret vzal za kliku. Jedna lampa byla rozsvícena nad barovým pultem, druhá vzadu v sále a mezi oběma se táhl dlouhý pás šera. A Fred, v bílém svetru s ohnutým límcem, s velkými kostěnými brýlemi na očích, četl zrovna vzadu večerník.

Byl tak malý, že Alfonsiovi museli přes den používat lokál jako jídelnu a obývací pokoj. Před obědem sem asi tu a tam někdo zašel – spíš přítel než host – vypít skleničku u barového pultu.

Fred se přes brýle podíval na Maigreta, který kráčel k němu, ale nevstal, podal mu jen svou tlustou pracku a kývl na něj, aby si sedl.

„Však jsem si to myslel, že přijdete,“ řekl.

Nevysvětlil proč. Maigret se ho na to neptal. Fred dočetl zprávu o probíhajícím vyšetřování, odložil brýle a zeptal se:

„Čím vám posloužím? Koňak?“

Šel nalít dvě skleničky a se spokojeným povzdechem se zase posadil, jako člověk, který je rád, že je doma. Oba slyšeli nad hlavou kroky.

„Vaše žena je nahoře?“ zeptal se komisař.

„Dává zrovna té nové lekci.“

Maigret se ani neusmál při představě, jak tlustá Róza předvádí děvčeti striptýzové svlékání.

„Vás to nezajímá?“ zeptal se Freda. Ten pokrčil rameny.

„Je to hezká žabka. Má prsa krásnější než Arletta a svěžejší kůži. Ale není to ono.“

„Proč jste se mi pokusil namluvit, že jste s Arlettou měl něco jenom v kuchyni?“

Nezdálo se, že by ho to přivedlo do rozpaků.

„Vy jste vyslyšeli majitele hotelů? Musel jsem vám to tak říct, kvůli ženě. Byla by z toho měla zbytečný trápení. Má pořád dojem, že ji jednoho krásného dne nechám kvůli nějaký mladší.“

„Kvůli Arlettě byste ji nebyl nechal?“

Fred se Maigretovi podíval zpřímá do tváře. „Kdyby ta to na mně byla chtěla, tak ano.“

„Byl jste do ní zamilovaný?“

„Říkejte tomu, jak chcete. Měl jsem v životě stovky žen, možná tisíce. Nikdy jsem se nenamáhal spočítat to. Ale nepoznal jsem ani jednu takovou jako ona.“

„Navrhl jste jí, aby šla žít s vámi?“

„Naznačil jsem jí, že bych nebyl proti tomu a že by to pro ni nebylo nevýhodný.“

„Odmítla?“

Fred povzdechl a lokl si koňaku, který napřed prohlédl ve sklenice proti světlu.

„Kdyby byla neodmítla, byla by pravděpodobně ještě naživu. Víte zrovna tak jako já, že někoho měla. Čím ji držel, to se mi nepodařilo zjistit.“

„Zkoušel jste to?“

„Dokonce jsem ji jednou i sledoval.“

„Bezvýsledně?“

„Byla mazanější než já. Co to máte za lubem s tím buzerantem?“

„Vy Filipa znáte?“

„Ne. Ale takových, jako je on, pár znám. Občas sem některý z nich zabrousí, ale takovýchle hosty radši nevidím.

Myslíte, že to přinese nějaký výsledek?“

Teď zas Maigret odpověděl mlčením. Fred zřejmě pochopil co a jak. Byl skoro od fochu. Jeden i druhý pracovali se stejným materiálem, jenom různým způsobem a každý z jiných důvodů.

„Pokud jde o Arlettu, některé věci jste mi neřekl,“ prohodil komisař mírně.

„Vy jste uhodl, co to bylo?“

„Uhodl jsem, co to asi tak mohlo být.“

„No, využiju toho, že je žena nahoře. I když je ta žabka mrtvá, přece jen o ní před Rózou radši moc nemluví. Myslím si v podstatě, mezi náma řečeno, že od ní neodejdu nikdy. Tolik jsme si jeden na druhého zvykli, že bych se bez ní nemoh obejít, I kdybych byl uplách s Arlettou, je pravděpodobný, že bych se byl vrátil.“

Bylo slyšet zvonit telefon. Kabina tu nebyla. Telefon byl v umývárně vedle záchodů a Maigret tam zamířil se slovy:

„To je pro mě.“

Nemýlil se. Byl to Lapointe.

„Měl jste pravdu, šéfe. Namířil si to rovnou k doktoru Blochovi. Jel autobusem. Zůstal nahoře jen pár minut a vyšel o něco bledší. Teď jde směrem k Blancheovu náměstí.“

„Všechno klapě?“

„Všechno klapě. Nemějte strach.“

Maigret si šel sednout a Fred se ho na nic neptal.

„Mluvil jste o Arlettě.“

„Vždycky jsem tušil, že je to holka ze slušný rodiny, která utekla z domova ze vzdoru. Abych řekl pravdu, právě Róza mě první upozornila na některý maličkosti, kterým já jsem nevěnoval pozornost. Měl jsem ji taky v podezření, že je mladší, než tvrdí. Nejspíš si vyměnila legitimaci s nějakou starší kamarádkou.“

Fred mluvil pomalu, jako člověk, který se probírá v příjemných vzpomínkách, a před nimi se jako tunel táhla dlouhá a úzká prostora zešedělého baru, kde se docela na konci, vedle dveří, leskl ve světle lampy mahagonový barový pult.

„Není to snadný, vysvětlit vám, co mám na mysli. Jsou holky, který mají, pokud jde o milování, vrozený instinkt, a znal jsem panny, který byly nešťastnější než starý profesionálky. S Arlettou to bylo jiný.

Nevím, co to bylo za chlapa, ten co ji zaučil, ale smekám před ním klobouk. Vyznám se v tom, už jsem vám to řekl, a když prohlásím, že jsem se nikdy nesetkal s ženskou jako ona, můžete mi věřit.

Nejenom že ji všechno naučil, ale zjistil jsem, že jsou finty, který jsem ani sám neznal. V mém věku, představte si to. A jaký jsem já ved život! Byl jsem z toho pať.

A dělala to pro požitek, dal bych za to ruku do ohně. Nejenom to, že s kdekým spala, ale i to svoje číslo, který jste bohužel neviděl.

Znal jsem pětáctiletý nebo čtyřicetiletý ženský, většinou nějak praštěný, který bavilo dráždit mužský. Znal jsem žáby, který do toho šly s vervou. Ale nikdy to nebylo to, co s ní. Nikdy do toho nešly s takovouhle zběsilostí.

Nepověděl jsem vám to dost jasně, uvědomuju si to, ale to, co mám na mysli, se nedá přesně vysvětlit.

Vyptával jste se mě na nějakýho Oskara. Nevím, jestli existuje. Nevím, kdo to je. Ale jistý je, že Arlettu měl někdo v rukou a že to s ní uměl dobře.

Myslíte, že ho najednou začala mít dost a že ho chtěla prásknout?“

„Když přišla v ty čtyři hodiny ráno na komisařství v La Rochefoucauldově ulici, věděla každopádně, že bude spáchán zločin a že jde o nějakou hraběnku.“

„Proč vyprávěla, že se to dověděla tady, že vyslechla rozhovor nějakých dvou chlapů?“

„Především byla opilá. Pravděpodobně se odhodlala k tomu kroku právě proto, že měla v hlavě.“

„Anebo se opila, aby to měla odvahu udělat?“

„Říkám si,“ zamumlal Maigret, „jestli to její chování vůči mladému Albertovi...“

„Řekněte mi, slyšel jsem, že je to jeden z vašich inspektorů.“

„Já jsem to taky nevěděl. Byl doopravdy zamilovaný.“

„To jsem si všim.“

„Neexistuje žena, která by v sobě neměla trochu romantiky. Přemlouval ji, aby změnila způsob života. Kdyby byla

chtěla, mohla dosáhnout toho, aby si ji vzal.“

„Vy myslíte, že tohleto jí toho jejího Oskara zhnusilo?“

„V každém případě se pokusila vzepřít se a zašla na komisařství. Jenomže toho nechtěla ještě moc povědět. Ponechala mu šanci, aby se z toho dostal, uvedla jen dost neurčitý popis a křestní jméno.“

„Stejně je to ale krysařina, nemyslíte?“

„Možná že když se pak octla tváří v tvář policii, tak toho začala litovat. Byla překvapena, že ji zadrželi, že ji posílají na Zlatnické nábřeží, a přitom měla čas, aby se jí šampaňské vykouřilo z hlavy. A tak mluvila najednou mnohem míň přesně a málem by byla prohlásila, že to povídala jen tak do větru.“

„Ano, to je typicky ženský,“ souhlasil Fred. „Jenom si říkám, jak se to ten chlap moh dovědět. Protože v Loretánské ulici byl dřív než ona a čekal na ni.“

Maigret se beze slova zadíval na svou dýmku.

„Vsadím se,“ pokračoval Fred, „že jste si představoval, že ho znám a že nechci nic říct.“

„Možná.“

„Dokonce vás jednu chvíli napadlo, že jsem to já.“

Ted' se usmál zas Maigret.

„Říkal jsem si,“ dodal majitel Picratt Baru, „jestli snad ta žába nepodala schválně popis, který trochu odpovídá tomu, jak vypadám já. Třeba právě proto, že ten její chlap je úplně jiný.“

„Ne. Ten popis sedí.“

„Vy toho chlapa znáte?“

„Jmenuje se Oskar Bonvoisin.“

Fred ani nehnul brvou. Jméno mu zřejmě nic neříkalo.

„Je to kabráček!“ utrousil. „Ať je to, kdo chce, klobouk dolů před ním. Myslil jsem, že znám Montmartre jako své boty.“

Mluvil jsem o tom s Cvrčkem, který prošmejdí kde co. Arletta u mě pracovala dva roky. Bydlí pár set metrů odtud. Jak jsem se vám přiznal, stalo se, že jsem ji i sledoval, protože mě ta záhada dráždila. Nepřipadá vám to zvláštní, že se o tom chlapovi vůbec nic neví?“

Plácl do novin rozložených na stole.

„Chodil taky k tý starý bláznivý hraběnce. Ženský jako ona nezůstanou nepovšimnutý. Patří k prostředí, který je samo pro sebe a kde se všichni víceméně znají. No a vaši lidi, jak se zdá, o něm nevědí o nic víc než já. Lognon se tu před chvilkou zastavil a pokoušel se tahat ze mě rozumy, ale nebylo co vytáhnout.“

Znovu telefon.

„To jste vy, komisaři? Jsem na Clichyském bulváru. Zrovna vešel do hospody na rohu Lepicovy ulice a obchází stoly, jako kdyby někoho hledal. Vypadal zklamaně. Vedle je ještě jedna hospoda a napřed tam přitiskl nos na sklo. Pak vešel dovnitř a namířil si to na toalety. Janvier tam šel za ním a vyslyšel paní Pipiovou. Filip se jí prý vypytl, jestli tam nějaký Bernard nenechal pro něj vzkaz.“

„Řekla, kdo je ten Bernard?“

„Tvrdí, že prý neví, o koho jde.“

Zřejmě o nějakého šmelináře s narkotiky.

„Ted' jde směrem ke Clichyskému náměstí.“

Maigret sotva zavěsil a už telefon zvonil znovu, a tentokrát se ozval hlas Torrenceův.

„Heleďte, šéfe, když jsem vešel do kamrlíku, abych tam vyvětral, zakopl jsem tam o zavazadlo toho našeho Filipa.“

Nevzpomněli jsme na to, aby se mu vrátilo. Myslíte, že si pro něj přijde?“

„Dokud nesežene drogu, tak ne.“

Když se Maigret vrátil do sálu, paní Róza a mladá žena, která vystřídal Arlettu, stály spolu uprostřed taneční plochy.

Fred si přesedl a uvelebil se v jednom z boxů jako nějaký host. Kývl na Maigreta, aby si taky sedl.

„Ještě jednou!“ zavolal a mrkl na něj.

Mladíčka žena měla světlé vlasy, celé nakudmacené, a pleť růžovou jako batole nebo jako holka z venkova. Venkovské děvče připomínala i tím kyprým tělem a naivním pohledem.

„Mám začít?“ zeptala se.

Šlo to bez hudby a bez reflektorů. Fred rozsvítil navíc jenom lampu nad taneční plochou. Začal pobrukovat melodii, při které se Arletta obvykle svlékala, a rukou k tomu dával takt.

A Róza, když napřed řekla Maigretovi dobrý den, vysvětlovala děvčeti posuňky, co má dělat.

Ta neobratně předvedla něco, co mělo být tanečním krokem, přičemž co možná nejvíc vrtěla tělem, a s rafinovanou pomalostí si pak začala rozpínat dlouhou černou róbu, kterou měla na sobě, upravenou tak, aby jí přiléhala k tělu.

Pohled, který Fred vrhl na komisaře, byl výmluvný. Ani jeden, ani druhý se nesmáli, a snažili se taky, aby se neusmívali. Ze šatů se vynořila ramena, pak prs, a člověk byl celý překvapený, že tento prs vidí nahý v téhle atmosféře. Róza naznačovala rukou, že se má na chvilku zastavit, a dívka visela na této ruce pohledem.

„Obejít parket kolem dokola...“ velel Fred a hned zase začal prozpěvovat. „Ne tak rychle... Tra la la la... Dobře...“

A Rózina ruka velela:

Druhý prs...

Terče bradavek byly velké a růžové. Šaty klouzaly níž a níž, odkryly stín pupíku, a nakonec je děvče s neobratným gestem nechalo úplně spadnout a zůstalo stát uprostřed taneční plochy nahé, přikrývající si oběma rukama ohanbí.

„Pro dnešek to půjde,“ povzdechl Fred. „Můžeš se jít zase oblíknout, broučku.“

Sebrala šaty a zamířila ke kuchyni. Róza k nim na chvíli přisedla.

„Musejí se s tím spokojit! Nic lepšího z ní nemůžu dostat. Dělá to, jako kdyby pila hrnek kafe. Je to od vás hezké, že jste

se na nás přišel podívat, pane komisaři.“

Mluvila upřímně, opravdu myslila to, co říkala.

„Myslíte, že vraha najdete?“

„Pan Maigret doufá, že ho dopadne ještě dneska v noci,“ oznámil její manžel.

Podívala se na ně na oba a měla dojem, že by překážela, a tak rovněž zamířila ke kuchyni, se slovy:

„Půjdu přichystat něco k jídlu. Vezmete si kousek s námi, pane komisaři?“

Neřekl ne. Neměl o tom ještě představu. Vybral si Picratt Bar jako strategické místo a taky trochu proto, že se tu cítil dobře. Cožpak by se byl, vzato kolem a kolem, malý Lapointe zamiloval do Arletty, být to v jiném ovzduší, než je tohle? Fred šel zhasnout lampy nad taneční plochou. Slyšeli, jak nad jejich hlavami mladá žena přechází sem a tam. Pak sešla dolů a zaběhla do kuchyně za Rózou.

„Co jsme to říkali?“

„Mluvili jsme o Oskarovi.“

„Hotely jste prošli všechny, že?“

Nemusel se ani namáhat s odpovědí.

„A v bytě Ariettu taky nenavštěvoval?“

Dospěli k témuž bodu, protože oba dva to tady kolem znali a znali i život, jaký se tu vede.

Jestliže Oskar a Arletta byli v úzkých stycích, museli se někde scházet.

„Sem jí nikdy nikdo netelefonoval?“ zeptal se Maigret.

„Nevěnoval jsem tomu pozornost, ale kdyby se to bylo stávalo často, byl bych si toho všim.“

Nu a ve svém bytě telefon neměla. Podle domovnice pánské návštěvy nemívala, a tahle domovnice byla spolehlivá, což se o domovnici v ulici Viktora Masséa říci nedalo.

Lapointe probral seznamy pronajímaných pokojů. Janvier je obešel a udělal to svědomitě, protože přišel na stopu také Fredovi. Už uplynulo víc než čtyřicet hodin od chvíle, kdy se Arlettina fotografie objevila v novinách, a nikdo ještě neohlásil, že by ji byl vídal kamkoli pravidelně vcházet.

„To, co jsem řekl, platí: ten chlap je kabrňák!“

Z toho, jak Fred vraštil obočí, bylo vidět, že má tutěž myšlenku jako komisař: ten slavný Oskar nezapadá celkem vzato do obvyklých příhrádek. Všechno nasvědčovalo tomu, že bydlí tady ve zdejší čtvrti, ale přesto k ní nepatří.

Nadarmo se pokoušeli někam ho zařadit, představit si, jaký asi vede život.

Pokud se dalo soudit, je to samotář, a právě to na ně na oba dělalo dojem.

„Myslíte, že se pokusí Filipa oddělat?“

„Do zítřka do rána to budeme vědět.“

„Zastavil jsem se před chvílí ve vinárně v Douaiské ulici. Jsem tam s nima jedna ruka. Myslím, že nikdo nezná zdejší čtvrť tak, jako tyhle lidi. Mají hosty všeho druhu, podle toho, v kterou je to dobu. No, a jsou taky vedle.“

„Přesto se s ním ale Arletta někde scházela.“

„U něj v bytě?“

Maigret by na to byl dal krk, že ne. Bylo to možná trochu směšné. Právě proto, že se o Oskarovi skoro nic nevědělo, narůstal do děsivých rozměrů. Člověk nakonec na sebe chť nechť nechal zapůsobit tajemství, jež ho obklopovalo, a možná že mu přisuzoval víc inteligence, než kolik jí skutečně měl.

Bylo to s ním jako se stíny, ty taky vždycky působí hrozivěji než skutečnost, kterou obrážejí.

Byl to koneckonců jenom člověk, člověk z masa a kostí, někdejší šofér a komorník, který si odjakživa potrpěl na ženy.

V reálném světě ho bylo možno vidět naposledy v Nizze. Pravděpodobně on udělal dítě komorné, té Toničce

Méjatové, kterou to stálo život, a zrovna tak spal i s Marií Pinacovou, která dneska šlape beton.

Pak o pár let později koupí vilu poblíž místa, kde se narodil, a to je ovšem typická reakce člověka, který pochází z nízkého prostředí a najednou se dostane k penězům. Vrátil se na místa, kde vyrostl, aby mohl nově nabytý majetek stavět na obdiv před očima těch, kdo znali jeho ubohé životní poměry.

„To jste vy, šéfe?“

Zase telefon. Obvyklá otázka. Lapointe měl za úkol dělat spojeku.

„Telefonuju vám z hospůdky na náměstí Constantina Pecqueura. Vešel do jednoho domu v Caulaincourtově ulici a vystoupil do pátého patra. Zaklepal tam na dveře, ale nedostal odpověď.“

„Co říká domovnice?“

„V bytě bydlí nějaký malíř, takový nějaký bohém. Domovnice neví, jestli si píchá, ale tvrdí, že vypadá často dost divně. Filipa za ním viděla chodit nahoru už dřív. Stávalo se, že tam i přespal.“

„Pederast?“

„Pravděpodobně. Ona myslí, že tyhle věci neexistují, ale s nějakou ženou toho svého nájemníka nikdy neviděla.“

„Co teď Filip dělá?“

„Zahnul doprava a namířil si to k Sacré-Coeur.“

„Nezdá se, že by ho někdo sledoval?“

„Kromě nás nikdo. Všechno klope. Teď začíná pršet a je pořádně zima. Kdybych to byl věděl, byl bych si navlékl svetr.“

Paní Róza prostřela zatím na stůl červeně kostkovaný ubrus a uprostřed se kouřilo z mísy s polévkou; bylo prostřeno pro čtyři osoby; děvče, oblečené teď v modrém mariňáckém kostýmu a vyhlížející jako malá žabka, jí pomáhalo prostírat, a člověk si těžko dokázal představit, že pár minut předtím stála uprostřed parketu nahá.

„Dost by mě udivovalo, že by sem vůbec nikdy ani nepřišel,“ řekl Maigret.

„Podívat se na ni?“

„Byla koneckonců jeho žačkou. Jestlipak asi žárlil?“

To byla otázka, na kterou Fred mohl bezpochyby dát kompetentnější odpověď než on, neboť ten taky mívával ženy, které spaly s jinými, ba dokonce je i nutil, aby spaly s jinými, a znal tedy city, jaké asi tak v člověku mohou probouzet.

„Rozhodně nežárlil na ty, s kterými se setkávala tady,“ řekl.

„Myslíte?“

„Chápejte, měl zřejmě pocit, že si jí může být jistý. Byl přesvědčený, že ji drží a že mu nikdy neunikne.“

Shodila tenkrát na terase Oázy hraběnka svého starého manžela do propasti sama? Je to pravděpodobné. Kdyby byl zločin spáchal Oskar, neměl by ji tak v hrsti. I kdyby jednal v dorozumění s ní.

V celé té historii byla určitá dávka ironie. Ubohý hrabě byl do té ženy celý zblázněný, podřizoval se všem jejím rozmarům, pokorně se jí doprošoval, aby mu ponechala kousek místa ve svém stínu.

Kdyby ji byl miloval méně, byla by ho možná strpěla. Zprotivil jí svou vášeň právě tím, že byla tak intenzivní.

Předvídal snad Oskar, že k tomu jednou dojde? Špehoval manželku hraběte? To bylo dost pravděpodobné.

Bylo snadné představit si ten výjev. Manželé zůstali po návratu z kasina na terase a hraběnka nedalo žádnou práci přivést starce až na okraj skály a pak ho shodit do propasti.

Asi se po tom činu zděsila, když spatřila, že šofér té scény přihlížel a teď se na ni klidně dívá.

Co si navzájem řekli? Jakou úmluvu uzavřeli?

Ať tak či tak, gigolové jí sami všechno nepobrali a slušná část jmění jistě připadla Oskarovi.

Byl dost mazaný, aby u ní nezůstal. Zmizel ze společnosti a počkal pár let, než si koupil v rodném kraji vilku.

Ničím na sebe neupozornil, nezačal vyhazovat peníze oknem.

Maigret se vracel pořád k témuž bodu: je to samotář, a před samotáři se naučil mít se na pozoru.

Bonvoisin si potrpěl na sukně, to se vědělo, svědectví staré kuchařky bylo výmluvné. Než potkal v La Bourboule Arlettu, měl jistě hodně jiných.

Dal jim stejnou školu jako jí? Připoutal je k sobě taky tak těsně?

Jeho existenci nevyzradil žádný skandál.

S hraběnkou to začalo jít z kopce a o něm se nikdo ani nezmínil.

Dávala mu peníze. Jistě nebydlel daleko, bezpochyby někde ve zdejší čtvrti, a takovému člověku jako Fred, který Arlettu dva roky zaměstnával, se přitom nikdy nepodařilo přijít mu na stopu.

Kdo ví? Třeba teď připadla řada na něj, aby dostal ránu zezadu jako kdysi hrabě? Nic nedokazovalo, že se Arletta nepokoušela zbavit se ho!

Jednou to v každém případě zkusila, po vášnivě rozmluvě s Lapointem.

„Jednu věc nechápu,“ řekl Fred, jako kdyby Maigret, jak tu tak pojídal polévku, přemýšlel nahlas, „proč vlastně tu bláznivou bábu zabil? Tvrdí se, že prý proto, aby se zmocnil šperků, který měla ukrytý v slammiku. To je možný. To je dokonce jistý. Ale měl ji pevně v rukou a byl by je mohl dostat i jinak.“

„Není tak zaručený, že je z ní dostával tak snadno,“ řekla Róza. „Bylo to všechno, co jí ještě zbylo, a jistě se snažila, aby jí vydržely co nejdýl. Nezapomínejte taky, že si píchala, a u těchhle lidí je vždycky nebezpečí, že začnou moc mluvit.“

Pro Arlettinu náhradnici bylo tohle všechno španělskou vesnicí a dívala se zvědavě z jednoho na druhého. Fred ji vylovil v jednom divadelku, kde dělala statistku. Byla zřejmě celá pyšná, že má konečně samostatné číslo, ale zároveň se trochu bála, aby ji nepotkal stejný osud jako Arlettu, to bylo znát.

„Zůstanete tu dneska večer?“ zeptala se Maigreta.

„Asi. Nevím.“

„Komisař může odejít zrovna tak dobře za dvě minuty jako zítra ráno,“ řekl Fred s úsměvem v koutku rtů.

„Podle mýho,“ řekla Róza, „ho Arletta měla už dost a on to cítil. Ženskou, jako byla ona, může chlap nějaký čas udržet. Zvláště když je hodně mladá. Ale setkala se s jinými...“

Podívala se na manžela trochu zkoumavým pohledem.

„Že, Frede? Dostala nabídky. Na to nemusí být člověk ženská, něco takového zvětří i chlap. Nepřekvapilo by mě, kdyby se byl třeba rozhodl, že dá naráz dohromady pořádný prachy, aby s ní mohl odejít žít někam jinam. Jenomže udělal chybu, že jí moc důvěřoval a že jí to řekl předem. Na to jich už doplatilo víc.“

To všechno bylo samozřejmě pořád ještě mlhavé, ale určitá pravda se z toho přece jen už začínala rýsovat, a zejména znepokojivá silueta Oskarova dostávala jasnější obrysy.

Maigret vstal už zase k telefonu, ale tentokrát to nebylo pro něj. Hlas chtěl k aparátu Freda. Ten nechal se záměrnou nonšalancí dveře umývárny nezavřeně.

„Haló, ano... Cože?... Co tam děláš? Ano... Je tady, ano... Nekřič tak hlasitě, prasknou mi bubínky... Dobrá... Ano, znám... Proč?... To je pitomost, milánku... Uděláš líp, když si s ním promluvíš... To je ono... Nevím, jak se rozhodne... Zůstaň tam, kde jsi... Pravděpodobně přijde za tebou...“

Když se vrátil ke stolu, vypadal starostlivě.

„To byl Cvrček,“ řekl jakoby pro sebe.

Posadil se a dal se hned zase do jídla.

„Chtěl bych vědět, co mu vlezlo do hlavy. Je pravda, že za celých těch pět let, co pro mě pracuje, jsem nikdy nevěděl, co si ve skutečnosti myslí. Ani mi nikdy neřek, kde bydlí. Neudivilo by mě, ani kdyby se ukázalo, že je třeba ženatý a má děti.“

„Kde je?“ zeptal se Maigret.

„Až nahoře na Montmartru, U Francise, v jednom bistru na rohu, kde je pořád jeden takový fousáč, co věští budoucnost. Víte, kde myslím?“

Fred uvažoval, pokoušel se pochopit.

„Legrační je to, že zrovna naproti tomu bistru přechází taky inspektor Lognon.“

„Proč je Cvrček tam nahoře?“

„Všechno mi nevysvětlil. Pochopil jsem, že to má co dělat s tím Filipem. Cvrček zná všechny buzíky ve zdejší čtvrti, takže jsem si jednu chvíli dokonce říkal, jestli k nim snad taky nepatří. Možná taky, že ve volných chvílích kšeftuje trochu s drogou, řečeno mezi náma. Víím, že to nevyužijete, a přísahám vám, že v mém podniku s ní nevyrukuje.“

„Filip chodívá k Francisovi?“

„Zřejmě ano. Cvrček toho ví možná víc.“

„To pořád nevysvětluje, proč tam šel.“

„Dobrá! Řeknu vám to, jestli jste to ještě neuhod. Ale nezapomeňte, že ten nápad vyšel od něj. Myslí, že když vám dáme nějakou důvěrnou informaci, může nám to vždycky být k užítku, protože si na to vzpomenete a příležitostně budete umět přimhouřit oko. V našem fochu má člověk zapotřebí být s lidma od vás zadobře. Ostatně; podle všeho není sám, kdo se něčeho domáknul, protože Lognon se taky potuluje někde tam kolem.“

Maigret se nehýbal, a Fred se podívil:

„Vy tam nepůjdete?“

Potom:

„Chápu. Vaši inspektoři vám sem mají telefonovat a vy odtud nemůžete pryč.“

Maigret přece jenom zamířil k telefonu.

„Torrence? Máš nějaké muže volné? Tři? Dobrá! Pošli je na Tertreské náměstí. Ať hlídají tamto bistro na rohu, U Francise. Upozorni XVIII. revír, ať do těch míst pošlou nějaké lidi. Pořádně nevím, ne. Zůstanu tady.“

Teď trochu litoval, že si zvolil za svůj hlavní stan Picratt Bar, a byl na váhách, jestli se nemá nechat zavézt na Montmartre.

Zvonil telefon. Byl to už zase Lapointe.

„Nevím, co s ním je, šéfe. Už půl hodiny se motá kolem dokola po montmartreských ulicích. Snad má podezření, že ho někdo sleduje, a chce nás setřepat? Zašel do jedné kavárny v Lepicově ulici, potom sešel dolů až k Blancheovu náměstí a ještě jednou obešel ty dvě hospody. Potom si to namířil zpátky a pustil se Lepicovou ulicí zase nahoru. V ulici Tholozé vešel do domu, kde je vzadu ve dvoře nějaký ateliér. Bydlí tam stará ženská, bývalá varietní zpěvačka.“

„Narkomanka?“

„Ano. Jacquin ji zašel vyslechnout, jakmile Filip odešel. Je to něco ve stylu té hraběnky, ale v ubozejším vydání. Byla opilá. Začala se smát a prohlásila, že to, co prý hledal, mu dát nemohla. „Nemám ani pro sebe!““

„Kde je teď?“

„Jí vajíčka natvrdo v jednom automatu v ulici Tholozé. Leje jako z konve. Všechno klapě.“

„Půjde pravděpodobně nahoru na Tertreské náměstí.“

„Před chvílí už jsme tam skoro došli. Ale najednou se obrátil nazpátek. Byl bych rád, aby se už rozhodl. Nohy mám zmrzlé.“

Róza a to nové děvče sklízely se stolu. Fred došel pro láhev koňaku, a než ženy přinesly kávu, nalil dvě malé stopky.

„Budu se pomalu muset jít převlíknout,“ oznámil. „Nevyháním vás. Jste tady doma. Na vaše zdraví.“

„Vy nemyslete, že by Cvrček znal Oskara?“

„No ne, taky jsem na to zrovna myslel!“

„Chodí každé odpoledne na dostihy, že?“

„A když někdo jako Oskar nemá nic na práci, tak se dá čekat, že taky část svého času tráví na dostihách. To jste chtěl říct, ne?“ Vypil skleničku, otřel si ústa, podíval se na žabku, která nevěděla, co má dělat, a mrkl na Maigreta.

„Půjdu se oblíknout,“ řekl. „Půjdeš na chvilku nahoru, děvenko, abych si s tebou promluvil o tom tvém čísle.“

Ještě jednou mrkl a polohlasem dodal:

„Člověk nějak musí trávit čas, že!“

Maigret zůstal v pozadí sálu sám.

/9/

„Šel na Tertreské náměstí, šéfe, a málem by byl vrazil do inspektora Lognona, ten měl tak tak čas couvnout do stínu.“

„Jsi si jist, že ho neviděl?“

„Ano. Šel nakouknout skrz sklo k Francisovi. Při tomhle počasí tam není skoro nikdo. Pár stálých hostů zamračeně sedí každý nad svou sklenicí. Dovnitř nevešel. Pak se pustil Mont-Ceniskou ulicí, dolů po schodech. Na Pecqueurově náměstí se zastavil před další kavárnou. Jsou tam uprostřed místnosti kamna jako hrom, po zemi piliny, mramorové stolky a majitel hraje s lidmi ze sousedství partii karet.“

Žabka zaučující se v Picratt Baru přišla dolů trochu rozpačitá, a protože nevěděla, kam se vrátit, přišla si sednout vedle Maigreta. Možná taky aby ho nenechala samotného. Navlékla už na sebe černé hedvábné šaty, které patřily Arlettě.

„Jak se jmenuješ?“

„Genevieve. Budou mi říkat Dolly. Zítří mě dají v těchhle šatech vyfotografovat.“

„Kolik je ti?“

„Třidvacet. Vy jste viděl Arlettu při tom jejím čísle? Je to pravda, že byla tak úžasná? Já jsem kapánek nešikovná, že?“ Jak teď Lapointe telefonoval, jeho hlas zněl ponuře.

„Běhá dokola jako cirkusová kobyla. Chodíme za ním a leje pořád jako z konve. Přešli jsme znova Clichyské náměstí a potom Blancheovo náměstí, zase tam obešel ty dvě hospody. Když nesehnal drogu, vypije teď vždycky tu a tam skleničku. Nenachází, co hledá, a chodí už pomaleji, div se neotírá o zdi.“

„Netuší nic?“

„Ne. Janvier mluvil s inspektorem Lognonem. Vrátil prý se na všechny adresy, kde se Filip stavil minulou noc, a přitom zaslechl mluvit o bistru U Francise. Řekli mu jenom, že tam Filip občas chodívá a že mu tam pravděpodobně někdo dává drogu.“

„Cvrček je tam pořád?“

„Ne. Před několika minutami odešel. Filip teď jde zase znova Mont-Ceniskou ulicí dolů po schodech, chce zřejmě nakouknout do kavárny na Pecqueurově náměstí.“

Táňa přišla spolu s Cvrčkem. Nebyl ještě čas rozsvítit návěští s jménem Picratt Baru, ale jedni jako druhí byli zřejmě zvyklí přicházet hodně brzy. Všichni se tu cítili víceméně doma. Než se odešla nahoru obléknout, Róza nakoukla do sálu. Měla v ruce ještě hadr na nádobí.

„Ty seš tady?“ řekla novému děvčeti.

Pak si ji prohlédla od hlavy k patě:

„Příště si večer neber na sebe šaty tak brzy. Zbytečně je opotřebojuješ.“

Nakonec řekla ještě Maigretovi:

„Poslužte si, pane komisaři. Láhev je na stole.“

Táňa byla, jak se zdálo, ve špatné náladě. Zkoumavě si prohlédla Arlettinu náhradnici a lehce pokrčila rameny.

„Udělej mi kapánek místo.“

Pak se dlouze zadívala na Maigreta.

„Ještě ho nemáte?“

„Počítám, že ho budeme mít dneska v noci.“

„Nemyslíte, že už vzal do zaječích?“

Tahle taky něco věděla. Celkem vzato, kdekdo něco věděl, aspoň nějakou maličkost. Měl ten dojem už včera. Ted' Táňa zřejmě uvažovala, jestli neudělá líp, když bude mluvit.

„Tys ho už někdy s Arlettou potkala?“

„Nevím vůbec, ani kdo to je, ani jak vypadá.“

„Ale víš, že existuje.“

„Domyslila jsem si to.“

„Co jiného ještě víš?“

„Možná to, kde asi bydlí.“

Bylo by to pod její důstojnost, říci to s přivětivým výrazem, a mluvila jakoby nerada, s úšklebkem.

„Moje švadlena bydlí v Caulaincourtově ulici, zrovna naproti Pecqueurovu náměstí. Chodívám tam obvykle kolem pátý odpoledne, protože většinu dne prospím. Dvakrát jsem zahlídla Arlettou, jak na rohu náměstí vystupuje z autobusu a jde přes náměstí.“

„Kterým směrem?“

„Směrem ke schodům.“

„Nenapadlo tě jít za ní?“

„Proč bych za ní chodila?“

Lhala. Zvědavá byla dost. Nejspíš asi už nikoho nezahlédla, když došla dolů pod schody?

„To je všechno, co víš?“

„To je všechno. Zřejmě bydlí někde tam.“

Maigret si nalil skleničku koňaku, a když zase zazvonil telefon, líně se zvedl.

„Pořád stejná písnička, šéfe.“

„Kavárna na Pecqueurově náměstí?“

„Ano. Zastavuje už jenom tam, pak ve dvou hospodách na Blancheově náměstí a před bistrem U Francise.“

„Lognon stojí pořád ještě na svém místě?“

„Ano. Zrovna jsem ho teď viděl, jak jsem šel kolem.“

„Vyříd' mu, že ho prosím, aby zašel na Pecqueurovo náměstí a aby promluvil s kavárníkem. Pokud možná ne před hosty. Ať se ho zeptá, jestli zná Oskara Bonvoisina. Jestli ne, tak ať ho popíše, protože ho možná taky znají pod jiným jménem.“

„Ted' hned?“

„Ano. Má čas, než to Filip obejde kolem dokola. Ať mi hned potom zatelefonuje.“

Když se vrátil do sálu, Cvrček si zrovna naléval u pultu skleničku.

„Ještě ho nemáte?“

„Jak ses dověděl o tom bistru U Francise?“

„Vod teploušů. Tyhle lidi se mezi sebou znají. Napřed mi vykládali vo jednom automatu v Caulaincourtový ulici, kam Filip vobčas chodívá, a pak sem se dověděl, že se někdy pozdě navečír stavívá U Francise.“

„Oskara tam znají?“

„Ano.“

„Bonvoisina?“

„Nevědí, jak se menuje přímením. Řekli mi, že je to nějaký člověk z okolí a že si tam vobčas zajde před spaním na skleničku bílýho.“

„Schází se tam s Filipem?“

„Tam spolu mluví všící mezi sebou. Von zrovna tak jako vostatní. Nemůžete říct, že sem vám nepomoh!“

„Dneska ho neviděli?“

„Ani včera.“

„Řekli ti, kde bydlí?“

„Někde tam v okolí.“

Čas teď ubíhal pomalu a člověk měl tak trochu pocit, že se to vleče věčně. Přišel harmonikář Jean-Jean a zašel do umývárny, aby si vyčistil zabláčené střevice a trochu se přičísl.

„Ten Arlettin vrah si ještě běhá po svobodě?“

Pak se ozval do telefonu Lapointe.

„Předal jsem rozkaz inspektoru Lognonovi. Je na Pecqueurově náměstí. Filip zrovna vešel k Francisovi, teď tam pije skleničku, ale není tam nikdo, kdo by odpovídal Oskarovu popisu. Lognon vám zatelefonuje. Řekl jsem mu, kde jste. Udělal jsem správně?“

Lapointův hlas už nezněl tak jako na začátku večera. Aby mohl telefonovat, musil zajít vždycky do nějaké hospody. Teď volal popáté. A pokaždé asi vypil skleničku pro zahřátí.

Fred přišel dolů celý vyšňořený, ve smokingu, s falešným drahokamem na naškrobené košili a jeho hladce vyholený obličej měl hezkou růžovou barvu.

„Běž se obléknout,“ řekl Táně.

Pak šel rozsvítit lampy a chvíli rovnal za pultem láhve.

Zrovna přišel taky druhý muzikant, pan Dupeu, když se konečně Maigretovi ohlásil do telefonu Lognon.

„Odkud voláš?“

„Z hospody U Maniera v Caulaincourtově ulici. Na Pecqueurově náměstí jsem se už stavil. Mám adresu.“

Byl svrchovaně vzrušený.

„Dali ti ji bez nesnází?“

„Kavárník nevěděl, o co jde. Neřekl jsem mu, že jsem od policie. Prohlásil jsem, že jsem přijel z venkova a že hledám přítele.“

„Znají ho pod jeho jménem?“

„Říkají mu pan Oskar.“

„Kde bydlí?“

„Vpravo pod schody, malý domek a vpředu zahrádka. Kolem je zeď. Z ulice není dům vidět.“

„Na Pecqueurově náměstí se dnes neobjevil?“

„Ne. Čekali na něj s kartama, protože bývá dochvilný. Proto hrál potom místo něj kavárník.“

„Co jim řekl, že dělá?“

„Nic. Moc toho nenamluví. Pokládají ho za rentiéra, který má z čeho být živ. V mariáši je náramný mistr. Často se ráno k jedenácté zastaví na skleničku bílého, když jde nakupovat.“

„Nakupuje si sám? Služku nemá?“

„Ne. A posluhovačku taky ne. Pokládají ho tak trochu za podivína.“

„Počkej na mě poblíž schodů.“

Maigret dopil skleničku a zašel do šatny pro svůj těžký, ještě vlhký kabát, zatímco oba hudebníci zahráli pár tónů, jako na rozehrání.

„Už ho máte?“ zeptal se Fred, pořád za barovým pultem.

„Možná že ho budeme mít.“

„Zastavíte se tu ještě vypít láhev?“

Cvrček zapískal na taxík. Ve chvíli, kdy zavíral dvířka, pronesl polohlasem:

„Jestli je to ten chlap, co sem vo něm tak něco slyšel, tak uděláte líp, dyž budete vopatřej. Ten se čapnout nedá.“

Voda stékala po skle a světla města bylo vidět jenom skrz husté šrafy deště. Filip asi někde brouzdá blátem a inspektoři mu vzadu ve stínu dělají doprovod.

Pecqueurovo náměstí přešel Maigret pěšky a našel Lognona přilepeného ke zdi.

„Už jsem ten dům našel.“

„Je tam světlo?“

„Díval jsem se přes zeď. Není vidět nic. Ten teplouš zřejmě nezná adresu. Co uděláme?“

„Dá se nějak vyjít zadem?“

„Ne. Existují jenom tyhle dveře.“

„Vlezeme tam. Jsi ozbrojený?“

Lognon jenom plácl rukou na kapsu. Byla tu zchátralá zeď, jako někde na venkově, a nad ní přečnívaly větve stromu: Zámek si vzal na starost Lognon a zabralo mu to hezkých pár minut, zatímco komisař dával pozor, jestli někdo nejde. Otevřenými dveřmi bylo vidět malou zahradu, připomínající nějakou farskou zahrádku, a vzadu jednopatrový domek, jak se jich v montmartských ulicích ještě pár najde. Světlo tam nebylo žádné.

„Běž mi otevřít dveře a vrať se.“

Zámky, to totiž nikdy nebyla Maigretova silná stránka, i když bral lekce u odborníků.

„Počkáš na mě venku, a až ostatní půjdou kolem, upozorníš Lapointa nebo Janviera, že jsem tady. Ať Filipa dál sledují, nesmí ho pustit z očí.“

Uvnitř nebylo slyšet žádný zvuk, nebylo pozorovat žádnou známku života. Komisař přesto držel v ruce revolver. Na chodbě bylo teplo a zavětlil nějakou jakoby venkovskou vůni. Bonvoisin zřejmě topil dřívím. Dům byl vlhký. Zaváhal, má-li rozsvítit, ale pak pokrčil rameny a otočil vypínačem, který zrovna nahnátl vpravo.

V domě bylo proti jeho očekávání velmi čisto, vůbec to tu nemělo onen ponurý a trochu pochybný ráz staromládeneckých bytů. Chodbu osvětlovala svítlna s barevnými skly. Otevřel dveře vpravo a ocitl se v salónu, takovém, jaké bývají vidět ve výkladech na Barbesově bulváru, nevkusném, ale bohatém, z masívního dřeva. Další

místností byla jídelna, pocházející z týchž obchodů, ve falešném venkovském stylu, s celuloidovým ovocem na stříbrném tácu.

Na všem tom nebylo ani prášku, a když vešel do kuchyně, zjistil, že je udržovaná zrovna tak pečlivě. V kamnech ještě doutnal oheň, v konvici bylo ještě trochu teplé vody. Otevřel skříň a našel chléb, maso, máslo, vejce a v kuchyňském přístěnku mrkev, brkev a karfiol. V domě zřejmě nebyl sklep, protože v též přístěnku stál i soudek vína, jehož otvor byl přiklopen sklenicí, jako kdyby si sem chodil někdo často nalévat.

V přízemí byla ještě jedna místnost, na druhé straně chodby, naproti salónu. Byla to dost prostorná ložnice s postelí přikrytou atlasovou peřinou. Osvětlena byla lampami s hedvábným stínidlem, jejichž světlo působilo velmi žensky, a Maigret si všiml, jaká spousta zrcadel tu je, připomínalo to tak trochu některé vykřičené domy. Skoro stejná spousta zrcadel byla i v koupelně.

Kromě potravin v kuchyni, vína v přístěnku a ohně v kamnech tu nebyly žádné stopy toho, že tu někdo žije. Žádná věc se nikde nepovalovala, jak tomu bývá i v nejlíp udržovaných bytech. Žádný popel v popelnících. Žádné špinavé prádlo nebo pomuchlané šaty ve skříních.

Pochopil proč, až když přišel do prvního patra a otevřel tam dvoje dveře, ne zcela bez obav, protože ticho skandované šuměním deště na střeše působilo dost tísnivým dojmem.

Nebyl tu nikdo.

Pokoj vlevo byl pravým pokojem Oskara Bonvoisina, pokojem, v němž žil svým samotářským životem. Postel tu byla železná, s hrubými červenými pokrývkami, a byla neustlaná, ložní prádlo vypadalo opotřebované; na nočním stolku leželo ovoce, mezi jiným i jedno nakousnuté jablko s dřeni už zhnědlou.

Povalovaly se tu dva nebo tři balíčky cigaret a na zemi špinavé střevice. Všude bylo vidět plno špačků.

Jestliže dole byla skutečná koupelna, tady bylo v koutě místnosti jenom umyvadlo s jediným kohoutkem a špinavé ručníky. Na háčku visely mužské kalhoty.

Maigret marně hledal nějaké papíry. V zásuvkách bylo kdeco, včetně nábojů do automatické pistole, ale ani jediný dopis, žádný osobní doklad.

Až když zase sešel dolů, objevil v ložnici v prádelníku zásuvku plnou fotografií. Byly tu i filmy a také přístroj, kterým byly zhotoveny, spolu s magnéziovou lampou.

Nebyly tu jen Arlettiny fotografie. Jako modely posloužilo přinejmenším dvacet žen, všechny mladé a dobře rostlé, a Bonvoisin jim všem dal zaujmout tytéž erotické pózy. Některé z fotek byly zvětšené. Když pak Maigret zašel znovu nahoru, objevil v prvním patře temnou komoru s červenou žárovkou a s všelijakými miskami, se spoustou lahvíček a prášků: Fotografickou laboratoř.

Sestupoval zrovna zpátky, když zaslechl zvenčí kroky a přimáčkkl se ke zdi, revolver namířený na dveře.

„To jsem já, šéfe.“

Byl to Janvier, voda z něho jen crčela a klobouk měl zprohýbaný deštěm.

„Našel jste něco?“

„Co dělá Filip?“

„Chodí pořád kolem dokola. Nechápu, jak se ještě drží na nohou. Pohádal se s květinářkou na rohu Moulin Rouge, chtěl na ní drogu. Vyprávěla mi o tom. Zná ho od vidění. Prosil ji, aby mu řekla, kde by mohl drogu sehnat. Pak vlezl do telefonní budky a zavolal doktora Blocha, aby mu řekl, že už nemůže dál, a hrozil mu bůhví čím. Jestli to tak půjde dál, zhroutí se nám ještě někde uprostřed chodníku.“

Janvier se rozhlédl po prázdném domě, jehož všechny místnosti byly osvětlené.

„Nemyslíte, že ptáček ufrnkl?“

Dech mu byl cítit alkoholem. Na tváři měl křečovitý úsměv, který Maigret dobře znal.

„Nemělo by se to ohlásit na nádražích?“

„Podle ohně v kamnech odešel z domu přinejmenším před třemi nebo čtyřmi hodinami. Jinak řečeno, jestli má v úmyslu upláchnout, už dávno nasedl do vlaku. Měl jich na vybranou až moc.“

„Může se to pořád ještě aspoň hlásit na hranicích.“

Bylo to zvláštní. Maigret neměl vůbec chuť uvést do pohybu tuto těžkopádnou policejní mašinérii. Byl to jen nepodložený dojem, ale zdálo se mu, že tenhle případ nemůže vyjít z hranic Montmartru, kde se až doposud všechny události odehrály.

„Vy myslíte, že někde číhá na Filipa?“

Komisař pokrčil rameny. Nevěděl. Vyšel z domu a vyhledal Lognona, přitisknutého ke zdi.

„Uděláš nejlíp, když zhasneš světla a budeš tu dál hlídat.“

„Myslíte, že se vrátí?“

Nemyslel nic.

„Řekni mi, Lognone, na kterých adresách se stavěl Filip včera v noci?“

Inspektor je měl zaznamenané v notýsku. Od té doby, co ho pustili, mladík je už všechny obešel, bez úspěchu.

„Jsi si jist, že jsi žádnou nevynechal?“

Lognon se zatvářil uraženě.

„Řekl jsem vám všechno, co vím. Zbývá už jen jediná adresa, a to jeho vlastní, na Rochechouartově bulváru.“

Maigret neřekl nic, ale zapálil si dýmku s lehkým výrazem uspokojení.

„Dobrá. Zůstaň pro každý případ tady. Pojď se mnou, Janviere.“

„Máte nějaký nápad?“

„Myslím, že vím, kde ho najdeme.“

Šli po chodnicích pěšky, s rukama zabořenýma v kapsách, s vyhrnutým límcem kabátu. Nestálo to za to, vzít si taxík.

Když přicházeli na Blancheovo náměstí, spatřili z dálky Filipa, jak zrovna vychází z jedné z obou hospod, a v určité vzdálenosti za ním mladého Lapointa s čepicí na hlavě; ten na ně nenápadně kývl.

Ostatní nebyli daleko, pořád kolem mladíka.

„Pojď taky s námi.“

Zbývalo jim už projít po skoro prázdném bulváru jenom nějakých pět set metrů. Noční lokály, jejichž reklamy svítily v dešti, v takovémhle počasí moc velkou tržbu asi neudělaly a vyšňoření vrátní se schovávali ve výklencích, připraveni roztáhnout své velké červené deštníky.

„Kam jdeme?“

„K Filipovi.“

Cožpak nebyla hraběnka zavražděna doma? A nečekal vrah na Arlettu v jejím vlastním bytě v Loretánské ulici?

Byl to starý barák. Nad staženými roletami bylo vidět firmu rámovače a vpravo ode dveří firmu knihaře. Museli důkladně zvonit. Trojice mužů vešla do špatně osvětlené chodby a Maigret kývl na své druhy, aby nedělali moc hluku. Když šli kolem domovnické lóže, zamumlal nějaké nesrozumitelné jméno a všichni tři se pustili po schodech bez koberců.

Pod jedněmi dveřmi v prvním patře svítilo světlo a před nimi bylo vidět mokrou rohožku. Pak až do šestého patra je obklopovala jen tma, protože minutové osvětlení už zhaslo.

„Nechte mě jít prvního, šéfe,“ zašeptal Lapointe a pokusil se proklouznout mezi zdí a komisařem.

Ten ho pevnou rukou odstrčil. Maigret věděl od Lognona, že pokojík pro služky, ve kterém Filip bydlí, je třetí doleva v posledním patře. Ve světle baterky spatřil, že úzká chodba se žlutě natřenými zdmi je prázdná, a zmáčkl vypínač minutového osvětlení.

Postavil u třetích dveří z každé strany jednoho ze svých mužů a položil ruku na knoflík, kterým se otvíraly, přičemž ve druhé ruce držel revolver. Knoflík se otočil. Dveře nebyly zamčené.

Strčil do nich nohou a zůstal nehybně stát, naslouchal. Jako v domě, z kterého právě odešel, i tady slyšel jen déšť na střeše a vodu crčící okapovými rourami. Zdálo se mu, že slyší také, jak jeho druhům tluče srdce, možná i jemu samému. Vztáhl ruku a hned u obrubně dveří nahnátl vypínač.

V místnosti nebyl nikdo: Nebyla tu žádná vyzdřená skříň, kde by se bylo možno schovat. Pokoj Bonvoisinův, ten v prvním patře, byl ve srovnání s tímhle hotový palác. Postel byla bez prostěradla. Stál tu nevytřený nočník. Po zemi se povalovalo špinavé prádlo.

Lapointe se nadarmo sehnul, aby se podíval pod postel. Nebylo tu živé duše. Pokoj byl plný smradu.

Najednou měl Maigret pocit, že se za jeho zády něco pohnulo. K ohromení obou inspektorů skočil dozadu, obrátil se a ramenem prudce vrazil do protějších dveří.

Ty povolily. Nebyly zamčené. Stál za nimi někdo, kdo je špehoval, a Maigret postřehl sluchem, jak se dveře neznatelně pohnuly.

Silou setrvačnosti vlétl dovnitř do pokoje a málem by byl upadl; k pádu nedošlo jen proto, že narazil na muže skoro stejně těžkého jako on sám.

V místnosti byla tma a Janvier duchapřítomně otočil vypínačem. „Pozor, šéfe...“

To už Maigret dostal ránu hlavou do hrudi. Zapotácel se, ale ani tentokrát neupadl, přichytil se něčeho, co se překotilo na zem; byl to noční stolec, a majoliková nádobka, která na něm stála, se rozbila.

Uchopil revolver za hlaveň a pokusil se druhým koncem udeřit. Toho slavného Oskara sice nikdy neviděl, ale poznal ho, vypadal právě tak, jak mu ho popsali a jak si ho sám znovu a znovu představoval. Muž se znovu sklonil a vyřítil se proti oběma inspektorům, kteří mu stáli v cestě.

Lapointe se mu bezděčně pověsil na sako, zatímco Janvier se ho snažil nějak chytit.

Takřka na sebe navzájem ani neviděli. Na posteli leželo nějaké tělo, ale tomu neměli čas věnovat pozornost:

Janvier byl odmrštěn na zem. Lapointovi zůstalo sako v ruce a nějaká postava se řítila chodbou, když tu zazněl výstřel. Nevědělo se hned, kdo vlastně vystřelil. Byl to Lapointe, a teď se neodvažoval směrem k prchajícímu obrátit oči, upíral je na revolver v jakémsi ustrnutí.

Bonvoisin udělal nakloněně dopředu ještě několik kroků, a nakonec se zhroutil na podlahu chodby.

„Pozor, Janviere...“

Měl v ruce automatickou pistoli. Bylo vidět, jak se hlaveň zvedá. Pak se pomalu prsty rozevřely a zbraň se svezla na zem.

„Myslíte, že jsem ho zabil, šéfe?“

Lapointe měl oči vyřeštěné a rty se mu chvěly. Nemohl uvěřit, že tohle udělal on, a zadíval se znovu na svůj revolver v jakémsi uctivém údivu.

„Zabil jsem ho!“ opakoval a neodvážil se obrátit pohled k ležícímu tělu.

Janvier se už nad ním skláněl.

„Mrtev. Trefils ho přímo do prsou.“

Maigret měl na chvíli dojem, že Lapointe omdlí, a položil mu ruku na rameno.

„To je tvůj první?“ zeptal se jemně.

Pak řekl, aby ho povzbudil:

„Nezapomínej, že Arlettu zabil on.“

„To je pravda...“

Bylo to zvláštní, vidět ten Lapointův dětský výraz, už zřejmě nevěděl, jestli se má smát nebo plakat.

Na schodech bylo slyšet čísi opatrné kroky. Někaký hlas se zeptal:

„Je tu někdo raněný?“

„Nepouštěj je nahoru,“ řekl Maigret Janvierovi.

Bylo na čase, aby obrátil pozornost k tomu lidskému tělu, které předtím nejasně zahlédl na posteli. Byla to šestnáctiletá nebo sedmnáctiletá žabka, služka z knihkupectví. Nebyla mrtvá, ale okolo obličejů měla ovázaný ručník, aby nemohla křičet. Ruce měla spoutané za zády a košili vyhrnutou až k podpaždí.

„Zaběhni dolů zatelefonovat na KP,“ řekl Maigret Lapointovi. „Jestli mají v některém bistru ještě otevřeno, tak si při té příležitosti něco vypij.“

„Myslíte?“

„Je to rozkaz.“

Nějakou dobu to trvalo, než byla žabka schopna řeči. Vrátila se do svého pokoje k desáté večer, byla v biografu.

Neměla ani čas otočit vypínačem, nějaký neznámý muž, který tu na ni ve tmě čekal, ji najednou chytil a zacpal jí ústa ručníkem. Pak jí svázal obě ruce a hodil ji na postel.

Napřed se o ni nestaral. Naslouchal zvukům v domě a občas otevřel dveře na chodbu.

Očekával Filipa, ale věřil nebezpečí, a proto na něho nechtěl čekat v jeho pokoji. Asi se už do něho podíval, ještě než vnikl do pokojíku služky, proto našli dveře otevřené.

„Co se stalo pak?“

„Svlíkl mě a musel mi přitom roztrhnout šaty, protože jsem měla ruce svázaný.“

„Znásilnil tě?“

Dala se do pláče a přikývla. Pak řekla, sbírajíc s podlahy kus světlé látky:

„Šaty jsou pryč.“

Neuvědomovala si, že měla ještě náramné štěstí. Bylo skutečně víc než pravděpodobné, že by ji byl Bonvoisin naživu nenechal. Viděla ho, tak jako ho viděl Filip. Jestliže ji nezaškrtil dřív, jako tamty dvě, bylo to asi tím, že se s ní chtěl pobavit, než se mladika dočká.

Ve tři ráno leželo tělo Oskara Bonvoisina v jedné ze zásuvných kovových rakví Ústavu soudního lékařství, poblíž těla Arlettina a hraběnčina.

Filip se ještě pohádal s jedním hostem U Francise, kam se nakonec odhodlal vejít, a byl pak odveden uniformovaným strážníkem na policejní komisařství čtvrti. Torrence už šel spát. Inspektoři, kteří chodili kolem dokola z Blancheova na Tertreské náměstí a z Tertreského na náměstí Constantina Pecqueura, se rovněž odebrali domů.

Když vyšel z KP provázen Lapointem a Janvierem, Maigret zaváhal, a pak navrhl:

„Že bychom si zašli na láhev?“

„Kam?“

„Do Picratt Baru.“

„Já ne,“ odpověděl Janvier. „Žena mě čeká a mrně nás budí hned brzo po ránu.“

Lapointe neřekl nic. Ale vlezl do taxíku za Maigretem.

Přijeli do ulice Pigalle včas, takže mohli vidět Arlettinu náhradnici, jak předvádí své číslo. Když vstoupili dovnitř, Fred se k nim přitočil.

„Povedlo se?“

Maigret přikývl a chvíli nato stavěli už na jejich stůl vědro se šampaňským; byl to jakoby naschvál zrovna stůl číslo 6.

Černé šaty pomalu klouzaly z dívčina mléčného těla; dívala se po nich s bázlivým výrazem, zaváhala, než obnažila břicho, a když konečně odhalila pohlaví, přikryla si je jako večer oběma rukama.

Udělal to snad Fred schválně? Byl by měl právě v této chvíli zhasnout reflektor a nechat sál na okamžik ve tmě, než tanečnice sebere šaty a přidrží je před sebou. Nuže, reflektor zůstal rozsvícený a nebohé děvče, které nevědělo, co si počít, se teprve po hezké chvíli rozhodlo přehnout do kuchyně, svítíc v běhu bílým a kulatým zadkem.

Nečetní hosté vyprskli smíchy. Maigret měl dojem, že se Lapointe také směje, ale když se mu pak podíval do tváře, spatřil, že inspektor hoře pláče.

„Prosím za prominutí,“ koktal. „Neměl bych... Dobře vím, že je to hloupé. Ale já... co chcete, já ji miloval!“

Ještě trapněji mu bylo, když se druhý den probudil, protože si vůbec nepamatoval, jak se vlastně dostal domů.

Jeho sestra se tvářila velmi vesele – Maigret jí dal patřičné pokyny –, a jak rozhrnovala záclony, prohodila:

„Tak ty necháš takhle komisaře, aby tě ukládal do postele?“

Lapointe pohlížel tu noc svou první lásku. A zabil prvního člověka. Co se týče Lognona, toho zapomněli odvolat, a tak stál pořád dál na stráži na schodech z Pecqueurova náměstí.

8. prosince 1950